

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

- Mình chia tay thôi anh.
- Tại sao?
- ...
- Có phải vì chuyện hôm trước không, chỉ vì anh nặng lời với em mà em đòi chia tay sao?
- Cũng không hẳn như thế.
- Anh không hiểu. Chuyện đó anh có lỗi, anh đã xin lỗi rồi. Nhưng tất cả cũng chỉ vì anh yêu em, chẳng nhẽ em không hiểu sao.
- Anh à. Vấn đề là anh không tin em. Đây không phải là lần đầu tiên và có lẽ sẽ không phải là lần cuối cùng nếu chúng mình còn tiếp tục. Em không muốn hai chúng mình phải buồn như thế nữa.
- Thế em còn yêu anh không?
- Có.

- Và em vẫn nhất định chia tay?
- Vâng.
- Vậy thì hãy như thế đi.

Vậy là tôi và em đã chia tay. Tại sao tôi lại đồng ý chia tay em cơ chứ? Tôi hối hận quá. Tại sao tôi không cố níu kéo mối tình ấy, em vẫn còn yêu tôi cơ mà? Dù biết hi vọng là mong manh nhưng còn hơn là tuyệt vọng như bây giờ. Tôi đã để vuột mất em rồi. Tại sao lúc em đòi chia tay tôi lạnh lùng đến thế mà giờ đây tôi lại yếu ớt thế này? Tôi cố giữ lấy cái niềm kiêu hãnh to đùng của mình làm gì cơ chứ, điều duy nhất tôi cần lúc này là em, mọi thứ khác đều là vô nghĩa. Em là ý nghĩa của cuộc đời tôi, không có em thì tôi còn sống làm gì nữa. Đã hai ngày trôi qua kể từ giây phút ấy mà tôi vẫn không thể gượng dậy được. Đầu tiên, tôi thấy trái tim mình nặng lắm. Nó phải oằn mình gánh lấy những nỗi đau nặng như cả ngàn cân. Tôi đau như bị ngàn ngọn dao đâm vào người. Nỗi đau đớn mà Jesus phải gánh chịu khi bị đóng lên cây thánh giá có lẽ cũng không thể sánh bằng nỗi đau của tôi lúc này. Rồi bỗng tôi thấy một nỗi sợ hãi khủng khiếp bao trùm lên khắp căn phòng mình. Chưa bao giờ tôi thấy sợ hãi đến mức ấy. Tôi chui vào gầm bàn co ro, cố thu mình nhỏ lại hết mức có thể để nỗi sợ hãi không tìm thấy tôi. Tôi rên rỉ, ú ớ như người sắp chết. Rồi tôi khóc như một đứa trẻ. Tôi cố giấu những tiếng nấc nghẹn ngào vào trong chiếc gối để không ai nghe thấy được. Chiếc gối thấm đẫm nước mắt tôi. Khóc được đã giúp tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Nỗi đau của tôi đã được xoa dịu phần nào. Nhưng rồi sau đó tôi lại thấy mình kiệt sức. Trong người tôi chẳng còn chút sức lực nào. Tôi cứ nằm trên giường, mắt đau đáu nhìn lên trần nhà,

chẳng còn làm được gì nữa. Đến hôm nay vẫn thế, tôi chẳng thiết làm gì. Chẳng còn điều gì là quan trọng với tôi nữa. Tôi mệt mỏi lắm rồi. Tôi những muốn được nhắm mắt lại và ngủ một giấc thật dài, một giấc ngủ trăm năm, ngàn năm hay là mãi mãi chẳng bao giờ tỉnh dậy. Như thế sẽ tuyệt vời biết bao. Chìm vào trong những giấc mơ tôi sẽ quên hết cái thế giới hiện thực chỉ toàn khổ đau và bất hạnh, niềm vui nếu có cũng chỉ là những làn gió thoảng qua mau chóng tan biến vào hư vô...

Sáng nay trời đẹp quá. Những vạt nắng lung linh nhảy múa trong căn phòng tôi theo từng nhịp gió đu đưa. Tôi lắng nghe tiếng chim hót véo von, một thứ âm thanh tuyệt vời mà chẳng bao giờ tôi để ý. Thật là một ngày tuyệt vời để ... chết. Phải rồi, tôi sẽ chết. Cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Tôi đã sống đủ rồi, đủ để biết rằng cuộc sống này chỉ toàn những điều thối tha và giả dối được người đời khoác lên những tấm áo lụa lung linh. Mối tình với em là điều duy nhất không vô nghĩa trong cuộc đời tôi. Nhưng giờ khi em quay lưng với tôi thì chẳng còn gì ngăn cách tôi với cái chết nữa. Chẳng lẽ nào có sống nữa thì tôi cũng chỉ là một cái xác sống mà thôi. Tôi chết thế này, gia đình tôi sẽ đau khổ lắm, nhưng rồi họ cũng sẽ vượt qua thôi. Tôi phóng xe lên cầu Long Biên. Đi trên đường tôi thấy vui lắm. Không vui sao được, hôm nay là ngày chết của tôi mà. Tôi không muốn làm một con ma buồn tủi. Tôi đứng tựa vào thành cầu, nhìn xuống dòng nước sông Hồng. Đất trời mênh mông quá. Ở đây sao mà cao thế? Nhảy xuống chắc là đau lắm. Tôi thấy hơi sợ. Tôi không đủ dũng cảm để sống nhưng cũng chẳng đủ dũng cảm để chết. Tôi nhìn trân trân xuống dòng nước như bị thôi miên. Bỗng dưng như

tình cơn mê, tôi thốt lên:

- Mình đang làm gì thế này?

Một cơn giận dữ khủng khiếp dâng lên trong lòng tôi. Tại sao tôi phải chết? Nếu tôi chết thế này người ta sẽ khinh tôi lắm, một thằng tự tử vì thất tình. Người ta sẽ chửi tôi là thằng ngu như tôi đã từng chửi những kẻ khác, tôi chẳng biết chuyện tình của họ nhưng vẫn chửi họ là đồ ngu. Tôi bỗng thấy hối hận quá bởi vì có trải qua những cảm giác khủng khiếp ấy thì mới hiểu được tại sao họ phải tìm đến sự giải thoát cuối cùng. Tôi nghĩ đến em. Nếu tôi chết chắc em sẽ khóc thương tôi nhiều lắm. Nhưng một ý nghĩ khủng khiếp vụt trôi qua tâm trí tôi. Em sẽ nghĩ tôi là một kẻ tội nghiệp, đáng thương hại. Rồi em sẽ mau chóng lãng quên tôi để vui vẻ với những người đàn ông khác. Em bảo em yêu tôi nhưng em chưa bao giờ nói rằng em chỉ yêu mình tôi. Tôi không phải là người đầu tiên và cũng chẳng phải là người cuối cùng. Tôi chỉ là một trong số những người mà em yêu. Tôi hận em. Em đã quyến rũ tôi và sau đó ruồng bỏ tôi. Tôi đúng là một thằng ngu. Sao tôi cứ trách mình vì những điều không phải lỗi của tôi. Tôi nhớ lại ngày hôm ấy...

- Hôm qua lúc tan trường, em đi với ai đấy?

- Ở hôm qua anh đến trường em à? Em đi với bạn em.

- Bạn nào đấy? Có phải Phan Anh không?

- Sao anh biết?

- Thì nó hẹn em đi ăn trưa còn gì.

- Ai cho phép anh đọc tin nhắn của em?

- Thằng đấy có biết em có người yêu chưa mà suốt ngày nhắn tin thế?

- Em nói cho anh ấy biết rồi.
- Thằng khốn! Còn em nữa, tại sao em lại như thế?
- Khiếp, anh ghen kinh thế. Em với anh ấy chẳng có chuyện gì cả. Bọn em chỉ là bạn thôi.
- Bạn bè gì mà suốt ngày nhắn tin cho nhau? Bạn bè gì mà khoác tay nhau, nói cười tình tứ thế?
- Anh nghe này. Em là người yêu anh chứ không phải là tài sản của anh. Nếu anh để em tự do, em sẽ tự biết đâu là giới hạn. Nhưng nếu anh không tin em thì tốt nhất là mình chia tay...

Và mấy hôm sau thì em chia tay tôi thật. Lúc đầu tôi cứ trách mình sao không tin tưởng em, sao tôi lại hay ghen thế. Nhưng bây giờ khi tỉnh cơn mê, tôi nhận ra rằng người có lỗi là em. Em không quá xinh đẹp nhưng có một vẻ quyến rũ mê hồn. Một khi em đã muốn ai thì người đó sẽ chẳng cách nào thoát được khỏi tay em. Và khi em đã chiếm được người đó hoàn toàn thì nỗi buồn chán lại đến với em. Em lại đi tìm một người mới. Giờ đây tôi thấy thương hại cho em. Tình yêu đối với em như một trò chơi. Em tưởng mình biết rất nhiều về tình yêu nhưng thật ra em chẳng biết gì về nó cả. Em chỉ biết thỏa mãn niềm vui cho riêng mình, em chẳng biết gì về sự hi sinh cho người mình yêu.

Thật là bất công! Trong khi đối với tôi em là tất cả thì đối với em tôi chỉ là con số 0 tròn trĩnh. Tôi hận em vì tôi đã quá yêu em. Không! Tôi sẽ không chết. Tôi phải sống để trả thù em. Tôi phải khiến cho em hối hận vì đã bỏ rơi tôi. Tôi phải sống thật vui vẻ, tôi phải trở

thành một người khiến cho mọi cô gái đều ao ước có được, và tôi phải có được người con gái mà mọi thằng đàn ông phải ao ước. Đó là cách mà tôi sẽ trả thù em. Tôi cười một cách man rợ. Niềm kiêu hãnh từng nhiều lần hại tôi giờ đây đã cứu vớt mạng sống của tôi. Tôi quay về nhà, từ bỏ ý định tự sát.

Chẳng hiểu vì có gì, tôi lại đọc lại tất cả những tin nhắn của em gửi cho tôi. Đọc những tin nhắn ấy, nỗi giận dữ trong tôi bỗng biến đi đâu mất. Những lời yêu thương em trao cho tôi sao ngọt ngào đến thế.

“Cả ngày hôm nay không được gặp anh. Em nhớ anh lắm”

“Em được nghỉ ba tiết cuối. Anh đưa em đi chơi được không?”

“Em không ngủ được. Anh hát cho em nghe đi”

...

Từng tin nhắn, từng tin nhắn như từng nhát dao cứa vào trái tim tôi.

Tôi cay đắng thốt lên:

- Giả dối! Giả dối! Tất cả chỉ là giả dối!

Tôi tự nhủ mình không thể tha thứ cho em. Nhưng tôi biết là đến khi gặp lại em, nhìn đôi mắt đẹp tuyệt vời của em, nghe giọng nói dịu dàng của em, tôi sẽ lại quên hết mọi đau khổ mà em gây ra cho tôi. Tôi hận em vì tôi quá yêu em. Tôi không thể đứng dậy nếu cứ giữ mãi hình ảnh của em. Tôi phải xóa đi hình ảnh em trong tâm trí tôi. Bắt đầu bằng việc xóa tất cả những dòng tin nhắn, những bức ảnh của em trong máy tính. Như thế vẫn chưa đủ, tôi đem đi đốt những tấm thiệp em tặng cho tôi, những bức thư tôi viết cho em mà không gửi, ... và bức ảnh của em lâu nay vẫn nằm trong khung ảnh trên

bàn học của tôi. Tôi ngồi nhìn ngọn lửa ngấu nghiến dần những vật báu vô giá của mình. Cơn đau lại tìm đến với tôi. Đến khi bức ảnh bắt đầu co quắp, tôi nhìn em cười trong ngọn lửa tàn nhẫn. Nước mắt tôi lại chảy. Tôi chưa xốt hỏi em:

- Rất cục thì... Anh là gì trong trái tim em?

Mọi thứ đã cháy hết. Chỉ còn lại chút tro tàn trôi theo làn gió bay vào không trung...

Anh là gì trong trái tim em

Bên hồ Michigan

Một buổi chiều mùa hè, tôi dạo bước bên hồ Michigan. Đoạn đường nơi tôi đi nằm sau bảo tàng nghệ thuật ở Milwaukee, biểu tượng của thành phố lớn nhất bang Wisconsin này với hình dạng độc đáo, trông như một con tàu đang căng buồm lên hứng những làn gió lộng thổi từ hồ Michigan. Vào khoảng năm giờ chiều lúc ấy thì cánh buồm ấy đã hạ xuống gần hết. Tôi vừa đi vừa ngắm khung cảnh xung quanh. Bao trùm lên tất cả là sự kì vĩ của cảnh vật, ở đó con người cảm thấy mình khiêm tốn hơn, bé nhỏ hơn, giống như một chiếc lá bơ vơ giữa khu rừng rộng lớn. Hồ Michigan bao la như biển cả, chẳng thể nào nhìn thấy được bờ bên kia, chỉ thấy một đường chân trời tím tấp. Tôi

đã từng đi dạo bên bờ hồ Michigan ở Chicago và niềm rung động trước cảnh tượng kì vĩ của mặt hồ thì vẫn chẳng hề thay đổi. Tôi không biết có bao nhiêu bang và bao nhiêu thành phố của nước Mỹ nằm bên hồ Michigan và tôi tự hỏi đứng từ đây, Milwaukee, thì bờ bên kia sẽ là thành phố nào. Tôi ngắm nhìn những chú chim hải âu dang rộng đôi cánh lớn lướt mình trên không. Bỗng dưng tôi muốn được hóa thành chú chim kia, tôi sẽ bay vút lên bầu trời cao xanh kia, bay qua những đám mây bông bành kia, tôi sẽ bay mãi đến tận bờ bên kia để cảm nhận được hồ Michigan rộng lớn đến nhường nào. Quay lại nhìn vào trong, tôi bắt gặp mình đứng trước một màu xanh bát ngát của những thảm cỏ công viên Veterans Park. Đứng giữa bãi cỏ xanh tươi ấy, những cái cây cao to lừng lững bỗng thấy mình như một cây nấm lùn lơ lửng. Xa xa, những tòa nhà cao tầng hiem hoi cố ngoi lên một cách vô vọng khỏi cái bụi cây khổng lồ ngăn cách công viên khỏi cái thế giới văn minh ồn ào ngoài kia. Trong cái thế giới kì lạ này, mọi thứ đều trở nên chậm chạp và lười nhác. Những đám mây trắng đủ mọi hình thù cứ uể oải trôi đi như thể đang trong một cuộc thi xem đám mây nào về đích chậm nhất. Xa xa, một con tàu lớn như thể đứng yên trên mặt hồ chẳng hề di chuyển. Những chú chim hải âu chẳng buồn vỗ cánh, cứ để mặc mình lướt đi trong không trung. Con người cũng không phải là ngoại lệ trong cái thế giới này. Một người đàn ông to béo nằm sấp trên bàn sưởi nắng, im lìm bất động như đang say ngủ khiến ai đi qua cũng phải trộm nhìn. Một đôi tình nhân nằm trên thảm cỏ hôn nhau say sưa đến nỗi một trận mưa rào đổ xuống có lẽ cũng chẳng làm ngắt quãng được nụ hôn dài bất tận ấy. Trên con đường tôi rảo bước, hai người đàn ông trung niên thư giãn vừa nằm vừa đạp xe trên những chiếc xe

đạp nằm ngộ nghĩnh. Một người đàn bà dáng vẻ kiêu kì chậm rãi dặt chú chó của mình dạo bước. Một cặp vợ chồng người Mỹ ngồi trên hai chiếc ghế, loại ghế gấp có thể mang theo đi khắp nơi, vừa ngắm hồ Michigan vừa nắm tay nhau, kệ cho hai đứa trẻ loay hoay chơi với những chiếc điều. Khung cảnh ấy khiến tôi cảm thấy mình như lạc vào chốn thần tiên, một nơi hư ảo không có thực, một nơi khiến cho lòng tôi phẳng lặng, quên hết mọi ưu phiền của cuộc đời.

Trong cái thế giới này, chẳng hề có niềm vui hay nỗi buồn, tất cả đều chìm đắm trong một niềm hạnh phúc mơ màng của sự yên bình, tĩnh lặng...

Anh là gì trong trái tim em

Thế hệ bị lãng quên

Đó là một buổi tối như bao buổi tối bình thường khác: có nghĩa là ăn cơm xong tôi ôm ngay lấy cái máy tính để lên mạng. Tôi không hiểu tại sao nhưng chỉ cần một ngày không lên mạng là tôi lại thấy bứt rứt không yên trong lòng, mặc dù nhiều lúc cũng chẳng làm gì, chỉ là đi qua đi lại các diễn đàn xem có ai viết bài mới không hay chỉ đơn giản là ngồi ngắm những nick của bạn bè mình sáng để cảm thấy yên tâm rằng mình không cô đơn, rằng những người bạn vẫn luôn ở đó, luôn sẵn sàng bên mình khi mình cần. Lúc ấy, tôi đang lên sàn nhạc để

thu bài hát “Cô gái đến từ hôm qua”. Đang bực mình vì hát mãi mà chưa có được một bản thu ưng ý thì có một người gọi tôi trên mạng. Tôi hơi ngạc nhiên vì người muốn chat với tôi là Hoài Anh, cô bạn cùng lớp đại học. Học cùng nhau hai năm rồi nhưng tôi và cô cũng chưa bao giờ trò chuyện một cách thật sự. Nói một cách khác, tôi và Hoài Anh chỉ là hai người quen chứ chưa phải hai người bạn.

Hoài Anh: Sớm ơ

Lang_tu : Ơi, Sớm đây.

Lang_tu : Có chuyện gì vậy Hoài Anh?

Hoài Anh: Ấy cũng đánh bi-a à?

Lang_tu : Ừ, đúng rồi.

Tôi mỉm cười. Thì ra Hoài Anh nhìn thấy hình avatar của tôi. Tôi để ảnh đại diện của mình là tấm ảnh đang đánh bi-a.

Hoài Anh : Ấy đánh có giỏi không?

Lang_tu : Không. Tớ cũng chỉ biết đánh thôi.

Hoài Anh : Vậy thì tốt. Tớ cũng đang tập đánh. Hôm nào đánh với tớ không?

Lang_tu : Ok. Hôm nào nhỉ?

Hoài Anh : Thứ sáu nhé. Học xong rồi đi.

Lang_tu : Ok.

Hoài Anh là một cô gái bí ẩn. Cô có một nhan sắc quý phái nhưng hơi xa cách, có lẽ đó là lí do tại sao cô chưa có bạn trai. Cô ít chơi

với lớp đại học mà thường đi với những người bạn cấp ba của mình, bên cạnh đó cô cũng hay trốn học, bởi thế tôi ít có cơ hội làm quen với Hoài Anh. Phải thú thực là tôi có để mắt đến Hoài Anh bởi cô rất xinh, phong cách ăn mặc vừa trẻ trung mà lại rất chín chắn, còn giọng nói thì mượt mà đúng chất con gái Hà Thành. Một lần tôi đi xem phim ở Vincom thì bắt gặp Hoài Anh đang làm PG ở đó. Vậy mà cả lớp tôi chẳng ai biết điều đó. Điều ấy khiến tôi càng khâm phục cô khi nhìn lại mình vẫn phải sống bằng tiền của bố mẹ. Dù khác nhau nhiều cái nhưng có một thứ mà tôi và cô giống nhau hay ít ra là tôi nghĩ như vậy: ánh mắt. Tôi thường thấy ở Hoài Anh một ánh nhìn chán chường, một ánh mắt xuyên qua những sự vật trước mắt cô để đến một nơi nào đó bên ngoài thế giới vật chất này...

Thứ sáu hôm ấy, như đã hẹn, sau giờ học tôi và Hoài Anh tới quán bi-a gần trường.

- Hoài Anh thích đánh chín bi hay là gì?- Tôi hỏi.
- Tôi không biết đánh chín bi. Hay là đánh khoang màu nhé?
- Ok.

Tôi bèn gọi cô nhân viên xếp bóng rồi lấy hai cây gậy cho tôi và Hoài Anh. Ngay từ lúc nhìn cô đưa gậy, tôi đã biết Hoài Anh chơi rất khá. Cô đưa gậy rất thẳng nên có thể đánh những đường bi xa đến cuối bàn. Chơi với cô khiến tôi cảm thấy rất thú vị không chỉ vì được đọ tài với một đối thủ ngang tài ngang sức mà còn vì biết bao nhiêu ánh mắt đổ sang bàn của tôi. Hiếm khi có một bóng hồng ở đây mà một cơ thủ quyền rũ như vậy lại càng hiếm hơn. Khi ván đầu tiên chỉ còn một mình bi tám ở trên bàn, tôi giành được quyền quyết định trận

đầu. Đó là một đường bi không dễ khi bi tằm ở sát băng. Tôi tính mình phải đánh nhẹ một chút và với một cú đưa gậy chuẩn xác tôi đã đưa được bi tằm vào lỗ.

- Sơn đánh hay quá.

Tôi rất vui khi được Hoài Anh khen nhưng cũng không quên đáp lại:

- Hoài Anh đánh cũng hay mà. Tớ thắng nhờ may mắn thôi.

Hôm đấy hai chúng tôi đánh tất cả bảy ván, tôi thắng 5-2. Hoài Anh cười bảo tôi:

- Ấy chả nhường tớ gì cả?

- Tớ chỉ nhường ai đánh kém thôi. Đánh giỏi như Hoài Anh thì cần gì tớ phải nhường.

- Tớ đùa thôi. Đánh với ấy tức lắm nhưng mà vui. Chơi với người khác toàn được nhường thôi nên thắng mà chả thú vị gì cả.

Tôi không biết mình làm thế đúng hay không. Phải chăng là tôi không ga-lăng? Dù sao thì nhìn vào ánh mắt của Hoài Anh, tôi nghĩ là mình đã làm đúng. Ánh mắt của cô vui thật sự, không còn cái nhìn rất xa mà tôi hay gặp, và... có lẽ ánh mắt tôi cũng vậy.

Từ hôm ấy chúng tôi đã trở thành bạn của nhau. Cứ mỗi khi có dịp lớp được nghỉ hay chỉ đơn giản là không thích học, bọn tôi lại rủ nhau ra quán bi-a. Nhờ vậy, tôi và Hoài Anh cũng cởi mở với nhau hơn, bắt đầu tán gẫu về những chuyện thường ngày. Nói chuyện với cô tôi cũng cảm thấy thoải mái vì cô không hay nói xấu người khác, điều thường khiến tôi khó chịu khi nói chuyện với bọn con gái. Một lần chơi bi-a bỗng dưng Hoài Anh hỏi tôi:

- Sơn có thấy hài lòng với cuộc sống của mình không?

- Sao lại không?

Tôi cười thản nhiên như thể Hoài Anh vừa hỏi một câu quá ngây

thơ. Rồi tôi đánh một cú sẻ bi nhẹ nhàng cho bóng rơi xuống lỗ mươi.

- Tớ đang là sinh viên của một trường đại học top đầu, tớ có hộ khẩu Hà Nội, nhà tớ không giàu nhưng chẳng để tớ phải thiếu thứ gì, gia đình tớ yên ấm, tớ chẳng có việc gì lớn để lo lắng ngoài chuyện đừng để bị đuổi học, bao nhiêu người mơ ước được như tớ, tại sao tớ lại không hài lòng với cuộc sống của mình cơ chứ?

- Thật không?

Hoài Anh đã nhìn thấy cái nét chua xót trong nụ cười của tôi.

- Không- tôi đáp.

- Điều gì khiến ấy không hài lòng?

- Tớ không muốn trở thành con người như tớ bây giờ?

- Ấy muốn thành người như thế nào?

- Tớ muốn trở thành một cầu thủ bóng đá – Tôi chưa bao giờ tỏ lộ điều đó với ai cả.

- Tại sao ấy không theo đuổi ước mơ của mình?

- Vì một số lý do.

Đó là một câu chuyện dài. Tôi biết mình có thể chơi bóng hay hơn tất cả các cầu thủ chuyên nghiệp trong nước hiện nay. Ngay từ bé tôi đã chơi bóng ngang ngửa với những anh lớn hơn mình năm, sáu tuổi. Tôi là một tay săn bàn bẩm sinh, ghi hàng trăm bàn thắng trong những trận bóng đường phố và những giải đấu cấp trường cấp thành phố. Đến năm mười lăm, mười sáu tôi bắt đầu ghi những bàn thắng bằng cách đi bóng qua bốn năm người. Tôi biết mình có những phẩm chất giống với Messi, cầu thủ đang tỏa sáng trong màu áo câu lạc bộ Barcelona. Nhưng rồi khi tôi gia nhập đội trẻ Hà Nội, chỉ nửa tháng

sau tôi đã phải từ bỏ ước mơ của mình. Chúng tôi phải tập ở một sân bóng không khác gì một bãi cỏ hoang, phải ở trong một khu nhà cấp bốn nghèo nàn, được trả sáu trăm ngàn đồng một tháng để tập. Có người đã ở đó năm năm chỉ vì số lương ít ỏi đó, hầu hết cuối cùng đều bị loại ra trở thành công nhân hay một kẻ vô công rồi nghề, chỉ một số trở thành cầu thủ bóng đá và ngay cả khi ấy thì cũng hiếm người vui vẻ với cái nghề ấy bởi đối với họ đó chỉ là một thứ giúp họ kiếm sống. Cái nghèo sinh ra những tệ nạn: lô đề, cá độ, hút hít, đá phò, còn những lời tục tĩu là ngôn ngữ cửa miệng của chúng tôi. Tôi không thể hòa nhập được với môi trường ấy. Tôi buồn bã trở về nhà trong niềm hân hoan của bố mẹ. Tôi đi theo con đường họ chọn cho tôi và tự cảm thấy hài lòng với nó. Đó chỉ là vài dòng ngắn gọn mà tôi có thể kể về cuộc đời mình. Nhưng tôi chỉ nói với Hoài Anh một câu còn ngắn gọn hơn “Vì một số lý do”.

- Tớ cũng giống như ấy- Hoài Anh nói.
- Thật sao?- Tôi ngạc nhiên.
- Tớ muốn trở thành diễn viên.

Nghe Hoài Anh nói thế tôi chợt nhớ đến buổi dạ hội của khoa. Trong vở kịch mà khoa tôi dàn dựng, Hoài Anh đóng vai Juliét và diễn xuất tài tình của cô đã góp phần khiến cho vở diễn thu hút tất cả mọi ánh mắt của khán giả đêm hôm đó. Tôi vẫn còn ấn tượng cảnh Juliét tỉnh dậy thấy Rômêô nằm chết bên mình, khuôn mặt của Hoài Anh thực sự là khuôn mặt của người con gái đau khổ đến tuyệt vọng. Suýt nữa thì tôi đã chảy nước mắt.

Trong những buổi thuyết trình trên lớp, Hoài Anh cũng thường là

nhân vật chính trong những clip ngắn mà lớp tôi quay để làm cho buổi thuyết trình thêm sinh động. Nghe Hoài Anh nói muốn làm diễn viên tôi chợt nghĩ là chẳng có lí do gì để cô không trở thành diễn viên cả.

- Sao ấy không thử, Hoài Anh mà đi làm diễn viên có thể thành ngôi sao điện ảnh ấy chứ?

Hoài Anh mỉm cười:

- Tớ đã thử rồi.

Cô cầm gậy đánh một cú sê bi nhưng bi cái lại rơi vào lỗ. Rồi cô quay ra nói tiếp:

- Một lần tớ đi casting thử vai cho một bộ phim sắp quay. Tớ diễn rất tốt và được ông đạo diễn chú ý. Tối hôm đó ông ấy gọi điện bảo tớ hôm sau tới vòng phỏng vấn. Lúc ấy tớ rất vui cảm giác như ước mơ của mình sắp thành hiện thực. Hôm sau khi đi phỏng vấn tớ rất ngạc nhiên vì phỏng vấn gì mà lại ở một quán cà phê có ánh đèn mờ mờ và chỉ có mỗi mình lão đạo diễn ấy. Lão ấy bằng tuổi bố mình mà cứ anh anh em em em em tớ đã thấy khó chịu rồi. Rồi đến lúc lão ấy sấn vào ngồi cạnh, hứa hẹn hứa hẹn một lúc mà tay thì cứ vuốt vuốt đùi mình thì tớ không chịu được nữa, tát cho lão ấy một cái rồi bỏ về. Cả đêm ấy tớ nằm khóc. Chẳng ai biết cả. Tớ chẳng nói với ai về chuyện đấy. Từ đó tớ chẳng đi buổi casting nào nữa. Về sau cái phim kia diễn viên chính là một con bé diễn chán ghê gớm, được mỗi cái cao ráo trắng trẻo. Chắc là nó chịu lên giường với cái lão đạo diễn kia.

Trong lời nói của cô chứa biết bao nhiêu là đắng cay. Tôi đồng cảm với cô vì đã từng vui niềm vui của cô, từng đau nỗi đau của cô, nỗi

đau của một tâm hồn bất lực, nỗi đau của một giấc mơ tan vỡ, nỗi đau của một thiên tài không được tỏa sáng. Đáng buồn thay, chúng tôi không phải là những người duy nhất. Trên đường đời của mình, tôi đã gặp biết bao con người như thế, những con người phải bỏ phí tài năng của mình để làm những công việc hết sức bình thường. Tôi biết những con người ấy cũng giống tôi, đều mang trong mình một nỗi buồn tê tái, ngày ngày phải nhìn những hạt giống tài năng của mình bị thui chột. Giá như không phải mang trong mình những hạt giống ấy thì họ đã có thể sống vui vẻ biết bao. Đôi khi tôi ước mình sinh ra ở một đất nước khác, một thời đại khác hoặc chỉ đơn giản là sinh muộn mười năm, hai mươi năm thôi thì mọi chuyện đã có thể khác. Tôi đang sống trong một thế hệ, một thế hệ bị lãng quên. Và tôi không muốn lại có những thế hệ bị lãng quên tiếp sau nữa.

Trong lúc tôi đang miên man trong dòng suy nghĩ thì Hoài Anh đánh một đường bi cuối cùng kết thúc ván đấu. Trái bi màu đen lăn xuống lỗ. Tiếng lộc cộc làm tôi giật mình, nghe như tiếng thở dài cho một thế hệ con người...

Anh là gì trong trái tim em

MU và Chelsea

Chỉ một lát nữa thôi, trận chung kết champions league giữa MU và Chelsea sẽ diễn ra. Từ bốn năm nay, Chelsea đã nổi lên là một thế lực thách thức MU ở giải ngoại hạng Anh. Họ thay phiên nhau giành chức vô địch giải ngoại hạng. Nhưng đây mới là lần đầu tiên, hai đội gặp nhau ở một trận chung kết champions league. Đối với MU, đây là lần đầu tiên sau mười năm kể từ cú ăn ba thần thánh năm 1999 họ bước vào một trận chung kết giải đấu cao quý nhất châu Âu, còn đối với Chelsea, ước mơ lần đầu tiên thống trị cả châu Âu chỉ còn cách họ một bước chân. Hàng tỉ người hâm mộ trái bóng tròn trên thế giới đang háo hức đếm từng giây để được theo dõi trận thư hùng ấy. Trong số đó có hai người rất đặc biệt. Họ là một cặp tình nhân nhưng đồng thời lại là fan của hai kẻ không đội trời chung, anh là fan của MU còn cô là fan của Chelsea. Anh hâm mộ “Quý đỏ” từ mười năm nay còn cô mới giành trái tim mình cho “The Blues” được ba năm. Nhưng tình yêu của họ dành cho đội bóng của mình thì chẳng kém gì nhau, nhiều khi còn lấn át cả tình yêu mà họ dành cho nhau. Cứ mỗi lần MU gặp Chelsea là y như rằng họ sẽ chí chóc với nhau. Vậy mà rồi đến lần sau, họ vẫn ngồi bên nhau xem bóng đá.

Cô ngả đầu vào vai anh:

- Khi nào hai đội ra sân thì đánh thức em nhé.
- Ừ, em ngủ đi.

Cô nhắm mắt nhưng không ngủ mà chìm trong những suy nghĩ về anh. Hôm nay anh thật đáng yêu. Hội bạn rủ anh đi xem bóng đá nhưng anh đã từ chối để đến xem với cô. Anh không nỡ để cô xem trận đấu một mình mà cô thì nhất định không chịu đi xem với hội bạn của anh. Cô yêu anh dù tính xấu của anh nhiều không kể hết: lười

biếng, ngủ nhiều, bừa bãi, không biết chiều cô,... nhất là cái tính mê cá độ. Lúc nào anh cũng có thể kể vanh vách tỉ lệ cá cược của châu Âu và châu Á. Trận đấu nào hay anh cũng phải tìm được người khác phe để cá cược cùng anh, nếu không tìm được thì anh sẵn sàng đổi sang phe bên kia để cá. Thậm chí có lần lên Vincom, có hai thang máy đang đi lên, anh còn đòi cá với cô xem cái nào sẽ đến trước. Lại còn cái tính nói nhiều và thích trêu chọc người khác nữa. Nhiều lúc anh làm cô tức muốn phát khóc, đàn ông con trai gì mà chẳng biết nhường nhịn con gái, chẳng bao giờ chịu nhận là mình sai, lần nào đấu khẩu người thắng cũng là anh dù cho anh có sai lè lè đi chẳng nữa. Có một câu nói mà cô rất tâm đắc: “Không phải fan MU chỉ toàn những kẻ không ra gì, nhưng những kẻ không ra gì thì toàn là fan MU”. Anh cũng là một trong số đó. Ấy vậy mà cô vẫn yêu anh. Thật là khó hiểu.

- Dậy đi kia, chuẩn bị đá rồi.

Cô choàng tỉnh giấc. Màn khai mạc đầy màu sắc vừa kết thúc. Những giai điệu hào hùng của bản nhạc champions league bắt đầu vang lên khiến trái tim cô rộn ràng.

- Này, cho ôm một cái nào- Anh nói.

- Không cho- cô đáp.

- Đi mà. Anh muốn bù đắp cho em vì sau trận đấu em sẽ buồn.

- Còn lâu. Sau trận đấu em sẽ rất vui vì Chelsea sẽ đoạt Cup.

- Haha cá không?

- Em đã bảo không cá rồi cơ mà.

- Sợ rồi chứ gì?

- Sợ gì! Thôi được, cá thì cá. Cá thế nào?

- Nếu MU thắng thì trong vòng một tháng ngày nào em cũng

phải nói “Em yêu anh” một lần. Tất nhiên nếu em thích nói nhiều lần cũng ok.

- Nếu Chelsea thắng thì sao?
- Thì ngược lại. Anh phải nói “Anh yêu em” trong một tháng.
- Hừm, được rồi.

Trọng tài nổi còi, các cầu thủ MU giao bóng bắt đầu trận đấu. Hai đội bước vào trận đấu rất hào hứng. Anh và cô bắt đầu hò hét cổ vũ cho đội bóng của mình, không ai chịu ai. Khi trận đấu chưa được ba mươi phút, sau một pha bật tường với Paul Scholes ở cánh phải, Wes Brown tung một đường tạt bóng vào vòng cấm địa, ở đó đã có Ronaldo đang chờ sẵn bật cao đánh đầu, bóng bay thẳng vào lưới trong sự bất lực của thủ thành Petr Cech. Anh rú lên điên cuồng:

- Vào! Vào rồi! Tuyệt vời! Ronaldo!

Cô cáu kỉnh với anh:

- Anh bị điên à? Mới có một bàn mà hét to thế.
- Sao? Còn bảo Ronaldo là cầu thủ lớn của những trận đấu nhỏ nữa không? Thấy quả ghi bàn đẹp chưa?

- Anh đừng mừng vội. Chelsea sẽ lội ngược dòng cho mà xem.

Tuy nói cứng như thế nhưng cô lo lắng biết bao. Hàng phòng thủ của MU năm nay dưới sự chỉ huy của thủ môn Van der Sar cùng cặp trung vệ Ferdinand-Vidic giống như một tấm bê tông không có lỗ hổng. Nỗi lo lắng của cô càng tăng lên khi MU càng đá càng hay, liên tục uy hiếp khung thành Chelsea. Petr Cech phải trở hết tài nghệ mới cứu được cho Chelsea thua thêm bàn nữa. Anh xuýt xoa nuối tiếc.

- MU đá hay thế này thì Chelsea kiểu gì cũng bị thua thêm thôi. Em chuẩn bị tinh thần cả tháng nói yêu anh đi.

- Còn lâu. MU thua thì có.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ hiệp một sẽ kết thúc với phần thắng thuộc về MU thì đúng phút bốn lăm, từ cú sút của Essien, bóng đập người Vidic rồi Ferdinand tới trước mặt Lampard, Van der Sar lao ra nhưng bị trượt chân, và Lampard đã không bỏ lỡ cơ hội ghi bàn san bằng tỉ số. Lần này thì đến lượt cô bật dậy:

- Yeah, Lampard! Chelsea vô địch.

Anh cay đắng thốt lên:

- Trời ơi! Sao đúng lúc quan trọng lại trượt chân thế.

- Thế nào. Em nói có sai đâu. Chelsea ghi bàn rồi nhé.

- Rùa không chịu được. Chelsea đá vớ vẫn thế mà cũng ghi bàn.

- Ở ghi bàn là ghi bàn, anh đừng có đổ tại.

Hiệp hai diễn ra với thế trận khác hẳn so với hiệp một. Chelsea mới là đội đá hay hơn. Hàng tiền vệ của MU bỗng dưng sa sút hẳn so với hiệp một, để cho Chelsea đá ép sân. Tình huống nguy hiểm nhất là cú sút đập cột dọc của Drogba. Hiệp hai không có bàn thắng nào, hai đội buộc phải bước vào hai hiệp phụ. Một lần nữa, bóng lại dội khung thành của MU sau cú sút đập xà ngang của Lampard. Bây giờ cô thì tiếc nuối còn anh thì lo lắng. Sau hai hiệp phụ vẫn bất phân thắng bại, hai đội phải bước vào loạt penalty cân não. Tất cả đều đá thành công cho đến khi Ronaldo đá hỏng ở lượt sút thứ ba.

Cô như phát điên lên vì vui sướng. Chức vô địch đã gần lắm rồi.

Trong khi ấy, anh im lặng, chìm trong nỗi thất vọng. Anh đã phải chờ mười năm rồi mới được thấy MU ở gần chức vô địch đến thế. Nếu như lần này thất bại thì anh còn phải chờ bao lâu nữa.

John Terry, đội trưởng của Chelsea, bước lên đá quả mười một mét

cuối cùng. Nếu thành công, Chelsea sẽ giành chức vô địch. Tất cả như nín thở. Cô nhắm mắt không dám nhìn. Anh thì cầu trời cho Terry sút hỏng. Và rồi tấn bi kịch đã xảy ra. Terry bị trượt chân khiến cho cú sút đưa bóng chệch ra ngoài. Trái tim cô như tan ra từng mảnh khi nghe tiếng anh gào rú. Cô mở mắt ra và thấy khuôn mặt Terry thần thờ. Và rồi cú sút hỏng của Anelka như một điều tất yếu phải xảy ra. Manchester United trở thành nhà vô địch. Các cầu thủ áo đỏ vỡ òa trong niềm vui chiến thắng. Trong khi đó, các cầu thủ Chelsea thần thờ như chưa tin rằng thất bại của mình là sự thật. John Terry òa khóc như một đứa trẻ. Trước cảnh tượng như thế, cô cũng không cảm được nước mắt. Nước mắt cô lăn ròn ròn trên má. Nỗi uất ức khiến cổ họng cô như nghẹn lại. Tại sao vận may cứ đeo đẳng MU mãi thế? Tại sao ông trời lại bắt Chelsea phải thua? Terry, Lampard, Ballack, Drogba,... Các anh đã chiến đấu hết mình vì màu xanh Chelsea. Họ xứng đáng có được chức vô địch lắm chứ. Vậy mà tại sao? Và điều mà cô ước nhất là anh vẫn cứ reo hò, ca hát, chẳng để ý gì đến cảm xúc của cô lúc này. Bao nhiêu nỗi ám ức dồn nén khiến cô không chỉ chảy nước mắt nữa mà khóc òa lên nức nở. Đến lúc này anh mới chịu để ý đến cô:

- Thôi đừng khóc nữa. MU vô địch là xứng đáng rồi. Chuẩn bị nói yêu anh trong một tháng đi hehe.

Những lời an ủi của anh chỉ càng khiến cô tức điên lên. Cô bỗng cảm thấy căm ghét anh vô cùng. Cô gào lên:

- Cút đi! Cút đi! Anh quá đáng lắm!
- Bình tĩnh nào. Làm gì mà quá khích thế.
- Tôi bảo anh cút ngay khỏi nhà tôi cơ mà.
- Thôi được rồi. Anh đi ra đường ăn mừng đây.

Anh mở cửa lấy xe về. Còn lại mình cô ngồi khóc. Lúc này các cầu thủ MU bắt đầu nâng cúp. Cô bèn tắt phụt tivi đi.

“Sao anh ta đáng ghét thế? Sao mình lại có thể yêu được một người như anh ta cơ chứ?”, cô thầm nghĩ.

...

Mấy tháng sau, Chelsea lại gặp MU...

Cô lại ngồi xem...

Nhưng bây giờ... không còn ai xem cùng cô nữa... không còn ai trêu chọc cô nữa...

Anh không còn ở bên cô...

Ngày hôm ấy, khi cô đuổi anh ra khỏi nhà, anh đi ra đường và bị một chiếc xe tải cán chết...

Cô đã khóc bao nhiêu, dằn vặt bao nhiêu vì đã gây ra cái chết của anh. Nếu cô không đuổi anh ra khỏi nhà thì đâu xảy ra chuyện đau lòng như thế. Cô càng đau đớn hơn khi nhớ lại những lời cuối cùng nói với anh.

“Tôi bảo anh cút ngay khỏi nhà tôi cơ mà”

Đó là những lời cuối cùng mà cô dành cho anh ư? Tại sao cô lại có thể tàn nhẫn như thế. Một tháng sau đó, ngày nào cô cũng gọi vào số di động của anh để nói “Em yêu anh”. Nhưng anh không thể nhắc máy để nghe cô nói những lời yêu thương ấy. Mãi mãi anh không trở về bên cô nữa...

Mất cô nhòa đi vì nhớ anh. Trận đấu giữa MU và Chelsea vẫn diễn ra rất quyết liệt. Nhưng kết quả thế nào không còn quan trọng nữa.

Không có anh ở bên, chẳng còn gì có ý nghĩa nữa...

Anh là gì trong trái tim em

Ngày mai em đi

*Sao không ôm anh như lần đầu tiên em đến
Sao không hôn anh như ngày nào còn lưu luyến
Sao không vui lên như một thời bao thương mến
Màu mắt em sao hôm nay muộn phiền*

Hôm nay như thường lệ tôi đón xe buýt từ trường về. Tôi chọn cho mình một chiếc ghế trống rồi lấy ipod ra nghe. Giờ này hãy còn vắng bởi tôi được nghỉ mấy tiết cuối chứ mọi khi phải đứng giữa hung nhúc những người và người. Việc được ngồi ghế lúc này đối với một anh thanh niên như tôi quả là xa xỉ. Tôi ngồi tận hưởng cái hạnh phúc bình dị ấy. Từ một năm nay tôi đã học được cách cảm thấy hạnh phúc từ những điều nhỏ con. Một bữa cơm tối mọi người ngồi ăn bên nhau và xem thời sự, tôi thấy vui. Một ngày đi học giảng đường đông đủ sinh viên, tôi thấy vui. Một buổi đi chơi với bạn bè uống trà sữa ở Feeling Tea khiến tôi hạnh phúc. Những hạnh phúc ấy tôi tìm ra chỉ sau khi nhận lấy những nỗi đau khi mối tình với em qua đi. Em đến rồi đi như một luồng gió mát thổi vào cuộc đời tôi

nhưng những kí ức về em không bao giờ biến mất. Tôi tưởng thời gian sẽ xoá nhoà hình ảnh của em nhưng tôi đã nhầm. Đôi khi những kí ức về mối tình ngắn ngủi chưa đầy một tháng tưởng đã ngủ yên bỗng thức dậy đầy sức sống, đôi khi trong những giấc mơ tôi lại thấy cái ôm thật chặt từ sau lưng để rồi khi thức dậy thấy đắng ngắt ở trong lòng...

Tôi vẫn ngồi nghe những ca khúc yêu thích của mình, mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh vật trôi lụi về phía sau. Tôi lơ đãng không biết hồn mình đang ở đâu. Mắt tôi nhìn mà không nhìn, tai tôi nghe mà không nghe. Bỗng tôi giật mình khi nghe tiếng nói như phát ra từ xa xăm: “Em chào anh”. Tiếng nói ấy từ chiếc ghế cạnh tôi. Tôi không muốn quay lại. Giọng nói ngọt ngào ấy làm tôi sợ. Nhưng tôi vẫn quay lại và tôi thấy điều tôi không muốn thấy: em.

- Lâu lắm rồi không gặp anh.
- Ừ.

Tôi nở một nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt bình thản dù lòng tôi như mặt biển trong cơn bão miền nhiệt đới. Tôi sợ. Những nỗi đau em gây ra thời gian vẫn chưa làm lành hết thì giờ đây em lại xuất hiện. Tôi lo những vết thương cũ lại mưng mủ và em sẽ gây ra những vết thương mới trong lòng tôi. Không chỉ là nỗi sợ hãi mà còn một cảm xúc nữa trong tôi là sự giận dữ. Em nói cứ như giữa tôi và em chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ như hai người bạn cũ lâu ngày không gặp, cứ như em chưa từng gây ra bao đau khổ, dằn vặt cho tôi.

“Phải rồi, lâu lắm không gặp. Lâu lắm kể từ khi em gửi cho anh một

dòng tin nhắn ngắn ngủi nói chia tay”, tôi nghĩ thầm.

Tôi ngắm em. Một năm đã trôi qua nhưng em vẫn không thay đổi. Vẫn đôi mắt buồn đằng sau cặp kính gọng đen, vẫn phong cách ăn mặc ấy, chỉ có mái tóc ngắn khi xưa giờ em để dài hơn.

- Anh có khỏe không?
- Anh vẫn khỏe. Còn em?

Tôi và em cứ nói những câu xã giao nghe mà phát buồn nôn. Cuộc gặp gỡ này không làm tôi thoải mái chút nào. Câu chuyện của tôi và em thỉnh thoảng bị những khoảng lặng chen vào. Đó là lúc một trong hai người định nói ra một điều gì nhưng lại thôi vì ngại gọi đến chuyện cũ. Sau một khoảng lặng như thế em nói:

- Em sắp đi Phần Lan.

Tôi cũng lờ mờ biết chuyện đấy. Đôi lần tôi cũng ghé qua blog của em. Em sắp đi du học sang cái xứ sở lạnh lẽo của băng và tuyết ấy.

- Bao giờ em đi?
- Ngày mai em đi.

Sau câu nói đấy là một khoảng lặng dài. Tôi đeo lại tai nghe vào. Em lấy một tai nghe cùng rồi nhắm mắt ngả vào vai tôi. Tôi quên hết những giận hờn dành cho em, như em chưa từng khiến tôi đau đớn. Cảm giác giống với lần đầu gặp em, một thứ hạnh phúc tựa như pha lê, lung linh và dễ vỡ. Tôi bỗng chợt dạ khi nghe bên tai mình ca khúc của Lê Hiếu:

Sao không ôm anh như lần đầu tiên em đến?

Sao không hôn anh như ngày nào còn lưu luyến?

Sao không vui lên như một thời bao thương mến?

Màu mắt em sao hôm nay muộn phiền?

...

Ngày mai anh không còn em nữa, không cho ai là tất cả

Để nỗi cô đơn theo anh đến một miền trời xa

Để nhắc cho anh biết bao ngày hạnh phúc êm đềm

Nhắc cho anh luôn còn lại một trái tim...yêu em

Dường như chiếc ipod thấu hiểu tâm trạng tôi lúc này nên đã chọn đúng bài hát ấy. Tôi nhìn ra bên ngoài cửa kính. Không gian đang trôi ngược lại. Thời gian đang trôi ngược lại. Ca khúc ấy như chiếc chìa khoá mở cánh cửa thời gian đưa tôi về lần đầu gặp em. Cái ôm ấy như còn mơn man trên da thịt tôi, nụ hôn ấy như còn xôn xao trên bờ môi tôi. Em đang tựa đầu vào vai tôi ngủ. Tôi nhớ lại tất cả những gì đã cố chôn vùi. Nỗi đau mắt em như còn nóng hổi trong lòng, nước mắt của ngày hôm ấy giờ chảy ngược vào trong tim tôi. Tôi quay lại ngắm em. Dường như em là điều bí ẩn cuộc đời đã mang đến cho tôi. Em là ai mà khiến tôi như vậy? Tôi đã từng mong không bao giờ gặp lại em nhưng giờ lại cảm thấy hụt hẫng khi ngày mai em đi đến một chân trời xa thật xa.

- Dậy đi em, chuẩn bị đến nơi rồi- tôi lay em dậy.

Em tỉnh dậy, không hề biết những suy tư phiền muộn của tôi trong lúc em ngủ. Em cười chào tôi bởi tôi sẽ xuống bên khác, bởi đây là lần cuối tôi gặp em:

- Tạm biệt anh.

- Bye.

Tôi nở nụ cười vẫy tay chào. Em quay lưng bước xuống. Bất chợt tôi vùng khỏi chiếc ghế chạy về phía cửa. Chiếc xe buýt tiếp tục chuyển bánh đến bến đỗ tiếp theo của nó. Còn lại tôi và em.

- Ở anh xuống bến sau cơ mà- em ngạc nhiên hỏi.

Tôi không trả lời, chỉ nhìn vào mắt em. Tôi gửi hết tâm sự của mình vào cái nhìn ấy. Rồi tôi nhẹ nhàng ôm lấy em. Tôi ôm em thật lâu. Tôi không biết nó kéo dài bao lâu, vài giây, vài phút hay vài tiếng bởi thời gian như ngừng hẳn lại. Tôi thì thào vào tai em:

- Có một con người trong anh... vẫn còn yêu em...

Em không nói gì. Tôi cũng không cần em phải nói gì. Em chỉ lấy ra một mảnh giấy màu vàng ghi vài chữ gấp lại đưa cho tôi rồi nói:

- Khi nào em đi rồi anh mới được mở ra nhé.

Tôi cầm lấy mảnh giấy em trao.

- Tạm biệt anh.

- Tạm biệt em.

Em bước đi. Tôi bước theo hướng ngược lại...

Ngày hôm sau tôi bắt xe buýt ra Nội Bài với bó hoa trên tay. Tôi lò dò nhìn bảng điện tử. Đây rồi, chuyến Hà Nội- Frankfurt bay lúc 19h30. Em phải transit ở Frankfurt rồi mới đến Helsinki được.

Từ đằng xa tôi đã nhìn thấy em cùng gia đình, bạn bè. Tôi ngại không muốn gặp, chỉ đứng từ xa ngắm cho đến khi em bước vào trong. Tôi lúi thúi bước đi trong ánh đèn mờ mờ rọi từ khu sân bay. Chợt có một tiếng rít, chiếc máy bay của em kêu hãnh xé gió nhắc

mình lên không trung.

- Thế là em đã đi rồi đấy- tôi lẩm bẩm một mình.

Bước lên chiếc xe buýt vắng vẻ, tôi ngồi xuống ghế, bó hoa tươi đặt ở ghế bên cạnh. Bỗng tôi sực nhớ ra, thọc tay vào túi quần lấy ra

mảnh giấy màu vàng in nét chữ của em: “Hãy quên em đi nhé anh”

Tôi nhớ lại những lời đã nói với em một năm trước: “Để quên một người... Cách tốt nhất... Là hãy yêu một người khác...”

“Ngốc quá...”

Làm sao anh có thể yêu ai khác...

Khi mãi mãi còn yêu em...”

Tôi mỉm cười lôi ipod ra nghe bài hát yêu thích của mình:

Ngày mai anh không còn em nữa, không cho ai là tất cả

Để nỗi cô đơn theo anh đến một miền trời xa

Để nhắc cho anh biết bao ngày hạnh phúc êm đềm

Nhắc cho anh luôn còn lại một trái tim...yêu em

Anh là gì trong trái tim em

Sợi dây chuyền

Sân ga buổi chiều hôm ấy cũng nhộn nhịp như bao buổi chiều nào khác. Ai nấy đều hối hả, tất bật với những đồng hành lí của mình. Người lên, kẻ xuống tàu, nhưng chẳng ai muốn nán lại lâu trên sân ga trừ một đôi nam nữ trẻ độ mười chín đôi mươi.

- Anh đi nhớ viết thư cho em nhé- cô gái nói.
- Ừ- chàng trai đáp gọn lỏn.
- Tuần nào cũng phải viết đấy, để em biết rằng anh còn yêu em không.
- Ừ, thôi anh đi đây.

Chàng trai không muốn phải nhìn khuôn mặt buồn rầu và đáp lại những lời nhắn nhủ dài bất tận của cô. Anh không có tâm trạng nào cho một buổi chia li, lòng anh còn đang háo hức với cuộc phiêu lưu phía trước. Miền Nam đang vẫy gọi anh, miền Nam quanh năm nắng ấm, miền đất dành cho những con người sôi nổi, giàu chí hướng như anh. Anh đã phát chán cái đất Hà Thành cũ kĩ, trầm lặng này rồi. Cái ý nghĩ vào Nam lập nghiệp cắm sâu vào tâm trí anh từ lúc nào không hay, để rồi đến ngày chàng thanh niên ấy quyết định biến cái ý định

ấy thành sự thực. Khát vọng vươn lên khiến cho chẳng điều gì có thể níu kéo anh ở lại mảnh đất này, kể cả đó là người con gái anh yêu. Khi anh nói với cô rằng anh sẽ vào Nam lập nghiệp, cô đã buồn biết bao. Tại sao lại cứ phải là miền Nam cơ chứ, chẳng nhẽ thủ đô còn chưa đủ cho anh hay sao. Biết bao người nơi khác ao ước được trụ lại ở mảnh đất này, còn anh, anh lại muốn rời bỏ nó. Nhưng cái ý nghĩ đáng sợ nhất ám ảnh cô là anh không yêu cô. Nếu anh yêu cô thì chắc hẳn anh đã chẳng bao giờ có cái ý muốn rời đại kia. Mỗi khi nghĩ đến điều đó cô lại khóc. Điều ấy thường xảy ra trong đêm, khi cô nghĩ ngợi nhiều nhất, mà cô thì có thể nghĩ được gì khác ngoài anh cơ chứ. Những tiếng khóc nghẹn ngào của cô chìm khuất trong màn đêm tĩnh lặng, chẳng thể nào vọng đến tai anh. Còn trước mặt anh, cô luôn giấu đi sự yếu đuối của mình, có chăng cũng chỉ là những lời trách móc, giận hờn băng quơ. Cô không muốn ngăn trở anh gây dựng sự nghiệp, mà dù có muốn thì cũng chẳng thể ngăn cản một khi anh đã quyết định điều gì.

- Anh đi đây- Anh lạnh lùng nhắc lại.
- Đừng- cô như sực tỉnh- Em muốn nhìn anh một lát nữa. Chỉ một lát thôi.

Anh sửng lại. Sự nôn nóng của anh như dịu bớt. Anh cũng ngắm khuôn mặt cô. Hai hàng lệ chảy dài trên đôi bờ má của cô. Cô nghẹn ngào không nói nên lời. Anh lấy ngón tay mình lau nước mắt cho người yêu, vuốt ve mái tóc cô, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn. Đó là cái hôn lâu nhất mà cũng là ngắn nhất đối với cô. Bình thường cô chẳng bao giờ để anh hôn mình ở một nơi công cộng thế này, nhưng hôm nay thì khác. Anh sắp đi xa mà không hẹn ngày trở lại...

Cô tháo sợi dây chuyền bằng bạc của mình đeo lên cổ anh:

- Em chẳng có gì, chỉ có sợi dây chuyền này. Anh hãy giữ lấy nó để luôn nhớ đến em nhé.

Chàng trai xúc động.

- Anh sẽ giữ nó. Nhất định rồi anh sẽ quay về với em.

Cô bỗng bật khóc nức nở. Anh ôm lấy cô, để mặc cô khóc trên bờ vai mình:

- Em sẽ chờ anh. Dù cho năm năm, mười năm hay hai mươi năm nữa, em cũng sẽ chờ anh.

Giờ tàu chạy đã gần kề. Người soát vé nhắc anh lên tàu. Anh bèn từ biệt cô. Giờ phút chia tay sao mà nặng nề. Đôi mắt cô đượm buồn còn anh cũng chẳng thể vui.

Anh tới chỗ ngồi của mình bên cửa sổ. Còi tàu đã hú lên. Anh vẫy tay chào cô. Cô cũng mỉm cười vẫy tay chào. Dù lòng buồn trĩu nặng nhưng cô muốn hình ảnh cuối cùng của cô trong mắt anh phải là đẹp nhất, là nụ cười mà anh vẫn thường khen một cách không lấy gì làm khéo lắm rằng nó hợp với cô.

Chuyến tàu bắt đầu chuyển bánh. Nhà ga lùi dần về phía sau. Hình ảnh người con gái của anh cũng thế. Phải đến lúc này anh mới mơ hồ cảm thấy dường như mình đã đánh mất một thứ gì đó. Anh nắm lấy sợi dây chuyền đeo trên cổ mình, nhìn về khoảng trời xa xăm trước mặt. Cái cảm giác mất mát chóng phai mờ. Anh lại háo hức nghĩ đến miền Nam...

Thấm thoát đã mười lăm năm trời kể từ ngày ấy. Trải qua bao thăng trầm giờ đây anh đã trở thành một người thành đạt và giàu có. Anh đã đạt được điều mà mình mong muốn khi xưa. Dù dễ dàng có được bao nhiêu cô gái xinh đẹp, anh bỗng nhận ra rằng không ai sánh bằng cô gái rất đỗi bình thường anh yêu năm xưa. Có được trái tim của cô quá dễ dàng nên anh đã không trân trọng mối tình ấy. Anh yêu cô nhưng đồng thời vẫn luôn mộng tưởng về những người con gái mà anh chưa với tới được. Giờ đây khi những người con gái thượng lưu ngã vào vòng tay anh, anh vẫn không làm sao tìm lại được thứ tình cảm anh đã từng dành cho cô. Những người khác yêu cái vỏ bọc hoàn hảo mà anh tạo ra, còn cô, cô yêu chính con người anh giản dị không cần tô vẽ...

Qua những chuyến về Hà Nội dịp Tết, anh nghe nói cô đã lấy chồng. Đã nhiều lần anh muốn đến gặp cô nhưng rồi lại ngại ngần. Lần này thì anh đã có đủ dũng khí để đến thăm cô. Đến trước cửa nhà cô, anh bấm chuông rồi chờ. Anh bỗng thấy hồi hộp như lần đầu tiên hẹn hò. Anh tự hỏi không biết thời gian đã khiến cô thay đổi thế nào.

- Không biết cô ấy có nhận ra mình không nhỉ?

Anh tự hỏi mình, vì chính anh cũng không biết anh bây giờ có khác nhiều so với anh mười lăm năm trước hay không.

Cánh cửa mở ra. Cô giật mình thốt lên:

- Anh... ôi trời...

- Là anh đây. Đã lâu quá rồi nhỉ.

Khi anh đang bước vào nhà thì một đứa bé chạy đến ôm lấy cô và nhìn anh một cách tò mò:

- Mẹ ơi, ai đấy ạ?
- Khách của mẹ. Con chào chú đi.

Ba chữ “khách của mẹ” như những lưỡi dao vô hình đâm vào trái tim anh. Phải rồi, anh bây giờ có còn là gì của cô nữa đâu, chỉ như một người khách lạ mà thôi.

- Cháu chào chú.
- Thôi, con lên xem hoạt hình đi để mẹ tiếp khách.

Thằng bé bèn nhanh nhẩu chạy lên gác. Anh nhìn theo thằng bé, thấy trong lòng trào lên những cảm xúc khó tả.

- Con em mấy tuổi rồi?
- Năm tuổi anh ạ.
- Cháu có vẻ ngoan nhỉ?
- Vâng, tuy hơi nghịch nhưng cháu rất nghe lời bố mẹ.

Cô đưa cho anh cốc trà:

- Anh uống nước đi.
- Cám ơn em.

Cầm cốc nước cô đưa cho, những cảm giác thân quen lại dậy lên trong lòng anh. Trước mặt anh là người anh đã từng yêu, thời gian không làm cho nhan sắc của cô phai tàn mà trái lại chỉ khiến cô đẹp thêm lên một vẻ mặn mà. Ngôi nhà mà anh đang ngồi đây rất đối bình thường thôi, không rộng rãi và tiện nghi như ngôi nhà của anh ở Sài Gòn, nhưng sự hiện diện của cô đã thổi vào nó sự ấm áp và niềm hạnh phúc thanh bình. Trong khi đó, ngôi nhà của anh lạnh lẽo biết bao khi không có bàn tay chăm sóc của người phụ nữ. Anh đã li dị vợ được hai năm, người đàn bà hơn anh hai tuổi xinh đẹp và giàu có, người đã đưa anh đến vị trí ngày hôm nay. Nhưng kể cả khi vợ

anh còn sống trong ngôi nhà đó thì nó cũng chưa bao giờ có hơi ấm của một gia đình. Cái tính đỏng đảnh của cô vợ và tính trăng hoa của ông chồng khiến cho cuộc hôn nhân ấy nhanh chóng đổ vỡ. Anh thêm một mái ấm gia đình biết mấy. Giá như cô là vợ anh và đứa bé kia là con anh...

- Anh bây giờ đang làm gì?
- À anh đang làm chủ một công ty nhập khẩu ô tô, ngoài ra thì buôn bán đất cát linh tinh.

- Có vẻ anh đã đạt được mong ước của mình rồi nhỉ.

Anh mỉm cười một cách chua chát:

- Cũng có thể nói như vậy.
- Em đang làm gì nhỉ?
- Em dạy một trường cấp hai.
- Ừ phải... Hồi đó em vẫn luôn muốn làm cô giáo mà.

Hai người lặng im một lúc. Những suy nghĩ miên man, những hồi ức xưa cũ chiếm lấy tâm trí họ. Bỗng anh như sực tỉnh:

- Tối nay em có rỗi không? Anh muốn mời em đi uống nước.
- Vâng. Cũng được thôi.

Anh nói cho cô địa điểm và thời gian hẹn. Rồi anh đứng dậy chào cô ra về. Anh có biết bao điều muốn nói với cô nhưng ngồi trong nhà cô, anh cảm thấy thật khó mà nói được gì ngoài những lời xã giao sáo rỗng.

Tối hôm ấy, họ gặp nhau trong quán café sang trọng. Bản nhạc không lời dịu dàng êm ái như gọi lại trong họ những cảm xúc ngày xưa cái thời họ yêu nhau say đắm.

- Em còn đẹp hơn ngày xưa nữa.
- Cám ơn anh. Anh thì vẫn phong độ như thế.

- Đã bao lâu rồi nhỉ... Phải mười lăm năm rồi đấy...
- ...
- Ngày trước chúng ta còn trẻ quá. Anh hai mươi còn em mười sáu. Thoắt một cái mà mười lăm năm đã trôi qua...
- Gia đình con cái của anh thế nào rồi?
- Anh đã li dị vợ được hai năm và vẫn chưa có con. Bây giờ anh đang độc thân.
- Sao anh không đi bước nữa?
- Anh vẫn chưa kiếm được ai. Ở địa vị của anh thật khó kiếm được một người tốt. Những người như thế không muốn lấy anh, còn những người muốn lấy anh chỉ toàn các cô muốn đào mỏ thôi. Giá như anh lấy được người như em...

Cô mỉm cười một cách chua xót:

- Đến bây giờ anh lại nói như thế sao? Anh có biết rằng em đã luôn chờ đợi để được làm vợ anh. Phải, em đã chờ đợi mười năm trời, năm năm trong hi vọng và năm năm trong tuyệt vọng, khi biết tin anh lấy vợ. Trong mười năm ấy, không phút nào giây nào là em không nghĩ đến anh, nếu có lúc nào quên được anh thì nó cũng chỉ giống như con người ta quên rằng mình đang hít thở mà thôi.

Rồi từ đau đớn cô chuyển sang phẫn nộ:

- Biết bao đêm em đã khóc vì nhớ anh, biết bao lần em đã muốn chết đi để khỏi bị nỗi đau đớn dày vò. Cả cuộc đời em chỉ yêu mình anh. Khi anh lấy vợ, khi anh phản bội lời hứa năm xưa, là lúc trái tim em tan nát. Kể từ lúc đó, em đã chết rồi. Em ngày hôm nay chỉ là đồng tro tàn tái sinh của cô gái yêu anh ngày trước, cô gái hồn nhiên, sôi nổi, chỉ biết trao đi tất cả cho người mình yêu. Bây giờ đây, khi nỗi đau của em đã nguôi đi thì anh lại xuất hiện để những những

vết thương cũ lại sưng tấy. Sau chừng ấy năm không thèm đến gặp em, không viết cho em dù chỉ một chữ, sau chừng ấy nỗi đau khổ anh gây ra cho em, anh chỉ nói được như thế thôi sao?

Anh ngồi chết lặng nghe cô nói. Mỗi lời nói của cô như mỗi nhát dao đâm vào tim anh.

- Anh không ngờ đã khiến em đau khổ như thế.
- Tất nhiên. Vì anh tưởng rằng ai cũng mau quên như anh.
- Anh xin lỗi. Anh có tội với em. Em cứ mắng anh đi, mắng thật nhiều vào.
- Thôi, em chẳng mắng được anh nữa. Nỗi giận của em biến đi đâu mất rồi. Chẳng bao giờ em giận anh được lâu cả. Vả lại, lòng em cũng nguội lạnh rồi.

Hai người lại trầm ngâm. Bản nhạc buồn như nuôi tiếc cho mối tình trong sáng của họ. Bỗng anh rút từ trong túi áo vét ra một chiếc khăn mùi xoa. Anh mở khăn ra. Bọc bên trong chiếc khăn ấy là một sợi dây chuyền.

- Hôm nay anh đến để trả lại cho em cái này. Có lẽ nó đã mang đến cho anh may mắn trong bao nhiêu năm qua.

Cô nhìn sợi dây chuyền một cách dửng dưng:

- Không, em sẽ không nhận lại nó đâu. Anh hãy giữ lấy nó.

Giống như trái tim em, nó mãi mãi thuộc về anh.

Tay anh run run gói lại sợi dây chuyền đút vào túi áo.

- Vậy thì... Anh sẽ giữ nó...

Sau đó, anh chia tay cô. Trước khi chia tay, anh nắm lấy tay cô và nói:

- Chúc em hạnh phúc.

Cô nhìn anh với ánh mắt trĩu mến như ngày nào:

- Anh cũng thế nhé.

Ra khỏi quán café, anh bắt taxi cho cô về nhà. Nhìn hình bóng của cô dần xa, anh hiểu rằng mình đã để vượt mất thứ quý giá nhất của cuộc đời anh. Lúc này khi nắm tay cô, anh định cầu xin cô hãy quay lại với anh, hãy bắt đầu lại từ đầu như thể chưa từng có gì xảy ra giữa anh và cô. Có thể cô sẽ đồng ý từ bỏ tất cả để quay lại với anh, vì anh nhìn thấy trong mắt cô rằng cô vẫn còn yêu anh lắm. Nhưng anh đã không làm như thế. Anh đã gây ra quá nhiều tội lỗi rồi, anh không muốn gây thêm tội phá hoại gia đình người khác nữa. Và lại, dù có quay lại với nhau rồi, mọi thứ có còn như xưa?

Anh lấy sợi dây chuyền ra và mê mẩn ngắm. Rồi anh xúc động nắm chặt lấy nó... Anh tự nhủ sẽ giữ mãi sợi dây chuyền này bên mình. Bởi vì ... đó là tội lỗi, là món nợ mà anh suốt đời phải mang theo...

Anh là gì trong trái tim em

Tiết Thanh Minh

*Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông hoa*

*Thanh Minh, trong tiết tháng ba
Lễ là Tảo mộ, hội là Đạp Thanh
Gần xa nô nức yến anh
Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân
Đập dìu tài tử giai nhân,
Ngựa xe như nước, áo quần như nêm.
Ngổn ngang gò đống kéo lên,
Thoi vàng vó rắc, tro tiền giấy bay...*

Cứ vào tháng ba âm lịch, người người lại nô nức rủ nhau đi “thanh minh”. Thật hiếm có ngày nào trong năm mà người Việt lại tách biệt hoàn toàn khỏi cuộc sống hiện đại để quay về với những giá trị truyền thống như vậy. Cùng với những ngày Tết, đó là ngày để những người đang sống xa rời những mưu sinh vất vả để nhớ đến những người đã khuất. Người người đi thanh minh như trả hội. Ta có thể bắt gặp những cụ già tóc bạc lưng còng, cũng có thể bắt gặp những đứa trẻ hồn nhiên thơ dại chẳng hề hay biết ý nghĩa của cái ngày này, đối với chúng mọi thứ đều thật mới mẻ và lạ lẫm. Nhưng dù là ai thì khi đi thanh minh họ cũng thường đem theo một tâm trạng tươi vui hay bình thản. Nỗi đau nếu có cũng đã bị thời gian xóa nhòa. Chỉ có một chàng trai đem theo nỗi u sầu trong tiết Thanh minh. Anh đi một mình. Trong khu nghĩa trang buổi chiều hôm ấy, những người đi tảo mộ đều đi cùng gia đình bốn năm người, chỉ có anh là đi một mình...

Anh bước tới ngôi mộ ấy. Anh đứng lặng người khi thấy bức di ảnh.

Ảnh trên bia mộ là một cô gái còn rất trẻ. Cô mới mười chín tuổi. Nụ cười của cô trên tấm ảnh mới vui tươi, tràn trề sức sống làm sao, đến nỗi anh ngỡ cô vẫn còn tồn tại trên cõi đời này, chỉ là đang ở một nơi xa xôi nào đó mà anh không biết thôi. Khi cô chụp bức ảnh ấy, cô có ngờ đâu rằng đó sẽ là bức ảnh thờ của cô. Mười chín tuổi, cô còn quá trẻ để nghĩ đến cái chết. Cuộc đời cô chỉ mới bắt đầu. Những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời còn đang chờ cô phía trước. Vậy mà cô lại ra đi, cô ra đi mãi mãi ở tuổi mười chín, mãi mãi cô không bước sang tuổi hai mươi...

Anh cắm vào lọ hoa trên mộ cô những bông hoa bách hợp. Đó là loài hoa mà cô thích nhất và anh thấy những bông hoa ấy cũng hợp với cô. Cô cũng sáng trong như một bông hoa bách hợp, mỗi phút mỗi giây cô sống trong cuộc đời là mỗi phút mỗi giây cô đem lại niềm hạnh phúc cho những người xung quanh cũng giống những bông hoa bách hợp tỏa ngát hương thơm cho đời. Nhưng cũng như loài hoa chỉ nở vào tháng tư, cuộc đời cô mới ngắn ngủi làm sao... Cắm hoa vào lọ xong, anh thấp nhang cho cô. Hương khói bay nghi ngút. Anh rút chiếc di động, bấm chỉnh một lúc rồi đặt chiếc điện thoại lên ngôi mộ để cô có thể nghe thật rõ. Từ chiếc điện thoại vang lên giai điệu bài hát mà cô thích nhất:

“... Và rồi ta hứa sẽ quay trở lại

Vào một ngày mai như hai người bạn

Một ngày để quên tất cả lại nhớ về nhau...”

Những lời ca tha thiết ấy khiến anh bỗng bật khóc nức nở. Mới ngày

nào anh còn ngồi bên cô, mỗi người một chiếc tai nghe cùng nhau nghe bài hát ấy. Cô dựa đầu vào vai anh, anh quàng tay vuốt ve mái tóc cô. Hương thơm của cô như vẫn còn thoảng đâu đây. Vậy mà giờ cô đã trở thành cô gái của ngày hôm qua.

*“...Dường như là vẫn thế em không trở lại
Mãi mãi là như thế anh không trẻ lại
Dòng thời gian trôi như ánh sao băng
Trong khoảnh khắc qua chúng ta...”*

Anh chợt ngẩng đầu nhìn lên bức ảnh của cô. Nụ cười của cô bỗng trở nên tươi tắn lạ thường. Trong kí ức của anh, nụ cười rạng rỡ của cô chưa bao giờ phai nhạt. Nụ cười ấy như vàng dương tỏa sáng, xóa đi bóng tối mây mù của cuộc đời anh.

- Tại sao em cười?- anh ngạc nhiên hỏi.
- Tự nhiên em nhớ đến lần đầu mình gặp nhau.

Anh mỉm cười:

- Phải rồi. Lúc đó em làm đồ cà phê ra áo anh. Em thật tộ, cái áo sơ mi đồ hiệu anh vừa mới mua đấy.
- Ở anh buồn cười, bây giờ lại trách em. Lúc đó anh còn cười bảo không sao mà.
- Tại em cứ ríu rít xin lỗi, lại còn đòi đem áo anh về giặt hộ thì anh phải bảo thế chứ sao, không thì anh lại mang tiếng không ga-lăng à. Trông khuôn mặt em lúc đấy buồn cười lắm.
- Không buồn cười bằng anh. Lần nào đến quán của em anh

cũng đi một mình, ngồi đúng cái chỗ cạnh cửa sổ rồi ngắm trăng với sao.

- Em biết không, anh chẳng thích cái quán đấy gì cả. Nhạc thì toàn nhạc rap với hip-hop, cà phê lại dở mà trang trí thì lòe loẹt.

- Thế sao anh hay đến đó vậy?

- Anh đến để gặp cô gái đã đánh đổ cà phê vào áo anh hôm đầu tiên thôi. Thật lòng thì anh mong cô gái ấy lại đánh đổ cà phê vào áo anh tiếp.

- Sao anh chưa bao giờ nói điều ấy với em?

- Thì bây giờ anh nói đấy thôi.

- Nhưng bây giờ em chết rồi.

- Không, em chưa chết. Nếu em chết rồi thì sao em còn nói chuyện được với anh?

- Nhưng ...

- Sao?

- Khi nào anh không còn yêu em thì em sẽ không thể nói chuyện được với anh...

- Thế thì tốt. Chắc chắn là anh sẽ yêu em mãi mãi rồi.

- Hoặc khi nào trái tim anh có một người con gái khác.

- Anh sẽ không thể yêu ai khác ngoài em nữa.

- Em...em... Anh nên quên em đi.

- Tại... tại sao?- Anh ngỡ ngàng- Em không còn yêu anh sao?

Cô bỗng nghẹn ngào. Hai vệt nước mắt lăn dài trên đôi má. Anh ôm cô vào lòng an ủi. Nhưng lạ thay anh không thể chạm được vào cô.

- Anh thấy không, anh muốn ôm em mà chẳng thể ôm được, anh thích vuốt tóc em mà chẳng thể chạm vào, nếu còn yêu em anh sẽ chỉ còn đau khổ mà thôi. Hãy quên em đi, cuộc đời anh còn dài,

anh sẽ gặp được một người con gái khác tốt hơn em. Hãy sống tốt anh nhé, em sẽ luôn phù hộ cho anh.

Anh toan ngắt lời cô thì có người xen ngang:

- Anh gì ơi! Anh gì ơi!

Anh choàng mở mắt.

- Anh có làm sao không?- người đàn ông kia hỏi.

- Tôi làm sao?

- May quá! Tôi đi qua thì thấy anh nằm lăn ra đất. Cứ tưởng anh bị làm sao?

Người gác mộ yên trí bỏ đi. Còn lại anh và bài hát “Cô gái đến từ ngày hôm qua” không biết đã tua lại đến lần thứ mấy. Thì ra anh vừa nằm mơ. Cô đã đến gặp anh trong giấc mơ ấy. Anh cảm thấy tiếc vì không thể ở bên cô lâu hơn. Nhưng dường như anh đã bớt u sầu hơn. Anh lấy những tờ tiền âm phủ để hóa vàng cho cô. Ngọn lửa cháy ngùn ngụt. Anh ngồi nhìn ngọn lửa ấy mà lòng ấm áp hơn. Những tờ tiền vàng, đô la âm phủ dần hóa thành tro bụi cuộn mình trôi mãi lên trời cao cho đến khi tan biến vào cõi hư vô. Khi tất cả đã cháy hết, anh bèn cất bước ra về.

Một năm sau

Tiết thanh minh, anh lại đến thăm cô. Nhưng lần này anh không đến một mình. Anh đi cùng với một người con gái khác. Khuôn mặt anh không còn đau khổ như hồi năm ngoái. Anh đã tìm được hạnh phúc

của mình.

- Cô ấy đẹp quá- cô gái nói.
- Phải, rất đẹp- anh bình thản.

Anh thấp hươg và thầm nói với cô:

“Anh đã nghe lời em cố gắng sống tốt và tìm được một người con gái để yêu thương. Hôm nay anh dẫn cô ấy đến đây gặp em. Em có vui không em? ”

Một cơn gió mạnh bỗng lùa qua. Và trong tiếng rì rào của những ngọn cây cao vút, anh như nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô ...

Anh là gì trong trái tim em

Hãy chờ tôi nhé Vancouver

Chẳng hiểu sao bỗng dưng tôi lại nhớ đến Vancouver, thành phố mà tôi chưa bao giờ đặt chân đến. Trong trí tưởng tượng của tôi, đó là một thành phố hiền hòa và thơ mộng, nằm bên một hồ nước mênh mông. Ở nơi ấy có một người mà tôi không bao giờ quên... Chuyện xảy ra đã cách đây năm năm, khi ấy tôi mới mười sáu tuổi...

Năm ấy, tôi đi học tiếng anh ở một trung tâm tiếng anh do người nước ngoài dạy. Lúc đầu dạy tôi là một ông người Scotland trước

đây vốn là cảnh sát. Ông này chỉ giỏi cười đùa và cợt nhả chứ chẳng dạy dỗ được gì mấy, đã thế cái chất giọng Scotland của ông khiến cho tiếng Anh trở thành một thứ ngôn ngữ thật khó chịu. Những người khác trong lớp tôi thích ông nhưng tôi thì thấy bực mình và ấm ức vì rõ là cái trung tâm này thuê Tây balô chứ không phải người có kinh nghiệm giảng dạy. Tôi xin chuyển sang lớp khác. Lần này thì may mắn đã đến với tôi, người dạy tôi là Naomi. Ngay từ lần đầu tiên bước vào lớp, Naomi đã đem lại cho tôi một ấn tượng rất đặc biệt. Cô gái hai mươi mốt tuổi ấy có khuôn mặt đậm chất Tây phương với cái mũi cao, thanh và đôi mắt sâu. Nhưng trên khuôn mặt ấy tôi vẫn cảm thấy có nét gì đó rất Á Đông. Có lẽ đó là bởi sự dịu dàng tỏa ra từ ánh mắt của cô. Ánh mắt Naomi giống như ánh mắt một đứa trẻ, ngây thơ trong sáng đến lạ thường. Mái tóc dài màu hạt dẻ càng khiến cô trông dịu dàng hơn. Lúc đầu nhìn Naomi tôi chỉ cảm thấy tò mò, thích thú vì chưa thấy ai trông lạ như cô ấy, nhưng dần dần nhìn quen rồi tôi càng ngày càng thấy cô ấy đẹp hơn. Tôi thấy cô có nhiều nét giống Mariah Carey. Không chỉ có ấn tượng, Naomi còn đem đến cho tôi niềm hứng thú học tiếng anh. Cô rất nghiêm túc và nhiệt tình với việc giảng dạy của mình. Cô thường đến lớp sớm mười lăm phút, photô bài tập và nghe thử trước đoạn băng mà cô sẽ bật cho chúng tôi nghe. Lúc nào cô cũng dạy đến hết giờ, khác hẳn ông thầy Scotland hay cho ra sớm của tôi hồi trước. Có được hứng thú học tập nên tôi háng hái phát biểu trong giờ của cô.

Tôi vẫn còn nhớ hôm đầu tiên ở lớp mới, sau khi hết giờ học, tôi đề nghị xách đài hộ Naomi vì cô còn phải vác một đồng sách vở nữa. Naomi mỉm cười nhìn tôi với ánh mắt biết ơn như thể tôi đã làm một

việc gì to tát lắm khiến tôi cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Tôi và cô cùng bước vào thang máy. Đứng trong thang máy cạnh Naomi, nghe hương thơm của cô phảng phất, lòng tôi thoáng chút bồi hồi. Tôi hỏi cô:

- Naomi đến từ đâu vậy?

Cô mỉm cười nói với tôi:

- Tôi đến từ Vancouver. Đó là một thành phố ở Canada.

- Naomi đến Việt Nam lâu chưa?

- Tôi mới đến đây được ba tháng thôi. Nhưng tôi rất thích đất nước này, cả con người ở đây nữa.

Ánh mắt của cô rạng ngời, má của cô hồng lên khiến tôi cảm thấy ấm áp làm sao. Tôi muốn đứng bên Naomi mãi trong cái thang máy ấy nhưng cánh cửa đã mở ra mất rồi. Trước khi tạm biệt, Naomi mỉm cười nói với tôi:

- Cám ơn Kiên nhé.

Trên suốt quãng đường về nhà, tôi cứ vui mãi vì câu nói ấy.

Những buổi học sau đó, tôi chẳng bao giờ bỏ lỡ một buổi nào. Dù mưa bão, mệt mỏi hay bận bịu gì chẳng nữa, tôi cũng vẫn có mặt ở cái phòng học trên tầng bốn ấy để được gặp Naomi. Tôi thường đến sớm nhất để được ở một mình trong lớp với Naomi. Tôi cũng thường ở lại hỏi bài để được đi xuống cùng cô trong chiếc thang máy chỉ có hai người. Tôi có rất nhiều điều muốn nói với Naomi, nhưng hàng rào ngôn ngữ đã ngăn cản tôi làm điều đó. Vốn tiếng Anh của tôi chỉ cho phép nói những câu thông thường như kể chuyện hôm nay tôi làm những gì, tôi thích làm gì những lúc rảnh rỗi hay ca sĩ mà tôi hâm mộ là ai,... Tôi không thể diễn tả những suy nghĩ sâu sắc của mình, những cảm giác trừu tượng mà đến tiếng mẹ đẻ nhiều lúc cũng khó

diễn tả được. Bởi thế nhiều lúc tôi chỉ im lặng nhìn Naomi, hi vọng cô ấy đọc được trong mắt tôi những điều mà tôi muốn nói. Naomi cũng rất quý mến tôi. Cô luôn tận tình trả lời những câu hỏi của tôi. Có câu hỏi cô không trả lời được thì kiểu gì về cô cũng cố tìm hiểu để hôm sau trả lời cho tôi. Một hôm, cô còn nhờ tôi:

- Kiên có thể nói vào máy ghi âm cho tôi câu này được không?
- Oh Naomi đang học tiếng Việt à?
- Yes- cô mỉm cười rất tươi.

Tôi vui vẻ đọc giúp cô những câu tiếng Việt. Cảm giác thật lạ lẫm và thú vị khi đọc chậm rãi và rõ ràng những câu tiếng Việt đơn giản như hỏi tôi còn học lớp một. Rồi còn buồn cười hơn khi nghe Naomi đánh vật với những câu đơn giản ấy.

- Này sao Kiên cứ cười tôi thế? Tiếng Việt khó mà.
- Không! Tôi cười vì nhìn Naomi rất xinh.

Má cô ửng hồng. Phải rồi, trông cô ấy rất xinh...

Thời gian trôi qua sao quá nhanh, những tháng ngày vui vẻ rồi cũng đến lúc phải kết thúc. Một hôm, Naomi nói với lớp tôi rằng đó sẽ là buổi cuối cùng cô được dạy chúng tôi. Cô sẽ quay về Vancouver. Đó là ngày cuối cùng tôi được đứng cùng thang máy với Naomi. Cũng như mọi lần, tôi muốn nói rất nhiều mà chẳng biết nói gì cả. Tôi im lặng, buồn bã. Hôm ấy, tôi không chỉ đi cùng thang máy với Naomi, mà còn đi bộ cùng cô một đoạn. Trong làn không khí mát mẻ của một buổi tối mùa thu, tôi thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn một chút. Dù quãng thời gian được ở bên Naomi thật ngắn ngủi, nhưng nó đã để lại trong tôi những kí ức đẹp mà mãi mãi chẳng bao giờ tôi quên. Lúc chia tay, Naomi ôm tôi và nói:

- I will miss you.

Tôi chỉ biết đáp lại:

- I will miss you, too.

Rồi cô hôn lên má tôi. Đó là lần đầu tiên tôi được một người con gái hôn lên má. Về sau mỗi khi nhớ về nụ hôn ấy tôi vẫn thấy xao xuyến bồi hồi. Còn lúc đấy tôi chỉ thầm nghĩ:

“Có lẽ người Canada thường làm thế mỗi khi tạm biệt nhau, điều đó chắc cũng không có gì đặc biệt”. Nhưng đối với một người Việt Nam như tôi, điều ấy thật kì diệu...

Những buổi học sau đó, vắng bóng Naomi tôi không còn háng hái phát biểu như trước, thỉnh thoảng tôi cũng bùng học, và chẳng bao giờ đến sớm quá năm phút. Sự ra đi của cô đã để lại trong tôi một khoảng trống khó lấp đầy. Tôi cũng quên mất chẳng hỏi xin email của cô để giữ liên lạc, giá mà hỏi đó có facebook thì tôi đã xin cô ngay rồi. Nhưng một ngày nào đó nhất định tôi sẽ gặp lại cô. Nhất định một ngày nào đó tôi sẽ đến Vancouver để tìm Naomi. Nhất định là như thế...

Hãy chờ tôi nhé, Vancouver...

Có những người chỉ lướt qua cuộc đời ta trong khoảnh khắc nhưng mãi mãi ta không bao giờ quên được họ...

Anh là gì trong trái tim em

Một chuyện làm ăn

Một buổi tối, tôi đang rảnh rỗi nghịch Facebook và lang thang trên các diễn đàn quen thuộc thì thấy Thái gọi tôi trên YM. Tôi đoán chắc là phải có một chuyện gì quan trọng chứ tôi và nó mấy năm trời có chat với nhau bao giờ đâu.

Pikachu911: Quân à

Whiskey : sao?

Pikachu911: Tôi đang định rủ ông đi làm cùng

Pikachu911: Ông có rảnh không

Whiskey : Uh tôi cũng đang rảnh, nhưng việc gì vậy

Pikachu911: Một công việc part-time lương cao

Pikachu911: Ngày mai đi café tôi sẽ nói cho ông biết

Whiskey : Ok

Tôi hơi băn khoăn. Đó là việc gì mà Thái không thể nói cho tôi ngay. Vốn đã trải qua không ít chuyện đời, tôi có một linh cảm lờ mờ về loại công việc này. Và linh cảm của tôi là đúng...

Chiều hôm sau, như đã hẹn, tôi đến quán café để gặp Thái. Tôi vẫn

quen với hình ảnh của Thái mặc áo phong quần lửng lúc nào cũng cười đùa bốn cọt trong những buổi chơi bời tụ tập bạn bè. Nhưng trước mặt tôi bây giờ là một người rất khác. Thái mặc chiếc áo sơ mi công sở, đi giày da, nụ cười nghiêm trang giống như một doanh nhân đang đứng trước một vụ làm ăn lớn. Sau khi đã gọi đồ uống, Thái mở lời với tôi:

- Ông ngồi đi. Đạo này ông thế nào?
- À, vẫn bình thường.
- Vẫn bi-a chứ?
- Cũng ít thôi. Tỉnh thoảng buồn mới đi đánh.
- Thôi, ta vào việc nhé. Trước tiên, tôi hỏi ông ra trường định làm lĩnh vực gì?

Tôi suy nghĩ một lúc. Thực ra tôi cũng chẳng biết mình sẽ làm gì nên nói đại:

- Tôi định làm ngân hàng hoặc một công ty nào đó trong lĩnh vực tài chính.
- Ông nghĩ mình sẽ nhận được mức lương bao nhiêu?
- Còn tùy, với khả năng của mình tôi nghĩ sẽ được 5 đến 10 triệu.
- Ông nghĩ sao nếu như ngay bây giờ có được một công việc nhẹ nhàng, chủ động về thời gian, mà mỗi tháng kiếm được cho ông 10 triệu.
- Như vậy thì rất tuyệt vời rồi.
- Ông đã nghe đến cụm từ “kinh doanh đa cấp” chưa?

Tôi hiểu rằng đó chính là công việc mà Thái muốn rủ tôi làm: bán hàng đa cấp. Vì nó dính dáng nhiều đến các vụ lừa đảo nên tôi cẩn trọng chọn lựa từ ngữ để trả lời.

- Rồi. Nó là hình thức bán hàng mà người nào càng ở phía trên của mạng lưới càng thu được nhiều lợi nhuận.
- Đúng vậy. Thông thường khi nói đến kinh doanh đa cấp, người ta nghĩ ngay đến lừa đảo. Nhưng đó là cái nhìn thiển cận. Kinh doanh đa cấp đã được pháp luật Việt Nam thừa nhận. Trên thế giới, đây là một hình thức marketing đã xuất hiện từ lâu được gọi với cái tên “multi-level marketing”. Công ty của tôi là một công ty kinh doanh đa cấp có tiếng đã được tạp chí Forbes bầu chọn vào danh sách 100 công ty nổi bật của năm 2007 và đến năm nay nó bắt đầu xuất hiện ở Việt Nam. Ông có thể xem sản phẩm của công ty.

Thái đưa cho tôi một gói nhỏ bên trong chứa chất lỏng nhìn khá lạ mắt.

- Đây là một loại thực phẩm chức năng ở dạng lỏng có tác dụng tăng cường hệ miễn dịch, giúp cho đầu óc minh mẫn để tập trung làm việc. Nó được sản xuất từ những công nghệ tiên tiến nhất hiện nay, đặc biệt bên trong gói này có lớp màng chế tạo bằng công nghệ nano giúp bảo quản các dưỡng chất một cách tuyệt hảo. Lúc đầu có thể ông chưa tin nhưng khi sử dụng ông sẽ cảm nhận được tác dụng của nó. Tôi đã thử rồi, rất tốt đấy. Ông đã nghe đến sản phẩm này bao giờ chưa?

- Chưa.

- Đúng rồi. Thế thì đây mới là cơ hội tuyệt vời. Nếu như ai cũng biết đến nó thì còn gọi gì là cơ hội kinh doanh nữa. Nếu như thế kỉ 19 là thời đại của cách mạng công nghiệp, thế kỉ 20 là cách mạng tin học thì thế kỉ 21 này được dự báo sẽ là cuộc cách mạng về công nghệ sinh học. Các sản phẩm chăm sóc sức khỏe sẽ lên ngôi. Ông

nghĩ sao về triển vọng của sản phẩm này?

Tôi trầm tư suy nghĩ:

- Nhưng người Việt Nam chưa mấy ai sử dụng những thứ như thế này, liệu người ta có chịu bỏ tiền ra mua nó không?

Nghe tôi nói thế, bỗngưng Thái đập bàn đánh bộp một cái, mắt sáng lên:

- Hà hà. Câu hỏi hay lắm. Để tôi kể cho ông câu chuyện này. Một ông chủ công ty giày muốn mở rộng thị trường của mình sang châu Phi. Ông bèn cử hai nhân viên của mình sang tìm hiểu thị trường rồi báo cáo lại cho ông. Một người quay về buồn bã nói với ông: “Không được rồi. Không có thị trường. Ở châu Phi họ không đi giày”. Người kia ngược lại hớn hờ nói: “Tuyệt vời. Thị trường rất lớn. Ở châu Phi chưa ai có giày cả”. Đó, vấn đề chính là ở cách nhìn. Ông đã thấy chưa, đây chính là cơ hội của chúng ta. Tại sao lại có những người thành công hơn người khác, đó chính là vì họ có tầm nhìn, họ nhìn ra cơ hội khi không ai nhìn thấy nó.

Những lời nói hùng hồn của Thái khiến tôi cũng cảm thấy phấn khích.

- Đây, bây giờ tôi sẽ nói về phương thức bán hàng. Khi ông giới thiệu được hai người đầu tiên mua sản phẩm, ông sẽ nhận được 10% hoa hồng, đối với những người tiếp theo ông nhận được 5%, và nếu những người trong mạng lưới của ông tiếp tục giới thiệu được người khác mua sản phẩm ông cũng nhận được 5%. Phương thức này hơi khác một chút so với các hình thức bán hàng đa cấp khác, và tất nhiên là ưu việt hơn. Ở các phương thức bán hàng đa cấp khác, họ áp dụng mô hình “tia mặt trời”, mỗi người có thể chia ra vô số nhánh, trong đó các cá nhân độc lập tìm kiếm khách hàng. Tuy

nhiên ở mô hình này mỗi người chỉ được đặt 2 nhánh dưới mình, do đó những người ở trên phải giúp đỡ những người ở dưới. Mọi người sẽ không hề đơn độc mà được hỗ trợ bởi đội nhóm. Đó chính là điểm ưu việt của mô hình này.

Thái vẽ cho tôi mô hình phương thức bán hàng rồi say mê giảng giải. Dù tôi chưa hiểu lắm nhưng cũng cảm thấy những điều mình nghe rất thú vị. Nó khác hẳn với cái lối giảng bài ê a mà tôi vẫn thường được nghe ở giảng đường đại học. Trong bài thuyết giảng ấy tôi cảm nhận được niềm tin và nhiệt huyết của Thái. Sau đó, Thái đưa cho tôi catalô giới thiệu sản phẩm và giảng giải cho tôi về chức năng của từng loại: loại thì tăng cường cơ bắp, loại thì ngăn ngừa các bệnh tim mạch,...

Lúc đó, bỗng có hai người bước vào quán café. Thái vẫy tay chào và gọi họ lại bàn chúng tôi.

- Giới thiệu với ông đây là những đàn anh của mình trong công ty, anh Khánh và anh Trung. Họ đều là những người đi trước tôi và đã có những thành công nhất định. Còn đây là Quân, bạn em.

Tôi bắt tay hai người ấy. Trông họ đều có vẻ là những người thông minh, có học thức. Trung chia sẻ với tôi:

- Công việc này đã đem lại cho anh rất nhiều thứ, không đơn giản chỉ là tiền. Nó đã cho anh niềm tin vào cuộc sống, niềm tin vào chính mình. Em biết không, anh đã trải qua một quãng thời gian dài sống nhạt nhòa, không mục đích, không ước mơ, không lí tưởng. Nhưng rồi khi bước vào làm công việc này, cuộc sống của anh đã thay đổi hoàn toàn. Anh gặp được những người cùng chung chí hướng, chung một hoài bão, chung một ước mơ làm giàu. Bọn anh đều không cam phận suốt đời làm thuê cho kẻ khác, đều muốn được

tự do làm những thứ mình thích. Anh muốn khi mình đi vào một nhà hàng, chỉ cần gọi món mình thích mà không cần nhìn xem giá tiền là bao nhiêu, đó là sự tự do mà anh muốn có. Nếu làm những công việc bình thường khác, anh sẽ chẳng bao giờ có được điều đó. Anh tin là với công việc này, chỉ một hai năm nữa thôi anh sẽ có được sự tự do ấy. Nếu em vẫn còn hoài nghi thì hãy nhìn vào những tấm gương có thật. Thái cho bạn xem đi.

Thái bèn lấy một tờ tạp chí uy tín rồi chỉ cho tôi bài viết về một người thành đạt từ việc bán hàng cho công ty này, sau đó là những tấm gương khác in trên quyển catalô, những vị thủ lĩnh bốn năm sao, tất cả đều mang nụ cười mãn nguyện. Rồi Thái còn lật một trang catalô khác chỉ cho tôi rằng nếu tôi tích lũy đủ số điểm yêu cầu tôi sẽ được thưởng một chiếc ô tô, và để có được nó chỉ cần một năm nếu tôi có năng lực. Những hình ảnh hào nhoáng bày ra trước mắt khiến tôi không khỏi lay động. Tôi thực sự thích công việc này. Có điều việc phải bỏ ra từ năm đến mười lăm triệu phí đăng kí và mua sản phẩm khiến tôi phải suy nghĩ. Đó không phải một số tiền lớn đối với một khoản đầu tư nhưng so với chiếc máy ôzôn, một vụ bán hàng đa cấp trước đây khá tai tiếng, phải mua với giá ba triệu thì những hợp thực phẩm chức năng này quả là đắt. Tôi hẹn với Thái sẽ suy nghĩ rồi đưa ra quyết định.

Trên đường về tôi tiếp tục suy nghĩ. Tôi muốn làm công việc này, muốn được cùng làm việc với những con người đầy hoài bão ấy, muốn được sống trong cái thế giới lung linh của những quán café sang trọng, được gặp gỡ những con người thanh lịch, được tự do làm những điều mình muốn. Nhưng trong cái công việc ấy, có một thứ gì đó không ổn. Những người mua sản phẩm ấy có thật sự muốn

dùng nó không hay chỉ là những người tiêu dùng bất đắc dĩ? Và xã hội này được lợi gì từ những sản phẩm như thế? Rốt cục cũng chỉ là tiền từ túi người này chảy sang túi người khác, dù bọn họ đều có niềm tin rằng mình đang giúp đỡ người khác làm giàu nhưng chắc chắn là cuối cùng sẽ có những người chịu thiệt, những người ở dưới đáy của hình tháp, những người phải bỏ ra quá nhiều so với giá trị của sản phẩm mà họ mua được. Tôi cũng giống như Thái, như Trung, muốn kiếm được nhiều tiền bằng con đường ngắn nhất. Bởi không có tiền thì chẳng làm được gì cả. Tôi có một ước mơ. Tôi muốn xây thật nhiều sân chơi cho trẻ em của cái thành phố này, những đứa trẻ tội nghiệp phải giam mình trong nhà với những trò chơi điện tử. Tôi sẽ không thực hiện được mơ ước của mình nếu không có được một khoản tiền khổng lồ. Tôi cần tiền. Nhưng không phải bằng con đường này. Tôi không thích thế...

Anh là gì trong trái tim em

Những bản nhạc buồn

Một buổi chiều, tôi nổi hứng lên Mega xem phim một mình. Tôi nghĩ đó là một hành động khá dở hơi, nhưng đôi khi dở hơi như thế cũng rất thú vị. Tất nhiên là tôi thích đi xem phim với một ai đó hơn, nhưng vì không có ai để rủ nên đi xem phim một mình vẫn tốt hơn là không

đi rồi. Thực ra thì đi một mình có cái thú vị riêng của nó, ta có thể tự nhiên hơn, có thể làm những điều mình thích mà chẳng phải lệ thuộc vào người khác. Tôi đến quầy mua vé, chọn mua một vé xem phim “Lời cầu hôn”, chắc là một phim hài. Sau đó, tôi đi mua bỏng ngô và côca, rồi ngồi nhẩn nha ngắm những cặp tình nhân tay trong tay, những nhóm bạn tuổi teen dễ thương, nghịch ngợm, và nhất là những cô gái xinh đẹp son phấn điệu đà. Tôi quan sát từng người, từng người một, cố tưởng tượng ra một chút gì đó về cuộc đời của họ, thậm chí tưởng tượng ra một ngày nào đó, bằng một cách nào đó, họ sẽ bước vào cuộc đời tôi. Rồi cũng đến giờ chiếu phim, tôi vào rạp, tìm đến chỗ của mình. Sau khi đã ổn định được chỗ ngồi, tôi bắt đầu nhìn quanh. Buổi chiếu này khá vắng vì lúc ấy là buổi trưa, vả lại phim này cũng đã chiếu phải một tuần rồi. Bỗng dưng tôi ngạc nhiên trước điều mình trông thấy. Ngồi cùng dãy ghế với tôi, chỉ cách mấy hàng ghế là Mai. Nhưng đó không phải là thứ khiến cho tôi ngạc nhiên. Bất gặp một người quen ở đây là điều thường xảy ra. Điều ngạc nhiên là dường như cô ấy cũng không có ai đi cùng. Tôi bèn gọi cô ấy:

- Mai!

Mai quay lại khi nghe tiếng gọi mình. Cô ấy cũng nhận ra tôi:

- Ơ, Kiên đấy à!

- Mai cũng đi xem phim một mình à?

- Ừ. Kiên ngồi cùng tớ cho vui.

Tôi bèn chuyển sang ngồi cạnh Mai. Tôi biết Mai đã lâu nhưng chưa thực sự quen cô ấy. Hồi cấp ba, chúng tôi học cùng trường nhưng khác lớp. Hồi đó, tôi hay gặp Mai ở những lớp học thêm. Trong giờ

học, tôi thường trộm ngắm Mai. Cô ấy khá xinh, dịu dàng, và có điểm gì đó cuốn hút tôi. Tôi cũng muốn làm quen với cô ấy nhưng chẳng biết làm thế nào. Vào đại học, tôi không còn gặp được Mai nữa. Thời gian trôi đi, tôi gặp thêm nhiều người, và những hình ảnh về Mai trôi dần vào trong quên lãng. Vậy mà giờ đây, bỗng dưng tôi gặp lại cô ấy trong một hoàn cảnh thật tình cờ và thú vị.

- Buồn cười thật đấy- Mai cười tủm tỉm.
- Sao mà buồn cười?
- Thì việc bọn mình gặp nhau thế này này.
- Ủ, đúng là buồn cười thật.
- Sao Kiên lại đi xem phim một mình?
- Vì tớ chẳng có ai đi cùng. Thế sao Mai lại đi xem một mình?
- Lí do tương tự.
- Nghe vô lí lắm. Mai mà không tìm được ai đi cùng sao?
- Thì cũng vô lí như việc Kiên đi xem phim một mình thôi.
- Xinh như Mai chẳng lẽ lại chưa có người yêu?

Mai mỉm cười:

- Đã từng có. Bây giờ thì không. Thế còn Kiên?
- Tớ thì chưa có ai.
- Kiên chưa yêu ai sao?
- Không hẳn, nhưng nói chung cũng khá phức tạp...

Tôi đã từng thích nhiều cô gái, từng theo đuổi vài cô, và từng yêu thực sự một người, nhưng tất cả đều chẳng đi đến đâu. Trong tình yêu, tôi là một kẻ thất bại. Nhưng tôi hãy còn trẻ, có tương lai và luôn tin tưởng rằng rồi mình sẽ có một ai đó bên cạnh. Chỉ có điều tôi không chắc mình có thể yêu người đó nhiều như người tôi đã từng

yêu. Dù không còn gặp nhau nhưng mỗi giây mỗi phút tôi đều nghĩ đến cô ấy...

Cuối cùng thì cũng hết màn quảng cáo. Phim bắt đầu chiếu. Tôi và Mai không còn trò chuyện nữa mà chăm chú xem phim. Bộ phim kể về hai người định kết hôn với nhau dù không hề yêu nhau. Cô vợ là sếp của anh chồng, đã ép buộc anh phải lấy cô, để tránh phải rời nước Mỹ. Sau đó, trải qua quãng thời gian bên nhau trước khi kết hôn, họ dần dần nảy sinh tình cảm với nhau. Xem một lúc là tôi đã có thể đoán được kết cục của phim. Phim không buồn cười như tôi nghĩ, cốt truyện cũng chẳng có gì đặc sắc, đúng kiểu xem cho vui, hết phim là quên luôn. Nhưng tôi cũng không tiếc lắm, vì ngồi xem với Mai rất thú vị, hai đứa thỉnh thoảng lại bình luận cô này xinh cô kia xấu, rồi chỗ này nhạt chỗ kia đều. Nhìn những lúc Mai cười thật xinh.

Hết phim, tôi và Mai bước ra ngoài hành lang. Tôi không muốn phải chia tay cô ấy ngay lúc này. Tôi bèn hỏi:

- Bây giờ Mai đi đâu?
- Tớ chưa biết. Bây giờ tớ cũng chưa muốn về.
- Vậy đi chơi với tớ đi.

Mai nhìn tôi cười:

- Như kiểu hẹn hò á?
- Ừ, cứ coi như mình đang hẹn hò đi.
- Thế đi đâu?
- Mmm... Mai thích đi ăn kem không?
- Ừ, hay đấy.
- Kem Ý nhé!

Vậy là tôi đưa Mai đến một tiệm kem Gelato. Không gian ở đây thật yên bình, tách biệt hẳn với nhịp sống ồn ào ngoài kia. Nhưng những cốc kem ở đây thật là... Tôi khẽ thốt lên:

- Ôi sao bé thế này.

Mai cười nghe tôi than vãn tiếp:

- Hồi tớ ở bên Mĩ, một cốc kem Gelato to lắm, ăn hết một cái đã thấy no rồi.

- Kiên được đi Mĩ rồi à?

- Ừ tớ sang bên đấy một tháng, đi học hè nhưng cũng được đi chơi nhiều.

- Ở bên đó thấy thế nào?

- Thích lắm. Cảnh đẹp, cuộc sống thanh bình, không bon chen như ở nhà mình, chẳng giống như trong những bộ phim Hollywood chút nào. Giao thông bên đó cũng rất tuyệt. Ô tô luôn nhường người đi bộ. Ở Việt Nam mà đi bộ như bên đó chắc bị ô tô cán luôn. Lúc sang đấy thì không sao nhưng về đây tự dưng tớ lại bị sốc văn hóa mới buồn cười chứ. Tự dưng cảm thấy giao thông ở đây bỗng nhiên lộn xộn quá, mãi mới quen lại được...

Tôi bắt đầu cầm cốc kem lên.

- Cụng li nào.

- Cụng li! Nhưng cụng vì cái gì?

- Vì hôm nay bọn mình đã gặp được nhau.

- Vì những người đi xem phim một mình!

- Phải rồi, vì những người đi xem phim một mình.

Chúng tôi vừa cụng ly kem vừa cười thật vui vẻ. Trong đầu tôi bỗng vang vọng một câu hát: “Yes, they’re sharing a drink they call

loneliness, but it's better than drinking alone". Sau khi đã ăn hết cốc kem, Mai bắt đầu trầm tư:

- Hồi xưa, tớ cứ nghĩ rằng yêu là một điều gì đó to tát lắm nhưng khi yêu rồi thì lại thấy nó cũng bình thường thôi, chỉ được lúc đầu sau dần tình cảm cũng nhạt phai, chỉ còn lại những trách nhiệm, cuối cùng lúc chia tay thì nhẹ bẫng, cảm giác như mình trút bỏ được gánh nặng vậy.

- Chia tay nhau lâu chưa?

- Hôm qua.

Tôi lặng đi, không biết phải nói gì, chắc hẳn cô ấy đang rất buồn.

- Vậy nên, hôm nay tớ quyết định sẽ tận hưởng cuộc sống tự do. Sáng tớ đi dạo phố một mình, chiều đi xem phim một mình, còn tối nay thì tớ cũng không biết sẽ làm gì nữa.

- Ồ thế tớ có phá hỏng kế hoạch của Mai không?- tôi đùa.

- Không đâu, Kiên chính là phần thú vị nhất của ngày hôm nay đấy.

- Thật á?

- Thật mà. Lâu lắm rồi tớ mới được hẹn hò đấy. Lại còn rất tình cờ nữa chứ.

Đúng là chuyện tôi gặp Mai tình cờ như thể ông trời đã sắp đặt để hai kẻ cô đơn chúng tôi gặp được nhau vậy.

- Thế kể cho tớ chuyện của Kiên đi.

Tôi kể cho Mai về người con gái tôi yêu, tôi đã gặp cô ấy ra sao, cô ấy dễ thương như thế nào. Những kỉ niệm đẹp về em lại ùa về trong tôi, mỗi lần nhớ về những kỉ niệm ấy tôi thấy mình thật hạnh phúc.

- Hình em ấy đây.

Tôi đưa cho Mai xem chiếc di động của tôi. Tôi vẫn để ảnh em làm

hình nền để mỗi khi mở máy tôi lại được ngắm em, để mãi mãi em ở bên cạnh tôi.

- Ủr trông em ấy cũng xinh nhỉ.

Trong lúc Mai đang ngắm ảnh của người tôi yêu, tôi chợt nhận ra ở quán kem này có một chiếc đàn dương cầm. Tôi bảo Mai:

- Mai biết chơi piano không?
- Không.
- Vậy tớ đánh cho Mai nghe nhé.
- Hay thế, tớ không ngờ Kiên lại đa tài thế.

Tôi bước đến chiếc đàn. Tôi nghĩ xem nên đánh cho Mai nghe bài gì. Xuất hiện ngay trong đầu tôi là bài hát ấy. Tôi quyết định chơi bài “Piano man”. Sau khúc dạo đầu, tôi bắt đầu cất lên lời ca. Mai chăm chú lắng nghe tôi.

*“It’s nine o’ clock on a Saturday
The regular crowd shuffles in...”*

Tôi đã từng nghe không biết bao nhiêu bài hát. Có những bài giai điệu rất hay nhưng lời ca chẳng mang chút ý nghĩa gì, chẳng khác nào một cô gái chỉ có nhan sắc bên ngoài mà thiếu đi vẻ đẹp tâm hồn. Lúc đầu ta mê mọt cô ấy nhưng chẳng mấy chốc rồi cũng thấy chán. Thật khó có thể tìm được những bài hát vừa có giai điệu đẹp vừa mang những ca từ giàu ý nghĩa. “Piano man” là một trong số những bài hát đó. Đối với tôi, đó là một trong số những bài hát vĩ đại nhất. Nếu có thể so sánh ca khúc của Billy Joel với một người con gái, thì hẳn nàng là một người đẹp tuyệt trần, nàng đẹp một vẻ đẹp

mơn man buồn. Nàng có một tâm hồn đa cảm, nàng buồn nỗi buồn của người khác, đau nỗi đau của người khác, nàng xót thương những kẻ tội nghiệp, mà xét cho cùng thì trong chúng ta có ai là không đáng thương. Nếu nàng thật sự tồn tại trên đời thì chắc rằng sẽ có rất nhiều kẻ nguyện được chết vì nàng, có lẽ có cả tôi trong số đó. Mỗi khi nghĩ đến bài hát ấy tôi lại lẩm nhẩm: “Yes, they’re sharing a drink they call loneliness, but it’s better than drinking alone”. Hai người cùng uống với nhau li rượu mà họ đặt tên là “nỗi cô đơn”, nhưng như thế còn tốt hơn là phải uống một mình. Bài hát miêu tả một quán rượu, với những con người rất khác nhau, họ có thể là một ông già, một tiểu thuyết gia hiện thực, một người lính hải quân hay một doanh nhân, nhưng dù là ai thì họ đều có một điểm chung: tất cả đều đến đây để quên đi cuộc đời trong chốc lát. Phảng phất trong bài hát là hương vị của nỗi buồn, của sự cô đơn. Tất cả những con người trong đó đều bị cuộc đời tước đi những ước mơ, hoài bão hay hạnh phúc, thay vào đó cuộc đời đem lại cho họ sự chán chường, mòn mỏi và cô đơn. Bởi thế, họ muốn uống, muốn kể chuyện, muốn nghe những khúc ca, để quên đi cuộc đời. Những lời ca nhẹ nhàng nhưng cứ ám ảnh tôi mãi. Sau khi nghe bài hát ấy, bạn sẽ cảm thấy những bài như “Đường tới ngày vinh quang” chỉ đáng vứt vào sọt rác. Xin đừng hiểu nhầm, tôi cũng thích bài đó, nhưng quả thực những lời cổ vũ chúng ta vượt qua mọi khó khăn để vươn tới vinh quang nghe mới sáo rỗng làm sao. Cuộc đời thực không đơn giản như thế. Nó phức tạp hơn nhiều. Cuộc đời là một bản nhạc buồn, rất buồn...

Khi tôi đánh những nốt cuối cùng của bài hát, không chỉ có Mai mà những người khách và nhân viên cũng dành cho tôi những tràng vỗ

tay.

- Hay quá, Kiên chơi tiếp bài nữa đi.
- Ồ không, hôm nay chỉ thế thôi. Mỗi hôm một bài. Nếu Mai muốn nghe hết thì phải đi chơi với tớ nữa.
- Kiên học piano lâu chưa? Đi học ở đâu hay mời người đến nhà dạy?
- Cũng mới hai năm thôi. Tớ học trên youtube, thích bài nào thì học bài đấy, chẳng có bài bản gì cả.
- Ồ hay nhỉ.

Sau đó chúng tôi rời quán kem. Tôi hỏi Mai:

- Bây giờ Mai muốn đi đâu?
- Bây giờ cũng muộn rồi, bọn mình đi ăn đi.
- Đi ăn pizza nhé, tớ có phiếu giảm giá.
- Ừ.

Chúng tôi vào quán pepperoni ở Bảo Khánh. Một bữa tối ấm cúng cùng người bạn đặc biệt trong một ngày kỳ lạ, nó giống như một điểm sáng hiếm hoi trong chuỗi ngày tăm tối của tôi. Chúng tôi cùng cười nói với nhau, cùng nhau quên đi những nỗi buồn trong cuộc sống. Tôi và cô ấy đều hiểu rằng những khoảnh khắc như thế này thật ít ỏi, chúng tôi phải tận hưởng chúng hết mức có thể.

Sau bữa tối, Mai rủ tôi đi dạo ở bờ Hồ. Những cơn gió nhẹ dạt dào như đã cuốn đi những bụi bặm trong tâm hồn tôi. Trong chốc lát, tôi nhìn lại cuộc đời mình. Tôi luôn sống trong cảm giác ấy, cái cảm giác cô đơn lạc lõng giữa cuộc đời. Tôi có rất nhiều bạn nhưng khi tôi cần

một người bạn để giúp tôi vượt qua những khó khăn, tôi chẳng có ai cả. Tôi luôn gặp khó khăn khi muốn hòa nhập với mọi người, họ luôn suy nghĩ thực dụng, còn tôi, tôi sống bằng những mộng tưởng, luôn tin vào những thứ viển vông như tình yêu và mơ ước, làm những điều mình thích chứ chẳng làm những điều nên làm. Tôi để cho trái tim mình dẫn đường chỉ lối. Có lẽ vì khác người như thế mà tôi không thể có một người bạn thân. Lúc này đây, tôi có Mai bên cạnh, nhưng tôi biết cô ấy cũng chỉ như một làn gió thoảng lướt qua cuộc đời tôi, cũng giống như em...

- Kiên biết không, hồi trước tớ thích Kiên đấy.

Tôi ngỡ ngàng.

- Thật không?

- Thật mà. Hồi đấy Kiên hay phát biểu, tớ thích nhìn Kiên những lúc như thế, trông phong độ cực.

- May thật, thế mà tớ cứ tưởng từ trước đến giờ chẳng ai thêm để ý đến tớ chứ.

- Tại Kiên không biết thôi chứ chắc cũng nhiều người thầm thích Kiên đấy.

- Thế mà Mai không nói, hồi đó tớ cũng thích Mai mà.

- Kiên buồn cười nhỉ, con trai phải nói chứ, con gái làm sao nói được.

- Ủ... tiếc thật, giá mà hồi đó tớ không nhát thì có phải bọn mình đã thành đôi rồi không.

Chúng tôi mỉm cười nhìn nhau. Thời gian không thể quay ngược lại. Tôi và Mai đã bỏ lỡ cơ hội đến với nhau, giờ đây thật khó để làm điều đó khi hai trái tim không còn trong trắng vẹn nguyên như thuở

nào, trong mỗi người vẫn còn vương vấn một bóng hình khác. Tôi và Mai bước đi giữa dòng người ngược xuôi, dù có Mai bên cạnh nhưng tôi vẫn thấy cô đơn quá. Tôi càng thấy nhớ em, nhớ cái cảm giác đi cùng em cũng vào một buổi tối hồ Gươm thế này. Khi ấy tôi không còn thấy mình cô đơn. Tôi cảm thấy mình là một trong số bọn họ, những con người đi lại ngược xuôi trên bờ Hồ. Em là cầu nối giữa tôi và thế giới bên ngoài. Không có em, tôi lại thấy mình bơ vơ trong cõi đời này...

- Mai đứng đợi tớ một lát nhé- tớ bảo Mai.

Tôi quay lại cùng một bông hoa hồng được thắt nơ xinh xắn, tôi mua nó từ một người sinh viên đứng bán hoa gần đó. Mai nhận lấy bông hoa từ tay tôi. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt ngỡ ngàng:

- Cảm ơn Kiên.

Tôi cảm thấy hạnh phúc vì nghĩ có lẽ mình đã khiến Mai vui. Nhưng không như tôi nghĩ, Mai có vẻ buồn.

- Kiên biết không, anh ấy chẳng bao giờ tặng hoa cho tớ.

Tôi chẳng biết nói gì để an ủi Mai. Chúng tôi lặng lẽ bước tiếp. Tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Khi tôi quay sang nhìn Mai thì thấy một giọt nước mắt đang lăn trên má cô.

- Mai... sao thế?

Cổ họng nghẹn lại, Mai chẳng thể trả lời mà chỉ biết ôm lấy tôi. Tôi ôm Mai vào lòng. Những nỗi buồn lắng đọng trong tâm hồn cô bắt đầu vỡ òa thành những tiếng khóc nức nở. Tôi thâm thì an ủi Mai:

- Khóc đi...khóc đi Mai... rồi sẽ thấy nhẹ lòng hơn...

Khi đã nguôi rồi, Mai vẫn ôm chặt lấy tôi. Tôi không biết bọn tôi đã ôm nhau bao nhiêu phút, chỉ cảm thấy nó kéo dài rất lâu, lâu như

quãng thời gian tôi đã sống trên đời. Tôi ngược nhìn lên bầu trời.
Trên đó cũng có một kẻ cô đơn, một mảnh trăng nhỏ bé lẻ loi. Ít ra tôi
và Mai vẫn còn may mắn. Chúng tôi còn có nhau để chia sẻ nỗi cô
đơn, không như mảnh trăng kia...

Tùy Phong

Cơn mưa đầu hạ

Phần I

Hôm nay là một ngày đông rét buốt. Hà Nội lạnh đến chín độ C. Vậy mà không hiểu sao trong đầu tôi cứ vang vọng mãi hình ảnh một người con gái bên ô cửa sổ và cơn mưa đầu hạ. Bởi thế tôi ngồi vào bàn để trí tưởng tượng của mình viết nên câu chuyện về người con gái ấy và cơn mưa ấy...

Thảo ngồi bên khung cửa sổ lặng ngắm mưa rơi. Cô có một tình yêu kì lạ với những cơn mưa. Mỗi một mùa đem đến cho cô những cơn mưa với vẻ đẹp khác nhau. Cơn mưa thu là bản nhạc nhịp nhàng của những giọt mưa trong vắt, một bản giao hưởng đều đều kéo dài suốt đêm ngày cô có thể nghe mãi không biết chán. Mùa đông mang đến cơn mưa rả rích kèm cái lạnh tê tái lại khiến cô thích thú khi được chui vào trong chăn ấm ghé mắt ra ngoài ô cửa sổ ngắm mưa. Mùa xuân mưa phùn lầy rầy cô thích được những hạt mưa li ti, xinh xinh chạm vào má như đứa bé thích được mẹ thơm. Nhưng cô yêu nhất là cơn mưa đầu hạ. Cơn mưa đầu hạ chợt đến rồi chợt đi. Những giọt mưa xôn xao lao xuống mặt đất vẽ nên những nét thẳng

ngay ngắn trên không trung và tạo ra thứ âm thanh rào rào nghe mới vui tai làm sao. Cơn mưa rào chỉ thoáng qua trong chốc lát nhưng xoá đi hẳn cái ngột ngạt của đô thành thay bằng không khí mát mẻ trong lành. Và cô yêu sao cái mùi hương dịu dịu lan toả khắp đất trời sau cơn mưa đầu hạ. Mùi hương ấy là sự hoà trộn của mùi không khí, mùi mây, mùi đất, mùi cỏ cây, mùi hoa lá, mùi của vạn vật mà cô vẫn gọi là “mùi mưa”. Cơn mưa đầu hạ không kéo dài như vào những mùa khác nhưng mùi hương mà nó để lại sau khi tan biến lại thơm nhất, và ấn tượng mà nó để lại là sâu sắc nhất trong lòng cô gái bên khung cửa sổ...

Thảo nhắc điện thoại gọi cho Trang, cô bạn thân của mình:

- Alô.

- Titi à. Chị có thấy cơn mưa vừa rồi không?

- Ừ, chị có thấy.

- Đẹp nhỉ chị nhỉ, cơn mưa đầu hạ đấy. Chợt đến rồi chợt đi. Cơn mưa khiến không khí mới dễ chịu làm sao. Và chị có thấy mùi của mưa không? Mùi mưa thơm lắm í, thơm như mùi cốm chị ạ. Em cứ ngồi mãi bên khung cửa sổ để hít no mùi mưa đấy.

- Ôi cô em ngốc của chị. Chị không hiểu những cơn mưa có gì mà khiến em mê mẩn đến vậy.

- Hì hì em của chị vốn yêu mưa mà.

- Thế lát nữa em có đi sinh nhật Katie với chị không?

- Có, chị ạ.

- Vậy chị qua đón em nhé.

- Ừ.

- Thôi, chị cúp máy đây. Mẹ chị gọi rồi. Tí nữa gặp lại, bé yêu của chị.

- Bái bai titi yêu của em.

Tối hôm ấy, Thảo và Trang cùng nhau đến bữa tiệc sinh nhật của Khánh Vân hay còn gọi là Katie, cô bạn cùng lớp cấp ba cũ. Khác với hai người bạn bố mẹ đều là công chức, Khánh Vân sinh ra trong một gia đình có quyền thế. Dẫu vậy, Khánh Vân sống rất hoà đồng với bạn bè cùng trang lứa của cô chứ không nhiễm thói tiểu thư hay vênh mặt như con cái những nhà có của khác. Bữa tiệc sinh nhật tuổi mười chín của cô bởi thế không diễn ra ở những quán bar sàn nhảy ồn ào mà được tổ chức ở một quán kem và đồ uống kiểu Ý yên tĩnh và sang. Khách mời chủ yếu là những người bạn cấp ba chia tay chưa lâu, ngoài ra chỉ có thêm anh trai cô đi cùng anh bạn. Bữa tiệc sinh nhật thật rôm rả. Những cô cậu mới bỏ ngõ bước vào cổng trường đại học vẫn còn vương lại nét hồn nhiên vô tư của tuổi học trò. Họ trêu nhau, đùa nhau, cấu nhau, trên môi là những nụ cười đủ kiểu: toe toét có, nhăn nhở có, dịu dàng có và rặng ngời cũng có. Bỗng đèn trong quán phụt tắt và chiếc bánh ga tô xuất hiện cùng ánh nến lung linh. Đó là giây phút hạnh phúc và xúc động tràn ngập khắp căn phòng. Tất cả cùng ca vang bài hát sinh nhật: “Happy birthday to Katie...Happy birthday to Katie...” Mọi ánh mắt đều hướng về cô gái dễ thương đang thắm nguyện ước. Khánh Vân thối nển trong tiếng vỗ tay không ngớt. Một bữa tiệc sinh nhật như bao bữa tiệc sinh nhật của những người trẻ tuổi, đầy ắp niềm hạnh phúc và những mơ ước cho tương lai. Ngoài cô chủ của bữa tiệc thì người thu hút nhiều ánh mắt quan tâm nhất là anh trai cô. Những ánh mắt của các cô gái là cái nhìn ngưỡng mộ trước phong thái chín chắn, chững chạc của anh còn những cậu con trai nhìn anh bằng con mắt hơi chút gì đó tự ti và ghen tị vì anh đã thắm chỉ ra một cách sinh động nhất những thiếu sót trong phong cách ăn mặc cũng như cư xử của họ. Nam, tên

của anh, là một chàng thanh niên lịch lãm, sành sỏi. Anh am hiểu việc chiều lòng phái nữ tựa như người đầu bếp biết cần phải cho bao nhiêu gia vị để nấu một món ăn ngon vậy. Đối với cô em gái kém hai tuổi, Nam lại càng chiều chuộng, bao bọc cô trong chiếc lồng kiếng của tình yêu thương: trong suốt, vô hình nhưng chắc chắn. Anh tặng sinh nhật cô em gái hẳn một chiếc vòng cổ kết từ những hạt ngọc trai kiều sa trong sắc trắng tinh khôi. Chiều em như thế nên anh cũng dành cho các bạn của cô một vị trí không nhỏ. Đặc biệt, anh hơi bị thu hút bởi một cô bé trong đám bạn của em. Mới loáng thoáng gặp vài lần khi đón Khánh Vân, nhưng cô bé ấy luôn để lại trong anh một ấn tượng mơ hồ nhẹ nhàng như một dải lụa trôi lơ phơ trên bầu trời. Đó là ấn tượng về một nụ cười, người con gái với nụ cười trong vắt như cơn mưa thu ...

Khi chiếc bánh gatô bị chén gọn trong hai phút và mặt mũi ai nấy cũng lem nhem sau một trận hỗn chiến của kem và sôcôla thì cũng là lúc bữa tiệc đã tàn. Nhưng kết thúc đó chỉ là khởi đầu cho một cuộc vui mới. Tất cả đều nhất trí điểm đến tiếp theo sẽ là karaoke Cảm Hội. Nhưng Trang thì không thể đi tiếp:

- Katie ơi, Titi về trước nhé.

Cả hội nhao nhao lên:

- Sao về sớm thế? Ở lại đi.

- Titi phải về không thì mẹ Titi giết Titi mất.

Trang nói thế nên cũng không ai đòi giữ cô lại nữa. Thảo cũng theo bạn:

- Mình cũng về đây.

Khánh Vân giận dỗi:

- Con này, Titi đã về rồi lại đến lượt mày cũng về nữa thì còn gì là

vui. Thôi ở lại nốt đi.

- Nhưng Titi về không ai đèo Thảo.

- Tí nữa anh Katie đèo Thảo về được chưa?

Nam gật đầu với Thảo phụ hoạ cho lời đề nghị của cô em gái. Không muốn làm Katie buồn, Thảo nhận lời ở lại. Dù sao anh trai Katie cũng toát lên một vẻ đáng tin cậy. Nam đồng ý ngay. Cho một cô gái đi nhờ xe là một việc rất bình thường không còn là sự ban ơn như bản chất của nó mà hầu như trở thành nghĩa vụ của đáng mày râu, đèo bạn của em gái về thì lại là một việc vô cùng vụn vặt so với những gì anh đã từng làm cho cô tựa như đặt một hòn sỏi nhỏ nhắn bên cạnh một trái núi khổng lồ. Bởi thế Nam không cần đến một tích tắc để nhận lời đèo cô bạn của em gái, nhất là khi cô ấy có nụ cười trong vắt như cơn mưa thu...

Nam gật đầu với Thảo phụ hoạ cho lời đề nghị của cô em gái. Không muốn làm Katie buồn, Thảo nhận lời ở lại. Dù sao anh trai Katie cũng toát lên một vẻ đáng tin cậy. Nam thì đồng ý ngay. Cho một cô gái đi nhờ xe là một việc rất bình thường không còn là sự ban ơn như bản chất của nó mà hầu như trở thành nghĩa vụ của đáng mày râu, đèo bạn của em gái về thì lại là một việc vô cùng vụn vặt so với những gì anh đã từng làm cho cô tựa như đặt một hòn sỏi nhỏ nhắn bên cạnh một trái núi khổng lồ. Bởi thế Nam không cần đến một tích tắc để nhận lời đèo cô bạn của em gái, nhất là khi cô ấy có nụ cười trong vắt như cơn mưa thu...

Buổi karaoke diễn ra vô cùng sôi động với những màn trình diễn ngẫu hứng và những pha cổ vũ hết mình khiến vài vị khách phải ra về với giọng nói thều thào lạc điệu và niềm hớn hờ còn lồ lộ trên

gương mặt. Bỏ lại sau lưng một buổi tối vui vẻ, Nam thực hiện lời hứa với em gái: đưa Thảo về nhà an toàn. Ngồi sau xe của Nam, Thảo tìm thấy một cảm giác ấm áp khó tả trong làn sương đêm khe khẽ lạnh.

- Nhà em ở đâu? – Nam bắt chuyện với cô gái ngồi sau.
- Dạ, nhà em ở Định Công.
- Thế thì còn xa đấy. Em mặc thế này khéo lạnh.
- Không lạnh đâu ạ.
- Nếu lạnh thì cứ ôm anh nhé.
- Eo ôi thế thì ngại chết. Nhỡ người yêu anh nhìn thấy thì sao?
- Đừng ngại. Anh làm gì có người yêu đâu. Em mà ôm thì cái Vân nó hỏi tội anh đấy.

Thảo cười. Cô tự hỏi không biết anh sẽ nói gì nếu cô bảo “Ngồi sau anh em đã thấy ấm lắm rồi”. Chợt cô thấy tấp vào mặt một giọt nước. Rồi lại một giọt, một giọt nữa. Chỉ vài giây sau mưa bắt đầu mau và tiếng rào rào nghe ngày càng rõ. Cô khe khẽ reo lên thích thú “Ôi! Mưa!”. Từ miệng Nam cũng phát ra một câu y hệt nhưng với sắc thái trái ngược. Anh tấp vào một mái hiên bên đường để hai người trú mưa. Anh ướt lướt thướt nhưng lại chỉ lo lắng cho cô bạn của em gái:

- Em ướt rồi khéo ốm mất. Mà sao em lại vui thế?
- Vì mưa anh ạ.
- Em thích mưa thế à?
- Vâng. Em thích mưa lắm. Mưa đẹp nhỉ anh nhỉ. Cơn mưa đầu hạ đấy, đến lúc nào không ai hay.

Thảo đắm đuối ngắm cơn mưa rào. Nam cũng nhìn về hướng đôi mắt cô nhìn nhưng đôi lúc lại liếc nhìn chính đôi mắt tươi vui kia. Lâu

lắm rồi anh mới ngắm mưa. Cũng lâu lắm rồi anh mới thấy mưa đẹp như thế, tất cả là nhờ cô gái đang đứng cạnh anh.

Chợt tiếng rào rào nhỏ dần rồi tắt hẳn, cơn mưa bỗng chốc tan biến vào màn đêm nhanh như lúc nó đến.

- Chợt đến rồi chợt đi. Ôi, em yêu cơn mưa đầu hạ!

Thảo mỉm cười với Nam, nụ cười trong vắt như giọt sương mai. Khi về đến nhà, cô chào anh:

- Cám ơn anh nhé. Anh về cẩn thận.

- Ngủ ngon nhé, cô gái thích mưa.

Chiếc xe của anh phóng đi rồi Thảo vẫn còn bâng khuâng. Cô không chắc cảm giác ấy đến từ mưa hay đến từ anh. Đến khi lên giường rồi, cô vẫn không ngủ được vì chưa gặm nhấm hết những cảm giác ấm áp ban nãy. Chợt chiếc di động của cô rung lên bần bật. Cô reo khẽ khi thấy mình nhận được tin nhắn của anh trai Katie: “Em đã thay áo chưa. Lúc nãy bị ướt phải cẩn thận khéo ốm nhé. Chúc em ngủ ngon, cô gái thích mưa”. Thảo bấm tin nhắn trả lời ngay nhưng cứ viết được vài chữ cô lại xoá đi, để đến nửa tiếng sau cô gái ngốc nghếch vẫn cầm chiếc điện thoại trước mặt, dòng tin nhắn vẫn trắng trơn chẳng có chữ nào. Cô đành từ bỏ ý định nhắn tin cho Nam nhưng lại lưu số của anh dù nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ cần đến.

Nhiều khi chúng ta vẫn mâu thuẫn như thế: viết một lá thư chẳng bao giờ gửi, học một bài thơ chẳng bao giờ thi, yêu một người biết trước sẽ chia tay...

Suốt ba ngày sau, trời khô ráo. Cái nóng lúc này chưa gay gắt nhưng đôi khi cũng khiến người ta bực mình. Giấc ngủ trưa trở nên mệt mỏi hơn, tia nắng chiều trở nên khó chịu hơn, hạt bụi đường trở nên khô rát hơn, làn khói xe trở nên nóng bỏng hơn và những giọt mồ hôi thì

cứ tự tiện mọc lên lúc nào không hay. Nhưng đến tối ngày thứ ba, cơn mưa đầu hạ không hẹn lại đến. Mưa rào rào trút xuống như muốn xoá đi bức tranh ngọt ngào mùa hè để vẽ lại một bức tranh mới chan hoà hơn. Và lẽ dĩ nhiên Thảo lại đứng bên ô cửa sổ ngắm mình trong cái không khí trong lành của cơn mưa đầu hạ. Chợt cô nghe tiếng điện thoại và sững sốt khi thấy hiển thị trên màn hình số máy của Nam:

- Alô.
- Cô gái thích mưa, em có đang nhìn ra ngoài cửa sổ không đấy?
- Vâng. Mưa đẹp nhỉ anh nhỉ.
- Không, nhìn xuống dưới đi.
- Dạ.

Cô tròn mắt khi thấy Nam dưới hiên nhà đối diện đang vẫy tay.

- Anh đi qua gần đây, tự dưng gặp mưa anh lại nghĩ đến em.
- Thế ạ?
- Thôi em ngắm mưa tiếp đi.

Anh đập máy. Hai người cùng ngắm mưa rơi trong bầu trời đêm mờ ảo và trong sắc vàng dịu mát của ánh đèn đường. Có một lần hai ánh mắt ấy gặp nhau, ngượng ngùng rồi lại quay nhìn sang hướng khác. Chỉ được một lúc, cơn mưa rào lại tan biến vào màn đêm mờ ảo, vào trong sắc vàng dịu mát của ánh đèn đường chỉ để lại khắp không gian đất trời một mùi hương tinh khôi, ngọt dịu. Nam lại nhắc máy gọi Thảo:

- Cơn mưa qua nhanh quá. Anh đang thích ngắm mưa.
- Cơn mưa đầu hạ mà anh, chợt đến rồi chợt đi, em rất thích nó. À, thế anh có muốn nghe mưa nữa không?

- Có.

- Em sẽ mang mưa đến cho anh, đợi một lát nhé.

Nam lặng người. Tiếng dương cầm thánh thót cất lên từ căn nhà của cô gái thích mưa khiến những sợi dây thần kinh cảm xúc của anh rung lên. Bản nhạc “Kiss the rain” như đem đến cơn mưa cho khoảng không gian trống rỗng trước mắt Nam khiến anh bản thân ngấm mãi. Từng nốt nhạc là từng giọt mưa gieo vào lòng người. Và khi bản nhạc kết thúc thì người vẫn đứng đó để cho tâm hồn tan biến theo cơn mưa. Anh chỉ thoát khỏi trạng thái bất động khi chuông điện thoại reo:

- Anh có thấy mưa không?

- Có. Anh đã thấy mưa rồi. Em đàn hay quá.

- Cám ơn anh.

Một thoáng ngập ngừng trong cuộc điện thoại rồi Nam nói:

- Em có muốn đi uống nước với anh không?

- Vâng.

Thảo không biết tại sao mình lại nhận lời. Rõ ràng cô định nói không. Bình thường giờ này cô bị hạn chế ra ngoài, nhất là lại ra ngoài với một anh chàng trông già dặn như Nam. Nếu ba mẹ mà bắt gặp cô đi với anh thì không biết sẽ thế nào. Nhưng cô đã nói “vâng” và ba mẹ thì chưa về nên cô liền thay đồ để đi với anh, phó mặc cho số phận. Ngồi trong quán café, ở thật gần anh, Thảo thấy hơi chút bối rối. Dưới ánh đèn mờ nhạt anh thật giống chàng bạch mã hoàng tử trong ước mơ của cô. Còn Nam không bỏ sót nụ cười nào của Thảo, nụ cười hồn nhiên, trong sáng của cô gái thích mưa từ lâu anh đã để ý. Trái tim hai người gần nhau hơn lúc nào hết và như đang tìm được một nhịp đập chung. “Tình trong như đã mặt ngoài còn e”, cũng như

Kim Trọng với Thuý Kiều, chỉ thiếu một mồi lửa nhỏ để thổi bùng lên ngọn lửa tình của hai người.

- Anh có mơ ước gì không?

- Không, anh chẳng có mơ ước gì cả.

- Ai cũng phải có mơ ước chứ?

- Tại sao phải mơ ước? Anh có thể có mọi thứ anh muốn. Ba mẹ đã xếp đặt mọi thứ cho anh, anh chẳng phải lo lắng về tương lai. Giờ anh làm được mọi việc mà anh thích. Có chẳng anh chỉ ước kiếp sau sẽ làm một cơn gió, một đám mây trôi đi khắp nơi, à hay làm một cơn mưa đầu hạ cũng được, chợt đến rồi chợt đi lúc nào không ai biết... Đến lúc về, ngồi sau lưng Nam, Thảo tìm thấy sự yên bình dù đang chờ cô ở nhà là những bất trắc. Vòng tay của cô rụt rè ôm lấy anh. Bất chợt, cơn mưa rào lại kéo đến. Nam tìm được một hiên nhà nhỏ vừa đủ chỗ trú mưa cho hai người. Đứng nép vào người anh, cô thấy tim mình đập mạnh hơn. Hai người cùng hướng ánh mắt ra không trung rắc đầy những nét mưa mềm mại. Tay anh chạm nhẹ vào tay Thảo, bàn tay nhỏ nhắn buông xuôi để tay anh từ từ nắm lấy. Rồi anh quay sang. Thảo chưa bao giờ thấy đôi mắt nào gần như thế. Đôi mắt anh ngọt dịu như vị ngọt của nước đường. Khoảng cách giữa hai đôi mắt cứ ngắn lại cho đến khi mắt cô nhắm lại. Anh hôn cô. Nụ hôn đầu không ngọt ngào êm dịu như cô vẫn tưởng. Nụ hôn ấy khiến cô ngộp thở. Cổ họng cô nghẹn lại và đầu óc cô như tê dại trong nỗi sợ hãi. Cô giật mình đẩy anh ra một cách yếu ớt.

- Anh xin lỗi.

Cô không nói gì, chỉ ôm lấy anh và để môi anh một lần nữa kề vào môi cô. Lúc ấy hai người chỉ nghe thấy tiếng hai trái tim đập cùng một nhịp và tiếng mưa lộp độp trên mái tôn. Ngoài trời vẫn mưa

không ngọt. Trong cơn mưa rào đầu hạ, một hạt giống tình yêu đã nảy nở, hai con người đã tìm thấy nhau trên quãng đường của mình. Trong khoảnh khắc ấy, Thảo chìm trong niềm hạnh phúc tràn trề tựa như người ăn xin được ăn một bữa buffet. Niềm hạnh phúc ấy đủ cho cô suốt cả một cuộc đời nhưng cô phải tiêu hoá nó trong một phút. Trong một phút ấy, thứ tương lai chắc chắn trong đầu cô được xoá sạch, chỉ hiện tại là ý nghĩa. Còn tương lai của cô, bây giờ nó chính là anh. Cô đã đặt chân vào thế giới của anh nhưng chưa nhận thức được sự khác biệt ghê gớm của nó với cái thế giới của cô. Cô chỉ chớm nhận ra điều đó vài ngày sau khi Nam rủ cô đi chơi:

- Em có muốn đến một chỗ rất tuyệt không?

- Dạ.

- Một nơi tuyệt đẹp với thảm cỏ xanh ngát, rừng cây, hồ nước, nơi ta có thể lắng nghe hơi thở của thiên nhiên.

- Nơi nào vậy anh?

- Sân golf.

Tùy Phong

Cơn mưa đầu hạ

Phần I (b)

Thảo mới chỉ đôi lần được thấy sân golf qua tivi và hình ảnh ấy chỉ lướt qua mà chẳng hề đọng lại trong tâm trí cô bởi một điều gần như

chắc chắn là cả đời cô sẽ chẳng bao giờ vào đó. Dù biết là nó rất đẹp nhưng khi nhìn thấy tận mắt cô vẫn không khỏi ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nó. Trải ra trước mắt cô là bức hoạ hùng vĩ vẽ bằng gam màu xanh nhiều sắc độ: xanh mượt của cỏ và xanh rì của cây cối, núi non. Dưới ánh nắng mai mùa hạ, màu xanh của cỏ cây như thắm hơn. Tô điểm cho bức hoạ màu xanh ấy, xa xa mặt hồ hiền hoà lăn tăn gợn sóng, những ao cát vàng ươm và nét cong mềm mại như dáng nằm người con gái của rặng núi Tản. Sân golf Đảo Vua mang trong mình vẻ đẹp đến ngỡ ngàng, một vẻ đẹp hùng vĩ như mối tình tay ba truyền thuyết giữa Sơn Thành, Thủy Thành và nàng Mị Nương. Dường như tất cả những gì đẹp đẽ nhất của mối tình huyền thoại: vẻ đẹp của sự si mê và lòng cuồng hận, đã hoà trộn trong bức tranh màu xanh ấy.

- Đẹp quá anh ạ- cô thốt lên.

- Ừ vậy mà chưa đẹp bằng sân golf Long Thành ở Đồng Nai đâu. Có dịp anh sẽ đưa em vào đó.

Có đặt chân lên thảm cỏ mềm mại như Thảo lúc này mới cảm nhận được niềm vui của những người chơi golf. Hoà mình trong không khí trong lành, trong mùi hương ngọt dịu của cỏ cây, hồ nước, cô tận hưởng sự tuyệt diệu của thiên nhiên, thứ thiên nhiên dành cho người giàu.

- Lần đầu tiên cô bé vào đây à- giọng người đàn ông đi cùng Nam có một vẻ không gây thiện cảm cho Thảo. Phơn phớt một chút gì giễu cợt, chỉ lướt qua nhẹ nhẹ như tiếng đập cánh của một con muỗi nhưng cô cảm nhận được điều ấy.

- Nam thật biết nhìn người. Cô bé trông dễ thương ha- bạn gái của người đàn ông trái lại trong mắt cô trông thật đáng yêu.

Đó là hai người bạn chơi golf của Nam. Sơn, tên người đàn ông, chỉ xấp xỉ ba mươi tuổi nhưng sương gió in trên khuôn mặt anh lại báo hiệu một con số gấp đôi. Anh có một cái đầu hói tuyệt đẹp cho những thương vụ kinh doanh và một ánh mắt cương nghị hiếm thấy khiến Thảo có cảm giác sờ sợ. Cô gái tên Thuỳ Trang, cái tên đã tự nó thể hiện vẻ đài các của chủ nhân. Thuỳ Trang mang vẻ đẹp mặn mà của tuổi hai lăm. Người con gái phương Nam có làn da sôcôla tuyệt đẹp và giọng nói ngọt ngào có thể làm tan chảy bất kì trái tim đàn ông nào. Khuôn mặt Thuỳ Trang tựa như ánh trăng rằm kiêu sa với đôi mắt sắc sảo biểu hiện sự khéo léo của cô, thứ có thể khiến một người đàn ông bị từ chối lời tỏ tình vẫn quay về với niềm kiêu hãnh còn nguyên vẹn và lòng kính trọng cho người phụ nữ đã khước từ anh ta dưng đây.

Đi cùng với nhóm chơi là các cô caddy, những người giữ gậy, mặc đồ kín mít từ đầu đến chân. Phơi mình dưới ánh nắng miền nhiệt đới suốt ngày khiến các cô phải ăn mặc như vậy, chẳng được như Thuỳ Trang khoẻ khoắn quyến rũ trong chiếc áo ngắn và quần short khoe những đường nét cơ thể người con gái. Ngoài việc giữ gậy cho người chơi caddy phải thông báo các thông số của lỗ chơi, lưu ý cho người chơi hướng gió và độ dốc của green. Thảo dán mắt vào những chiếc gậy chơi bóng bẩy và xa hoa. Cô hỏi Nam:

- Gậy chơi chắc đắt lắm nhỉ.

- Ừ. Bộ gậy này anh mua nghìn rưỡi đô còn bộ của anh Sơn là ba nghìn đô. Ấy thế mà tiền gậy cũng chỉ là một phần, thẻ hội viên của anh một năm chơi ở đây là hai nghìn đô, rồi còn nhiều khoản lật vặt nữa. Nói chung chơi môn này nếu phải hỏi đến giá là biết không chơi được rồi.

Anh giảng giải cho cô trên đường đi đến lỗ tiếp theo. Có thể di chuyển bằng xe điện nhưng nhóm này thích đi bộ hơn vì theo lời Thuỳ Trang, “như thế mới tận hưởng được hết cái hay của golf”. Trong buổi chơi hôm đó, Thảo được Thuỳ Trang truyền cho niềm đam mê golf của cô. Cả một thế giới hoàn toàn mới lạ trải ra trước mắt cô bé lần đầu đặt chân vào mảnh đất thượng lưu:

- Em biết hông, trên sân golf con người sẽ bộc lộ hết bản chất của mình. Anh ta điềm đạm hay nóng nảy, kiêu hãnh hay tế nhị, hào hoa hay cứng cỏi, chị có thể đọc được hết trơn á.

- Chị giỏi thật đấy. Em thấy chơi môn này toàn là đàn ông, ít phụ nữ như chị lắm.

- Ừa chị mê môn này lắm hen. Chị chơi từ khi còn bên Mỹ đó. Bên đó hông như nhà mình chỉ người giàu mới chơi được, hông phải đâu heng. Bên đó sinh viên cũng chơi được nha. Chắc mười đến hai mươi năm nữa, nước mình cũng vậy.

Trái với Thuỳ Trang, Sơn đem lại cho Thảo ấn tượng không mấy dễ chịu. Một lần ở trên green, anh ta biến cô thành một con bé ngốc nghếch:

- Cô bé ơi. Em không được làm đổ bóng của mình lên đường đánh của Nam. Như thế anh chàng của em sẽ mất tập trung đấy.

- Haha em đừng nghe anh ấy trêu. Anh ấy đánh thua anh nên quay sang trêu em đấy- Nam chữa thẹn cho cô.

- Chú cứ lo lấy birdie của chú đã nhé. Anh nhường cho chú mấy lỗ đầu thôi.

- Chắc tại anh bận nghĩ lấy ace thế nào nên nhường em chứ gì.

- Ô thế thì đợi anh thành Tiger Woods đã.

Gần một ngày đi bộ Thảo thấy chân mình mỏi nhừ. Cô không khỏi ngạc nhiên khi thấy Thuỳ Trang cũng như mấy cô caddy vẫn đi lại thoăn thoắt. Trở về khu nghỉ, Sơn là người hớn hờ nhất vì anh đã giành phần thắng. Nam đã đánh mất lợi thế dẫn đầu của mình trong một lần loay hoay không đánh được bóng ra khỏi hố cát khiến anh thậm chí còn xếp sau Thuỳ Trang. Tuy thế, anh vẫn không tỏ vẻ buồn bực, lịch sự bo cho cô caddy hai trăm ngàn. Anh nói với Thảo:

- Mấy cô caddy này chủ yếu sống nhờ tiền tip thôi. Lương của họ cũng thấp lắm.

Thảo hỏi Nam:

- Anh Sơn chơi không giỏi bằng anh nhỉ?

- Không. Bọn anh đánh cũng ngang nhau. Nhưng chị Trang mới là người chơi giỏi nhất đấy.

- Vậy à?

- Nhưng chị ấy luôn cố ý để anh Sơn giành phần thắng. Chị ấy luôn muốn anh Sơn vui.

- Em rất thích chị Trang. Chị ấy thật hoàn hảo. Vừa xinh đẹp, sắc sảo mà lại rất tốt với em nữa.

Tối hôm ấy, Thảo thức mãi cùng những nghĩ ngợi băn khoăn. Đó là một ngày cô chứng kiến bao điều mới mẻ, một ngày cô nhận ra mình đã bước vào thế giới của anh. Cái thế giới ấy thật khác lạ. Anh đã làm xáo trộn cuộc sống yên bình của cô, gieo vào lòng cô những xúc cảm dị thường. Một phần là niềm hạnh phúc tràn trề khi được ở bên anh, được cánh tay anh ôm vào lòng, được bờ môi anh âu yếm, được nghe mùi cơ thể anh, được hình bóng anh lấp đầy trong nỗi nhớ, còn một phần là nỗi lo sợ niềm hạnh phúc ấy sẽ tan biến như bọt biển, sợ giấc mộng đẹp sẽ kết thúc trong một sớm mai tỉnh giấc.

Cô yêu anh vì anh giống một chàng bạch mã hoàng tử trong thế giới thần tiên nhưng tại sao anh lại yêu cô? Cô chẳng có gì để anh yêu cả. Cô chỉ là một cô gái bình thường, không xấu xí nhưng cũng chẳng nổi bật. Quanh anh có biết bao cô gái xinh đẹp hơn cô, thông minh hơn cô, giỏi giang hơn cô, tại sao anh lại yêu cô? Cô tự nhủ mình chỉ là một con bé ngốc nghếch ôm một niềm say mê ngốc nghếch với những cơn mưa mà thôi, thật chẳng hề xứng đôi với anh. Từ trước đến giờ, chẳng khi nào cô phải chịu đựng cái ý nghĩ thân phận mình thấp kém. Một cô gái sinh ra và lớn lên ở thủ đô, tâm hồn được tưới mát bởi những cơn mưa Hà Thành, luôn giữ trong mình niềm kiêu hãnh của một cô tiểu thư. Nhưng khi bước vào thế giới của anh, cô thấy mình chỉ là một con bé quê kệch, ngốc nghếch, không được giáo dục đến nơi đến chốn. Hai người liệu có quá khác nhau chẳng? Càng suy nghĩ cô càng thấy sợ. Lúc này chỉ có giọng nói của anh mới làm nổi sợ hãi vơi đi, mới cho cô thấy anh là hiện thực. Cô bèn nhắc máy gọi cho anh:

- Anh à.

- Ừ. Em chưa ngủ à?

- Em xin lỗi vì đã đánh thức anh nhưng em sợ lắm. Anh hát cho em nghe đi.

- Ngoan nào. Em sợ cái gì?

- Em sợ ma. Anh hát đi.

- Được rồi. Nghe nhé.

Anh hát, giọng hát như truyền hơi ấm cho cô:

“... She may be the song that summer sings

May be the chill that autumn brings

May be a hundred different things...”

Thảo lặng nghe Nam hát. Lòng cô phẳng lại, chỉ còn niềm yêu anh nhẹ nhàng:

- Tại sao anh lại yêu em? Em ngốc lắm mà cũng chẳng xinh.
- Vì ở bên em, anh thấy yên bình.
- Thật ả.

Trong cô dậy lên một nỗi bồi hồi băng khuâng. Anh bỗng đổi giọng, từ trầm ấm sang vui tươi:

- Bây cô bé thích mưa, ước mơ của em là gì?
- Em ước một ngày nào đó sẽ được ngồi ngắm bình minh trên biển với người mình yêu.
- Vậy anh sẽ ước được làm người ngồi cạnh em lúc ấy.
- Lúc ấy, anh sẽ hát cho em nghe nhé.
- Và anh sẽ viết tên em lên cát.
- Ôi, thật là lãng mạn.
- Bây, tại sao lại không biến điều ước của em thành hiện thực ngay bây giờ nhỉ?
- Dạ?
- Em chuẩn bị đi, anh sẽ qua đón em.

Mười phút sau, anh đã qua đón cô trên chiếc innova và hơn hai tiếng sau hai người đã ở trên một bãi tắm tư nhân tại Đồ Sơn. Biển đêm thật hiền hoà. Tiếng sóng rì rào như tiếng ru con ngọt ngào của người mẹ. Gió mơn man đung đưa làn hơi biển mát dịu. Xa xa phía cuối mặt biển vọng lại ánh đèn nhỏ từ chiếc thuyền câu mực. Không gian rộng lớn như thế nhưng ở đây, lúc này, đối với Thảo thật là nhỏ bé. Ngồi dựa đầu vào Nam, cô thấy mặt biển không rộng bằng vai anh, gió không mát bằng hơi thở của anh, sóng không to bằng tiếng thì thầm của anh. Anh lớn lao hơn tất cả.

- Em ngủ đi. Khi nào bình minh lên anh sẽ gọi.
- Em không muốn ngủ. Nhớ đâu đây là một giấc mơ, nhớ đâu khi em thức dậy mọi thứ sẽ biến mất: biển cả, bình minh,...và anh.
- Anh hứa sẽ thức canh cho giấc mơ của em không biến mất mà. Nếu mệt, em sẽ không ngắm được bình minh đâu.

Thế là cô thiếp đi cho đến khi bàn tay anh khẽ lay cô dậy. Mở mắt ra cô thấy mặt trời đã lên ngang tầm mắt, đỏ ửng, xúm quanh là những vệt sáng trong suốt như hát ra từ cổng thiên đường. Con đường màu đỏ dẫn đến cổng thiên đường bồng bềnh trên mặt biển. Trong tiếng sóng rì rào cô nghe như có tiếng thánh Pi-e vẫy gọi:

- Hãy bước chân lên con đường màu đỏ. Nó sẽ dẫn con tới thiên đường.

Cô mỉm cười đáp lại người gác cổng thiên đường, tiếng nói phát ra trong tâm tưởng:

- Không, con sẽ chẳng đi đâu cả. Đây đã là thiên đường của con rồi. Nơi nào có người con yêu dấu, nơi đó sẽ là thiên đường của con. Trong lúc Thảo mê mẩn ngắm cảnh bình minh, Nam đã vẽ lên cát một trái tim thật to bên trong ghi tên hai người. Anh gọi cô:

- Em ra đây mà xem này.
- Đẹp quá.
- Em sẽ chỉ yêu một mình anh thôi nhé? Anh sẽ không cho em yêu ai khác đâu.
- Ôi anh đáng sợ thế. Thôi em chẳng yêu anh nữa đâu.
- Muộn rồi. Bây giờ em có chạy đi đâu cũng không thoát được anh nữa.
- Thật không? Thử bắt em đi.

Cô vùng chạy, anh đuổi theo. Tiếng cười giòn tan trong nắng mai.

Trông họ như hai đứa trẻ nô đùa. Những bước chân in đầy trên bờ cát.

- Bắt được rồi.

Anh ôm lấy cô từ phía sau.

- Bây giờ em là của anh mãi mãi.

Cô không chạy trốn nữa, chỉ nở nụ cười hạnh phúc, hạnh phúc được là của anh. Đôi môi cô lại tìm môi anh. Một tia nắng bình minh nghịch ngợm len vào giữa hai bờ môi ấy cho đến khi tắt lịm trong nụ hôn ngọt ngào âu yếm...

*

* *

Khi tôi đang viết đến đây thì nhận được một tin nhắn

“Anh thấy hương vị của tình yêu có giống như sô cô la không?”

“Anh không biết. Anh chưa yêu bao giờ. Làm sao lại giống nhau được?”

“Giống mà. Vị ngọt và vị đắng cùng trộn lẫn với nhau trong một thời sô cô la. Tình yêu cũng vậy”, cô em gái thích mưa của tôi trả lời.

Tôi buông mình vào suy tư. Phải rồi, sô cô la và tình yêu, ngọt ngào và đắng cay hoà trộn cùng nhau. Ta không biết lúc nào sẽ ngọt ngào và lúc nào sẽ đắng cay. Vậy tại sao ta vẫn cứ ăn sô cô la? Tại sao ta vẫn cứ yêu?

Cơn mưa đầu hạ

Phần II

Nam thức dậy trong đêm. Một tin nhắn đến đánh thức anh. Chắc là tin nhắn của Thảo. Cô lại sợ bóng tối chẳng, anh tự nhủ. Nhưng anh đã nhầm. Người gửi tin nhắn là Thuỳ Trang: “Mình buồn quá. Nam có thể qua đón mình không”. Nam vội thay quần áo, leo lên xe, quăng mình vào màn đêm.

Trong lúc ấy Thảo đột nhiên thức giấc. Có một điều gì đó khiến cô thấy bất an. Cô định gọi cho Nam nhưng bấm số rồi lại thôi: “Ồ mình thật là một cô bé hư. Mình không thể đánh thức anh dậy vào giờ này chỉ vì những cảm giác ngớ ngẩn như thế”. Cô tự trấn an mình rồi lại nằm tiếp. Cô thiếp đi trong những bản khoảnh, trần trọc, trong cảm giác bất an khó hiểu. Đó là những dấu hiệu đầu tiên của cơn giông bão đang chuẩn bị ập đến...

Một tuần sau đó, vết nứt đầu tiên của tình yêu xuất hiện. Nam gọi điện rủ người yêu đi xem phim nhưng đáp lại anh là một lời từ chối cộc lốc:

- Em bận lắm. Thôi nhé.

Anh chưa kịp nói gì thì Thảo đã dập máy. Anh hiểu đã có chuyện gì không hay. Còn Thảo, để nói những lời vô tình với anh như thế là cả

một nỗ lực phi thường. Cô không tin nổi mình đã nói với anh bằng cái giọng như thế. Cô yêu anh biết dường nào, yêu hơn chính cuộc đời cô. Nhưng giờ đây cô bắt đầu nghi ngờ tình yêu của mình, tình yêu của anh, tình yêu của hai người. Phải chăng vì cô quá yêu anh nên anh chán cô? Cô yêu anh quá dễ dàng và khờ khạo nên anh không trân trọng tình yêu ấy? Sáng nay cô bắt gặp anh trên đường đi một người con gái khác. Chỉ là một hình ảnh thoáng qua nhưng làm trái tim cô thất lạc. Người kia ôm anh như thể hai người là một cặp tình nhân, như thể cô chưa từng xuất hiện trong trái tim anh, hay là thế thật? Phải rồi, trông họ thật đẹp đôi. Người đó trông thật sành điệu với trang phục hợp mốt. Cô nhìn lại mình, so với cô gái kia trông mới quê mùa làm sao. Những suy nghĩ u ám cứ thế nảy nở trong tâm trí khiến cô trở nên đờ đẫn. Cả ngày trời cô chẳng làm được việc gì ra hồn. Cô gọi điện cho Titi của cô tâm sự nhưng mặc cho bao lời an ủi cô thấy lòng mình cũng chẳng nhẹ vơi đi. Cả ngày cô chỉ ngồi trên giường khóc, khóc hết nước mắt thì ngồi thẫn thờ suy nghĩ vẩn vơ, rồi được một lúc nước mắt lại ứa ra, lại khóc. Cô hận anh đã làm mình đau khổ, nhưng sau những lời vô tình nói qua điện thoại, cô lại thấy nhớ anh nhiều hơn. Những cảm xúc giận hờn thương nhớ cứ đan xen quyện vào nhau pha thành một thứ cocktail khó nuốt. Bỗng cô lại nhận được điện thoại của anh:

- Em đang bận mà.

- Anh đang ở phía dưới. Em xuống đây đi.

Cô ngó ra cửa sổ thì thấy bóng dáng của người yêu. Nhưng nụ cười triu mến của anh không làm lung lay trái tim sắt đá của cô:

- Em bận lắm. Anh về đi.

- Em giận anh à? Ít ra cũng phải nói anh biết chuyện gì đang xảy ra

chứ?

- ...

- Được, anh sẽ chờ ở đây. Khi nào em hết bận thì xuống với anh. Cô đập máy. Cô xem anh sẽ chờ bao lâu. Đó là một sự trừng phạt cho nỗi đau khổ anh đã gây ra cho cô. Cô căm ghét anh. Cô đã yêu anh say đắm còn anh đáp lại tình yêu cao thượng ấy bằng sự bội phản. Cô nằm trên giường đọc Pautovski để mặc anh chờ đợi. Nhưng những con chữ đi vào trong đầu cô chẳng theo một thứ tự nào, chúng trở thành một mớ lộn xộn bị những suy nghĩ về anh đẩy bật ra nhanh chóng. Cô nhấp nhòm trông ra ngoài cửa sổ. Mười phút, hai mươi phút rồi một tiếng, anh vẫn đứng đấy hút thuốc. Chợt cơn mưa kéo đến. Anh chẳng thèm trú mưa, vẫn đứng đó, mồm ngậm điếu thuốc tắt ngúm. Lòng căm giận trong lòng cô dần biến thành nỗi xót xa cho anh. Cô chạy vội ra tay cầm chiếc ô che cho anh:

- Thôi em chịu thua. Anh muốn nói gì thì nói đi.

- Tại sao em giận anh?

- Em làm sao dám giận anh. Anh là công tử nhà giàu còn em chỉ là một con bé ngốc nghếch, xoàng xĩnh. Em làm...

Anh không để cho cô nói hết câu, ngón tay đặt lên môi cô:

- Đừng nói nữa. Em có biết em nói thế làm anh đau lòng lắm không? Ánh mắt đau đớn của anh làm cho niềm căm giận của cô tan chảy và tình yêu thương trỗi dậy. Và giọng nói ngọt ngào của anh làm xao xuyên trái tim cô như buổi đầu gặp mặt:

- Tài sản của anh toàn những thứ vô giá trị. Chỉ có em mới là tài sản quý giá nhất của anh. Mất em, anh chẳng khác nào một thằng ăn mày. Và em, em có đôi mắt đẹp, có nụ cười xinh, em giàu có hơn tất

cả. Ở bên em, anh mới thấy cuộc đời này đáng sống.

- Vậy sao anh lại đi với người con gái khác?

Nam bỗng chột dạ.

- Với ai?

- Sáng nay...Anh quên nhanh thế?

- À- anh thử phào nhẹ nhõm- em thấy anh đi với Quyên hả. Cô ta là con gái chủ tịch tập đoàn thép Vạn An, bạn của ba anh. Hai cụ muốn con cái kết thân với nhau nên anh đành đưa cô ta đi chơi. Chuyện chỉ có thế thôi.

- Trông hai người đẹp đôi đấy chứ. Hay anh cặp với cô ấy đi.

- Cô ta làm anh phát ón vì cái thói kênh kiệu. Anh chỉ yêu mình em thôi. Em vẫn chưa tin à?

Dù chưa hoàn toàn tin tưởng vào những lời anh nói nhưng đôi mắt nhìn say đắm của anh đã đánh đổ mọi giận hờn của cô.

- Em...em sợ sẽ mất anh.

Ở một khoảng cách xa thì có lẽ cô đã ngăn được lòng mình tha thứ cho anh. Nhưng bờ vai anh quá gần, đôi mắt anh quá gần, giọng nói anh quá gần, mọi sức kháng cự của cô trở nên yếu ớt và vô hiệu. Anh đặt lên môi cô nụ hôn nồng nàn, say đắm. Bàn tay cô nắm chiếc ô cứ lỏng dần ra đến khi nó bị buông lơì hoàn toàn, rơi xuống đất. Bàn tay ấy ôm lấy vai anh thật chặt. Hai người cứ thế ôm hôn nhau dưới mưa. Hạnh phúc lại ùa về với cô cùng cơn mưa mùa hạ, cơn mưa đã mang anh đến cho cô lần nữa...

Tình yêu có thể là chiếc cầu Ô Thước mỗi năm lại đưa Ngưu Lang và Chức Nữ đến bên nhau. Tình yêu có thể là chiếc cầu nối giữa hai thế hệ để một ông lão tám mươi đến với một cô gái tuổi đôi mươi. Và đây, tình yêu là chiếc cầu nối hai thế giới hoàn toàn khác biệt của

Thảo và Nam. Khi yêu, người ta vượt qua mọi thử thách, không gian, thời gian, vượt qua mọi định kiến. Đắm say trong hạnh phúc, Thảo bỏ qua mọi lời khuyên nhủ của cô bạn thân:

- Em à, chị nghĩ ông Nam đấy không hợp với em đâu. Hôm trước Katie kể với chị ông ấy đã có mấy đời người yêu rồi. Xung quanh thì một lô các em 9x xinh tươi trẻ đẹp chạy theo. Yêu người như thế chị sợ em sẽ khổ đấy. Chị không muốn em khóc như hôm trước đâu.

- Nhưng em biết anh ấy yêu em. Em cảm nhận được mà. Em của chị không ngốc đâu. Titi à, đừng lo cho em. Em biết phải làm gì mà.

- Chị chỉ muốn tốt cho em thôi.

Có thể Titi nói đúng. Có thể yêu anh cô sẽ đau khổ. Cô đã trải qua cảm giác ấy một lần. Có thể sẽ còn những lần tiếp theo. Nhưng cô mặc kệ tất cả bởi đơn giản cô yêu anh. Dù anh có đi với người khác nhưng chỉ cần trái tim anh còn chút gì yêu cô thì đó vẫn là hạnh phúc của Thảo. Chỉ cần được nghe giọng nói của anh, được bàn tay anh vuốt ve mái tóc mình, cô đã thấy mọi bất hạnh, mọi nỗi khổ đau trong cuộc đời trở nên tầm thường. Và cô biết dù anh có dày vò cô thế nào chẳng nữa, chỉ cần anh ôm cô vào lòng, cô sẽ quên hết tất cả...

Trong một tháng sau đó, Thảo sống những ngày tháng yên bình bên anh. Nhưng như người ta nói, trước cơn bão lớn bầu trời bao giờ cũng phẳng lặng. Những cơn sóng ngầm vẫn ào ào tuôn chảy đợi ngày chồm lên trở thành cơn sóng thần cuốn phăng tất cả. Nhưng chừng nào tai hoạ chưa xảy đến thì người ta vẫn ung dung tận hưởng biển xanh cát trắng nắng vàng.

- Anh nhớ em quá.

- Hôm qua anh vừa gặp em mà.

Thảo ngây ngất trong vòng tay ôm cô đến phát ngột.

- Anh sẽ chẳng bao giờ rời xa em. Em cũng hứa đi, em sẽ mãi bên anh chứ?

- Vâng, mãi mãi.

- Ở bên em anh luôn tìm thấy một cảm giác bình yên. Nụ cười của em ngay từ đầu đã thu hút ánh mắt anh.

- Anh...

Dù đã nhiều lần hôn nhau, nhưng cô cảm nhận được lần này nụ hôn mới nồng nàn, mãnh liệt làm sao. Đó là nụ hôn, của cuồng nhiệt và si mê. Đầu óc cô tê dại chỉ giữ một ý nghĩ trong đầu trong một nụ hôn gần mười lăm phút “Hạnh phúc quá. Anh yêu em nhiều thế sao?”

- Em à tối mai đi với anh nhé, đến một buổi họp mặt của hội bạn anh.

- Vâng.

Buổi tụ tập hội bạn của Nam được tổ chức ở GC bar, một quán bar nhỏ trên phố Bảo Khánh. Quán bar không nổi bật nhờ vẻ đẹp của sự xa hoa, nhạc chơi cũng chẳng bốc và phục vụ khách cũng không quá chu đáo, nhưng đối với Nam cũng như nhiều người đến đây, có một điều gì đó ở bar lôi cuốn người ta quay trở lại. Anh tìm thấy sự thích thú được cảm nhận không khí sôi động của Hà Nội đêm qua những ô cửa được xen lẫn bởi những cánh cửa bằng gỗ với những cánh cửa kính rộng theo một cách độc đáo. Bar cũng ít khi xảy ra xô xát bởi những vị khách đều rất thân thiện. Ở đây, nếu bạn bị nhấn chìm trong men say của cồn, nếu bạn còn cào một nỗi yêu thương không có nơi gửi gắm, bạn có thể ôm hôn một người lạ và thường được đáp lại bằng một nụ hôn nồng nàn của tình thân ái. Đó là cảm nghĩ của Nam về cái nơi mà anh cho là tuyệt vời ấy, nhưng đối với Thảo nó chẳng đem lại sự thích thú nào. Cô chỉ thấy ở nơi đây không khí ồn ào và sự hời hợt của những cuộc vui. Tại sao những con người

kia lại muốn thả mình nhảy nhót trong tiếng nhạc ồn ào để rồi khi trở về thế giới ngoài kia chỉ còn lại một tâm hồn trống rỗng, lạnh lẽo và cô đơn? Cô tự hỏi mình như thế nhưng cũng chẳng cố tìm ra câu trả lời. Sự cởi mở của những con người nơi đây cũng chẳng khiến cô thoải mái. Cô không muốn trải lòng mình với những con người xa lạ ấy. Cô muốn giữ những tâm sự của mình chỉ riêng với Titi của cô và với những cơn mưa của cô mà thôi. Nơi sôi nổi, hào nhoáng chứa trong mình những niềm vui bất tận này chẳng khiến cô thích thú bằng việc nằm trên giường một mình đọc Pautovski, tưởng tượng về những miền đất yên bình thơ mộng của một đất nước xa xôi, xa cả về không gian và thời gian. Nhưng giờ cô đã ở đây, bên cạnh Nam và những người bạn của anh. Trong nhóm người ấy, ngoài Thảo còn hai cô gái khác, họ cũng là người yêu của những người trong hội bạn Nam. Họ sôi nổi, trẻ trung, mơn mớn vẻ đẹp của tuổi thanh xuân, họ đùa giỡn vui vẻ với đám đàn ông, còn Thảo, cô đẹp nhưng phơn phớt nét buồn trên khuôn mặt và thường chỉ nở những nụ cười xã giao không do niềm vui thích đem lại. Những niềm vui của cô đã trôi theo những lời nói của anh sáng nay:

- Anh đưa em đi mua quần áo tối nay đi chơi nhé.
- Không cần đâu em có nhiều quần áo rồi mà.
- Không được. Anh không muốn em ăn mặc như một con nhà quê đến gặp bạn anh.

Và thế là giờ đây cô khoác trên mình một bộ váy áo đẹp và một tâm trạng buồn. Chẳng nhẽ từ trước đến nay anh chỉ coi cô như một con bé nhà quê hay sao? Thế thì tại sao anh còn yêu cô? Liệu cô có phải thay đổi để chiều lòng anh không? Từ trước đến giờ cô vẫn ăn mặc thật đơn giản. Cô không muốn trở thành một đứa con gái suốt ngày

quần quần áo áo, cuộc đời như thế thật vô vị. Thay vì chăm chút cho vẻ đẹp bên ngoài, cô chăm chút cho tâm hồn mình, tưới tắm cho nó bằng những cuốn sách, bằng những ý nghĩ trong sáng, bằng những giai điệu muôn màu của mưa. Nhưng giờ đây cô sẽ phải thay đổi thôi, vì anh thì thay đổi một chút cũng chẳng có gì to tát, vả lại xinh hơn, đẹp hơn cũng là mong ước của bất kì người con gái nào. Nghĩ tích cực như thế, cô cũng thấy vui lên phần nào. Và chừng nào người cô còn được cánh tay anh ôm vòng qua eo như lúc này thì mọi thứ khác cũng chẳng quá quan trọng. Cô không nghe được mấy cuộc trò chuyện của mọi người trong nhóm, phần vì nhạc hơi ồn, phần vì những điều họ nói chẳng có gì hay ho.

- Mà vẫn tham gia cái câu lạc bộ golf ở Huỳnh Thúc Kháng đấy hả Nam? – Hùng “Kun” vừa nốc xong chai Ken hát hàm hỏi Nam.

- Ừ, thỉnh thoảng vẫn ra đấy làm vài đường với các bác.

- Được, khi nào dạy tao cái môn đấy. Đang chán đời đây.

- Chơi cái đấy chán bỏ mẹ. Chỉ có mấy thằng già hết hơi mới chơi- Trung “híp” lên tiếng, nói xong hấn với người yêu cười hí hí với nhau rồi hai đứa hôn chụt một cái.

Mọi người trong nhóm lập tức hưởng ứng chủ đề mới một cách sôi nổi.

- Phải đấy, tí ra Giải Phóng mà giải sầu.

- Ra Phùng Khoang đi.

- Chơi hẳn hàng tuyến đi, tao điều cho. Nhưng giá hơi chát đấy, tám trăm- Trung “híp” vỗ vai Hùng “Kun”.

- Á à có tôi rồi mà anh vẫn còn xí xốn à- người yêu Trung “híp” gất.

- Vui vẻ tí thôi. Người yêu anh vẫn là nhất- đôi Trung “híp” lại cười ha hả rồi âu yếm nhau không chút ngưng ngừng.

Trong lúc ấy, điện thoại của Nam đổ chuông. Anh đi ra ngoài nghe điện hai phút và lúc quay lại anh nói với Thảo:

- Anh phải ra đây này mấy phút. Em cứ ngồi đây đợi lát nữa anh quay lại nhé.

Nam quay lưng vội bước để lại Thảo lơ ngơ ngóng đợi đĩnh ninh anh sẽ quay lại trong chốc lát. Cô bơ vơ lạc lõng trong một thế giới xa lạ. Khi còn có anh bên cạnh cô còn có sức mạnh để đứng vững trong cái thế giới ấy nhưng giờ đây chỉ còn một mình cô với nỗi bồn chồn khắc khoải. Cô đơn không phải khi ta đi một mình trên con đường không bóng người qua lại. Nỗi cô đơn tột cùng là khi ta ngồi giữa một chốn đông người náo nhiệt nhưng chẳng thể hoà lòng mình vào cái ồn ào ấy như Thảo lúc này.

Cơn mưa đầu hạ

Phần II (b)

Từng giây từng phút chờ đợi Nam đối với cô là từng tháng từng năm trôi qua hờ hững.

Năm phút...mười phút... mười lăm phút... một tiếng... Anh vẫn chưa quay lại. Đáp lại những cuộc gọi của cô không phải giọng nói thân thương của anh mà là giọng trả lời tự động của tổng đài. Cô đang chìm trong nỗi tuyệt vọng thì có một giọng đàn ông hỏi cô:

- Em đang chờ Nam hả?

- Vâng.

Cô quay lại ngược nhìn. Đó là Hùng “Kun”. Anh ta có phong cách ăn mặc hơi khác người, có lẽ người ta gọi đó là kiểu ăn mặc “thời trang”. Hùng “Kun” chơi nguyên một cây tím từ đầu đến chân trông dáng rất unisex. Anh đeo một chiếc kính không số và có một khuôn mặt hơi Tây, trông thoáng qua người ta có thể nhầm tưởng anh bước ra từ làng showbiz Hàn Quốc.

- Nam vừa nhờ anh đưa em qua chỗ nó.

- Thật ạ. Sao anh ấy không nói cho em nhỉ?

- Hình như nó đang bận giải quyết chuyện gì đó nên không có thời gian giải thích cho em.

- Anh ấy đang ở đâu ạ?

- Cứ đi theo anh.

Thảo lưỡng lự nhưng vẫn quyết định đi theo Hùng “Kun”. Tuy trông hơi kì dị nhưng anh ta có vẻ đứng đắn, không ngả ngớn như Trung “híp”. Hơn nữa dù sao anh ta cũng là bạn của Nam. Hùng “Kun” đưa Thảo lên xe. Chiếc Camry ba chấm Hùng “Kun” mượn của ông bố có tài xế riêng lái, hai người ngồi hàng ghế sau. Thảo vẫn mãi thu mình trong nỗi suy tư không dứt về anh, hờ hững với vẻ hào nhoáng của chiếc xe cũng như những lời hỏi han ân cần của Hùng “Kun”:

- Trông em có vẻ mệt hả?

- Không. Bình thường.

- Chắc tại em không quen uống rượu. Hồi đầu anh cũng không uống được rượu đâu nhưng uống nhiều cũng quen thôi.

- Mmmmm...

- Em quen Nam bao lâu rồi?

- Hai tháng.

Cô lại chìm vào dòng suy nghĩ miên man. Anh đang ở đâu? Tại sao anh bỏ cô một mình giữa chốn xa lạ? Tại sao anh phải nhờ người đưa cô tới chỗ anh? Mọi thứ thật kì lạ. Mới hôm qua cô còn là người hạnh phúc nhất thế gian khi được anh trao cho nụ hôn ngọt ngào nồng ấm thế mà hôm nay chính anh lại gây ra cho cô bao nỗi muộn phiền. Những ý nghĩ u ám lại nảy nở trong tâm hồn cô gái chưa bước qua tuổi mười tám. Mới hôm qua tình yêu của cô còn chắc chắn như chân lí một cộng một bằng hai nhưng hôm nay nó trở nên mong manh dễ vỡ như pha lê. Anh có còn yêu cô?

Chợt dòng suy nghĩ của Thảo bị cắt đứt một cách đột ngột. Có một bàn tay nắm lấy tay cô. Cô giật bắn người, rụt bàn tay lại như một phản xạ tự nhiên.

- Á! Anh làm gì vậy?

- Làm gì xúc động thế, cô bé dễ thương. Ở bên anh đêm nay đi, chỉ có em mới xoa được nỗi buồn của anh mà thôi.

Hùng "Kun" bắt đầu tháo dần tấm mặt nạ tử tế đẹp đẽ của hắn để lộ nguyên hình là một tên chơi gái vô sỉ. Thảo tê cứng trong nỗi sợ hãi. Cô chợt nhận ra chiếc xe đã dừng lại, xung quanh vắng vẻ và lạ lẫm, trước sau chỉ toàn nhà nghỉ.

- Anh ấy đâu? Nam đâu? Anh bảo đưa tôi đến chỗ anh ấy cơ mà?

- Có anh đây rồi. Anh hơn đứt thằng đó mà. Anh sẽ chiều em tới bến nha cưng.

Hắn chồm tới như muốn nuốt chửng lấy cô. Bàn tay như nhớp của hắn sờ soạng khắp người cô.

- Bỏ ra! Bỏ ra!

Cô dùng hết sức đẩy hắn ra nhưng không được. Cô càng chống cự

hắn càng khoái trá, cố kéo tụt bộ áo váy của cô ra.

- Bác ơi, cứu cháu với!

Cô van nài người tài xế nhưng ông chỉ ngồi im bất động như một pho tượng vô tri vô giác. Cô thấy kinh tởm khi bàn tay bần thỉu của hắn lần mò khắp cơ thể cô.

- Thằng chó! Thằng chó!

Mỗi lần chửi hắn như thế cô lại vả cho hắn một phát đau điếng. Đau quá nên hắn phải lùi lại.

- Anh ấy chưa bao giờ làm thế với tao. Thế mà mày dám...

- Ah con phò này! Mày yêu nó gớm nhỉ. Thế nó có yêu mày không? Hay nó bỏ mày đấy đi với con nào rồi?

Cô gào lên:

- Anh ấy yêu tao!

- Tao còn lạ gì thằng đấy. Mỗi hôm nó dẫn một con đi.

Không, cô tự nhủ mình không nghe thấy gì hết. Cô cố tìm cách mở cửa xe nhưng chân tay cô cứ lóng ngóng mãi không sao mở được.

- Mày cũng chỉ là một con trong số chúng nó thôi.

Cánh cửa xe bật tung ra. Cô chạy vội ra ngoài.

- Một con gái bao không hơn không kém.

Bên tai cô văng vẳng giọng cười đều cáng của Hùng "Kun": "Một con gái bao...gái bao...gái bao..."

Nam bỗng giật mình linh tính một điều gì không tốt lành.

- Sao vậy anh? - người con gái đang ngả đầu vào vai anh hỏi.

- Không sao.

Anh định gọi điện kêu Thảo tự về nhưng không thể gọi cho Thảo khi Thuỳ Trang đang ở bên anh. Anh tự trấn an mình rằng giờ này chắc

cô đã về rồi. Anh tiếp tục tận hưởng hạnh phúc của mình, thứ hạnh phúc xây bằng tội lỗi và phản bội. Thứ hạnh phúc vụng trộm bao giờ cũng đem lại một khoái cảm mê mê khó cưỡng.

Trong lúc ấy Thảo đang ngồi trên chiếc xe của Sơn. Anh mỉm cười quay sang nhìn cô bé đã ngủ ngon lành như chưa từng có chuyện gì xảy ra...

Thảo không biết làm sao mà mình đã mò được ra đường cái. Không phải cô bước chân đi mà đôi chân kéo cô đi. Đầu óc cô trống rỗng...hoàn toàn trống rỗng...chẳng có gì cả... chẳng có nỗi sợ hãi hay đau buồn... chỉ có trống rỗng mà thôi... Cô bước đi trên con đường đêm, có ánh sáng đầy nhưng mờ tỏ như tình yêu của cô vậy. Yêu anh, cô sẽ phải mất quá nhiều, sẽ mất đi sự bình yên trong tâm hồn, sẽ mất đi lòng tin vào những con người nhân hậu trong những câu chuyện cô đã đọc, sẽ mất đi chính con người cô ngay thơ ngốc nghếch. Có lẽ Titi nói đúng: cô không nên yêu anh. Hai người quá khác nhau. Cô cứ bước đi trong ánh đèn đường day dứt.

- Cháu ơi đi không? Giá bao nhiêu?

Cô không nghe thấy tiếng gạ tình của hai gã trung niên, cứ thẫn thờ bước tiếp.

- Thấy cháu xinh xắn chú giả hai trăm đấy. Lên đây nào.

Cô vẫn bước tiếp.

- Gớm, làm đĩ mà còn kiêu. Công an nó đến đít kia kìa.

- Đồ điên.

Hai gã trung niên thấy bóng công an phóng vọt đi. Chiếc xe tải con của công an phường xấp lại. Hai anh công an phường lôi cô lên xe.

Cô giãy nảy lên:

- Tôi không phải cave.

- ĐM con đĩ này, mày lên phòng mà trình bày- một anh gắt.
Trên thùng xe, ngồi cạnh cô còn một cô gái mặt trát bụi phấn, môi tô đậm bằng thứ son môi rẻ tiền.

- Lần đầu hả bé- cô ta bắt chuyện với Thảo- Đại thế. Lâm Gia Trang bao nhiêu góc kín thì không đứng lại đứng giữa chỗ sáng đèn.
Thảo bật khóc nức nở. Giữa lúc cô sắp rơi xuống đáy vực sâu mà anh vẫn không chịu nghe máy của cô. Tất cả chỉ là một cơn ác mộng thôi? Chỉ cần anh tới đây ôm cô vào lòng, mọi chuyện sẽ chấm dứt, chắc chắn là như thế. Nhưng giờ này anh đang ở đâu? Cô gái đồng cảnh ngộ thấy Thảo khóc thì mũi lòng thương xót:

- Không sao đâu. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Lần đầu chị cũng thế. Mãi thành quen. Lên trại vui lắm, sợ bé không muốn về ấy chứ.
Thảo càng khóc to hơn. Đáp lại cuộc gọi của cô vẫn là giọng trả lời tự động vô cảm. Cô quẳng luôn chiếc máy xuống sàn đánh “bộp”.

- Ấy. Bé không dùng thì cho chị xin. Bán đi lấy ít tiền mua thuốc cho thằng chồng. Nó nghiện lòi ra.
Thảo chẳng thèm để ý đến người đàn bà bên cạnh. Cô chỉ khóc, khóc và khóc.

Đến trụ sở công an phường, tiếp Thảo là một anh công an phường trẻ măng. Anh chép miệng:

- Xinh thế này mà lại đi đứng cột đèn hả em?
- Tôi không phải cave.
- Ấy, ai vào đây mà chả kêu thế. Người đây mùi rượu thế kia. Thế giấy tờ tùy thân của em đâu.
Cô sực nhớ ra giấy tờ cô để trong chiếc túi bỏ lại trên chiếc xe của Hùng “Kun”.

- Tôi...không mang theo. Tôi muốn gọi điện thoại.

- OK.

Cô lại chợt nhớ ra.

- Chị kia trả điện thoại cho tôi.

- Điện thoại nào?- cô gái kia giả vờ ngỡ ngác.

- TRẢ TÔI.- Thảo hét lên, số lần cô hét trong đêm nay đã bằng số lần cả đời cô hét gộp lại.

- Câm mồm. Sao cháu để con đĩ này làm loạn lên thế.- người công an đứng tuổi bước ra phê bình anh công an trẻ - Cái loại đĩ điếm này cứ cho nó sống cả đời trên trại cho xã hội nó yên.

Khuôn mặt lỗi đời của người công an đứng tuổi khiến Thảo thấy sợ. Cô chưa thấy khuôn mặt nào kinh khủng như thế. Không có bất kì cảm xúc nào trên khuôn mặt nhăn nhúm ấy. Hàng chục năm đối mặt với bọn tội phạm từ lũ trộm ranh đến những tên giết người táo tợn đã tạo nên khuôn mặt ấy. Để đương đầu với những kẻ ghê tởm nhất pháp luật cần một con người như vậy. Tưởng như một nụ cười hiếm hoi của ông cũng là sự điều khiển của lí trí chứ không phải của con tim. Thảo lại bùng mặt khóc. Anh công an trẻ mới vào nghề thấy thế mũi lòng:

- Trông em ấy không giống gái bác ạ.

- Con Hạnh kia lúc đầu mà chả nai tơ à- ông chỉ vào cô gái đang ngồi nhõn nhờ đắc thắng vì cuỗm được chiếc điện thoại, rồi tiếp- Dính vào trai lơ nghiện ngập là thành đĩ hết.

Anh công an trẻ bèn đưa điện thoại cho Thảo:

- Điện thoại này em gọi đi.

Cô vội vàng bấm số quên cả cảm ơn anh công an. Nhưng cô chợt sững lại. Bố mẹ cô sẽ ra sao nếu biết cô ra nông nỗi này? Làm sao

hai con người ấy có thể chịu đựng được? Rồi họ sẽ cấm cô đi lại với Nam. Cô không thể gọi về nhà được. Nhưng cô còn số ai để mà gọi đâu, người đàn bà kia đã lấy điện thoại của cô rồi. Gọi cho anh ư, trong đêm nay cô đã gọi hàng trăm lần mà có được đâu, vả lại cô cũng không muốn gọi cho con người bội bạc đã đẩy cô xuống địa ngục ấy nữa. Cô lục ví, chợt thấy tám card visit của Sơn, dù cho con người đó có đáng ghét ra sao chẳng nữa thì anh ta là niềm hi vọng duy nhất của cô lúc này...

Nửa tiếng sau, Sơn đến đón Thảo. Với tầm ảnh hưởng và mối quan hệ rộng của mình, anh đã giúp Thảo khôi phục lại danh dự, các đồng chí công an phường xin lỗi cô rồi rít. Nhưng Thảo cũng chẳng buồn để ý. Cô cũng không thể nói được lời cảm ơn Sơn. Cô chỉ thấy mệt mỏi... chỉ muốn ngủ một giấc mãi mãi... không bao giờ thức dậy nữa...

Sơn dìu cô lên xe. Ngắm gương mặt cô ngủ yên lành, Sơn thấy một cảm giác ấm áp. Mọi nỗi ác cảm của anh đối với cô đã chuyển thành niềm yêu mến lúc nào anh cũng không hay.

Cơn mưa đầu hạ

Phần II (c)

Sau cơn mưa, trời lại sáng.

Thảo bị đánh thức bởi những tia nắng muộn qua khung cửa sổ hướng về phía Tây. Sáng mùa hè nắng vẫn thường đẹp như lúc này. Cảnh vật sáng sửa vui tươi như bài ca giục giã con người hãy làm việc, hãy học tập, hãy xây tiếp những ước mơ của mình, đừng để phí hoài cuộc sống tươi đẹp này. Trong sắc vàng của không gian, những âm thanh rộn ràng của cuộc sống nhảy tót qua ô cửa sổ để tới với Thảo. Cô nghe thấy tiếng rao bánh mì phát ra từ chiếc loa nhỏ với chất giọng thật vui nhộn đã len lỏi khắp các ngõ ngách của Hà Nội thân yêu: “Bánh mì Sài Gòn nóng hổi thơm bơ. Bánh mì Sài Gòn một ngàn một ổ...”. Cô nghe thấy tiếng một bà hàng phở sai con bé giúp việc mang quẩy ra cho khách. Cô khẽ cười khúc khích khi thấy mình có một ý nghĩ xấu xa là bà hàng phở chắc phải béo núc na núc ních như Trư Bát Giới và có một cái nốt ruồi to tướng ở trên má. Cô nghe thấy tiếng hai cô cậu học sinh cấp hai nói chuyện với nhau ở một trạm chờ xe buýt: “Tôi tức quá ông ạ. Con Hằng nó chép bài tôi mà cô cho nó mười còn tôi chỉ được chín”.

Một buổi sáng thật tuyệt, cô tự nhủ mình sẽ làm gì nhỉ. Phải rồi, cô sẽ rủ Titi đi ăn chè. Hôm nay cô sẽ tự cho phép bản thân sa ngã một chút, sẽ ăn nem chua rán thoả thích dù cô biết thứ đó nhiều mỡ không tốt. Sau đó sẽ làm gì nhỉ? Phải rồi, hai đứa sẽ đi chụp ảnh Hàn Quốc, đi xem phim vào buổi trưa hay ngả ngón ở Spaghetti box. Không có anh trong kế hoạch của cô. Cô nhận ra trước khi có anh cuộc sống mới tuyệt vời làm sao, chẳng hề phải lo âu, suy nghĩ gì cả. Trước đây cô vẫn hằng mơ ước một chàng hoàng tử bạch mã sẽ đến đưa cô đi nhưng khi hoàng tử đã đến thì cô lại ước được quay

trở lại những tháng ngày ngồi bên ô cửa sổ mong ngóng người mình yêu thương. Giá như anh chưa bao giờ bước vào cuộc đời cô... Tình yêu với hoàng tử nhiều mát mát hơn cô tưởng. Có lẽ cô đã nhầm. Hoàng tử chỉ nên lấy công chúa. Cô không phải công chúa. Cô chỉ là một cô gái bình thường mà thôi...

Mãi suy nghĩ cô mãi mới nhận ra mình không ở trên chiếc giường đầy thú bông ở nhà mà đang ở trong một căn phòng xa lạ ở khu chung cư Trung Hoà-Nhân Chính. Bộ váy áo cô đang mặc nhắc cô nhớ lại những việc đã xảy ra tối qua. Cô nhớ là Sơn đã đưa cô về, vậy thì chắc đây là nhà của anh. Cô bước ra khỏi giường, đi rửa mặt, đến lúc quay ra thì thấy Sơn vừa về.

- Em dậy rồi à. Anh mua xôi cho em này. À còn bộ quần áo này anh mượn của chị hàng xóm, bộ váy của em hỏng rồi.

- Cám ơn anh. Em làm phiền anh nhiều quá.

Thảo cảm thấy ái ngại. Sơn quá tốt với cô vậy mà khi trước cô lại ghét anh. Anh cũng không hỏi về chuyện của cô tối qua mà chỉ hỏi xem cô có cần gì không. Sau khi ăn hết gói xôi anh đưa và thay quần áo, Thảo xin phép Sơn về nhà.

- Để anh đưa em về.

- Dạ, em đi xe ôm về được rồi. Em làm phiền anh nhiều quá.

- Không phiền đâu, thật đấy.

- Dạ. Nhưng...

- Nếu em thấy ngại thì ... anh chúc em đi đường bình an.

Thảo bắt tay chào anh, trao cho anh một nụ cười trong vắt như giọt sương mai. Khi Thảo đi khuất, Sơn rút lấy chiếc điện thoại bấm số gọi:

- Nam à. Ra café nhé. Anh có chuyện muốn nói với chú.

Bóng tối bắt đầu ngự trị trong không gian. Tiếng ve kêu khắc khoải gọi một niềm sợ hãi mơ hồ trong lòng Nam. Cả ngày hôm nay anh không gọi được cho Thảo. Cô không có ở nhà, cũng chẳng có ở bất cứ nơi nào anh tìm đến. Anh lo lắng cho người yêu đến cháy ruột cháy gan sau cuộc nói chuyện với Sơn sáng nay. May sao bóng dáng cô đã xuất hiện trong tầm mắt của anh. Cô bước xuống từ chiếc xe máy của cô bạn thân, nở một nụ cười rạng rỡ. Đã lâu rồi anh mới thấy cô cười đẹp như thế, nụ cười trong lành tinh khôi như giọt sương đọng trên lá non buổi sớm. Thảo vẫn chào Titi của cô, đã lâu rồi hai đứa mới lại đi chơi với nhau trọn một ngày, trước khi anh xuất hiện hai đứa vẫn thường đi chơi với nhau như thế.

- Sao anh gọi em không được?

Thảo giật mình quay lại. Nhưng rồi cô quay lại tiếp tục mở khoá cổng nhà.

- Em bị mất điện thoại- giọng cô vô cảm.

- Sao không báo để anh đỡ lo?

Nghe như có tiếng động loảng xoảng của những mảnh thủy tinh vỡ vụn trong lòng người con gái.

- Đêm qua em đã gọi một trăm lần. Nhưng anh bận.

Nam lặng người. Trước mặt anh là cánh cổng sắt đóng rầm. Anh bần thần mất một lúc. Rồi anh móc từ trong túi bao thuốc châm điếu hút. Trong làn khói thuốc lơ phơ anh hồi tưởng lại quá khứ. Anh nhớ lại cái ngày đã thay đổi cuộc đời anh, ngày một cô gái đang học ở Mỹ về nước đi cùng mẹ đến chơi nhà anh. Vẻ đẹp mặn mà của cô thiếu nữ tuổi mười tám kết hợp duyên dáng vẻ tự tin của phương Tây với nét dịu dàng Á Đông đã khiến chàng trai mười bốn tuổi, cái tuổi con tim bắt đầu biết rung động, phải mê đắm. Từ buổi gặp gỡ ấy, anh bắt

đầu thay đổi từ một cậu bé làm lì vô tâm thành một chàng trai cởi mở, rộng lòng với phái nữ. Anh cũng bắt đầu tập chơi golf vì Thuỳ Trang thích môn thể thao đó. Ba năm sau, Thuỳ Trang về hẳn Việt Nam sau khi cầm trong tay tấm bằng B.A của một trường đại học ở Houston. Nhưng khi gặp lại thì người con gái anh mơ ước trong ba năm trời đằng đẵng đã đem lòng yêu Sơn. Ai cũng khen họ đẹp đôi. Khởi nghiệp với hai bàn tay trắng nhưng khát vọng vươn lên đã đưa Sơn nhanh chóng leo lên những bậc thang cao ngất của danh vọng. Khi khoác trên mình tấm áo lông lầy của thành đạt, con người ta có một vẻ lôi cuốn chết người. Tình yêu của Thuỳ Trang đối với Sơn như tình yêu của người nô lệ với chủ của mình, chỉ ngoan ngoãn phục tùng mà không đòi hỏi bất cứ điều gì. Còn Nam, đối với cô, chỉ là một cậu em trai dễ mến bỗng nhiên chứng chạc hẳn lên sau vài năm không gặp. Ước mơ tan vỡ, Nam chuệch choạc mất phương hướng. Anh mất dần niềm tin vào tình yêu nhưng lại dễ dàng chiếm được trái tim những cô gái đẹp. Anh thay người yêu như thay áo. Anh cứ đi tìm mãi... tìm mãi... nhưng không sao tìm lại được hình bóng Thuỳ Trang trong những cô gái ấy. Họ đều như nhau, nhạt nhẽo, vô vị chứ không thông minh, duyên dáng, đầy sức sống như nàng. Nam sống như người ngủ mê cho đến khi gặp Thảo. Anh đã gặp nhiều cô gái xinh hơn Thảo nhiều nhưng bức màn bí ẩn bao quanh cô thu hút anh. Nụ cười trong vắt như giọt sương mai và những cơn mưa ngọt lành của cô bám lấy tâm trí anh như chiếc mạng nhện mỏng manh mà bền chắc. Và anh đến với cô bằng tình yêu chân thành của mình. Thảo đã khiến anh quên được Thuỳ Trang. Nhưng rồi số phận thật trớ trêu. Đúng lúc tình yêu của hai người chín ngọt thì Thuỳ Trang lại kéo Nam về phía mình. Đó là lúc

cô tuyệt vọng với mối tình của mình. Cô chợt cảm thấy mệt mỗi khi cho đi quá nhiều mà chỉ nhận lại sự hờ hững của Sơn. Mối quan tâm duy nhất của anh là bước lên những nấc thang cao hơn, thành công đối với anh không bao giờ đủ. Những tháng ngày yêu nhau say đắm của Sơn và Thuỳ Trang quá ngắn, những tháng ngày còn lại chỉ có người con gái Phương Nam canh cho ngọn lửa tình của hai người khỏi tắt. Dù mạnh mẽ đến mấy, Thuỳ Trang cũng chỉ là một người phụ nữ mà phụ nữ thì bao giờ cũng cần sự quan tâm, che chở của đàn ông. Buổi chơi golf hôm đó, nhìn thấy Thảo hạnh phúc trong vòng tay Nam, Thuỳ Trang đã thấy chạnh lòng. Cô ghen tị với cô bé kia. Và cô nhận ra Nam không còn là cậu bé ngày nào mà là một chàng trai đầy quyến rũ. Thuỳ Trang đã bị hấp dẫn và mất đi lí trí, bị cuốn vào mối tình sai trái với Nam. Có được người con gái mơ ước nhưng Nam lại mang trong mình nỗi day dứt, mặc cảm với người con gái bị anh phản bội. Anh vẫn còn yêu Thảo... rất yêu là đằng khác...nhưng đam mê cứ cuốn anh đi như người đi bơi gặp phải vùng nước xoáy. Nam những tưởng mình đã có được thứ mình muốn nhưng anh đã nhầm, chính Thuỳ Trang giờ đây cũng không phải Thuỳ Trang anh tìm kiếm. Anh ôm một nỗi tuyệt vọng mơ hồ. Ngày hôm qua anh đã bắt Thảo mặc một bộ váy áo quyến rũ như Thuỳ Trang đã mặc ngày nào. Nhưng cô không hợp với nó. Anh thất vọng, chán nản dù không để lộ ra ngoài. Thế rồi, buổi tối hôm ấy anh nhận được điện thoại của Thuỳ Trang:

- Anh đến đây lẹ lên. Em chết mất.

Nam vội vàng chạy đến lo sợ có chuyện gì xảy ra với cô. Nhưng khi đến thì chẳng thấy cô làm sao cả.

- Em có sao không?

- Có, em chết vì nhớ anh.

Đêm đó, hai người đã ở bên nhau cả đêm nhưng sau những phút giây ân ái, niềm hạnh phúc không đến với Nam mà là nỗi hoang mang sầu lắng. Thùy Trang vẫn chỉ một lòng yêu Sơn còn anh cũng chẳng hề yêu cô. Anh chỉ yêu Thùy Trang năm nào mà lần đầu anh gặp. Anh nhận ra bấy lâu nay mình chỉ đi tìm một ảo ảnh, một thứ không có thực. Thứ quý giá nhất đối với anh là cô bé yêu mưa của anh. Những thứ gì ta đang có thường là những thứ quý giá nhất và cũng là những thứ ta không hề trân trọng. Chúng ta luôn mãi miết đi tìm những thứ xa vời, những thứ ảo ảnh không có thật. Nam, Sơn, Thùy Trang, tất cả chúng ta đều như vậy. Lúc này Nam mới tỉnh ngộ ra. Thứ quý giá nhất đối với anh, một thứ có thật, hiện hữu, không phải ảo ảnh, chính là tình yêu của anh và Thảo...

Một năm sau...

- Titi này, hay chị đi sinh nhật Katie một mình đi.

- Em ngại gặp Nam à. Ừ cũng phải, nghe Katie nói anh ta có người yêu mới được nửa năm rồi.

Thảo không ở nhà suốt cả tối. Đến một lúc, cô thay đồ để đi ra ngoài. Cô tìm đến một chiếc mái hiên. Đúng một năm trước ở đây, cô đã trao cho anh nụ hôn đầu. Cô mỉm cười nhớ lại mình đã run bắn lên khi môi anh chạm vào môi cô. Bất chợt, cơn mưa rào rào kéo đến. “Ah”, cô reo lên. Cơn mưa đầu hạ chợt đến rồi chợt đi. Ừ nhỉ, anh cũng như cơn mưa đầu hạ vậy, chợt đến rồi đi lúc nào chẳng biết. Một giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

“Mình sao thế này?”- cô tự hỏi.

“...Cơn mưa đầu hạ chợt đến rồi chợt đi. Những giọt mưa xôn xao lao xuống mặt đất vẽ nên những nét thẳng ngay ngắn trên không

trung và tạo ra thứ âm thanh rào rào nghe mới vui tai làm sao. Cơn mưa tuy ngắn ngủi nhưng dư âm của nó thì còn mãi... mùi hương dịu dịu, ngọt lành vẳng vất khắp không gian...”

Thảo lặng ngắm cơn mưa đầu hạ. Đến một lúc, cơn mưa tan biến lẻ làng vào màn đêm, chỉ để lại một mùi hương ngọt dịu: mùi của mưa. Chợt Thảo sững người. Đứng bên kia màn mưa vừa dứt, anh vẫy tay với cô...

Cô bật cười, nụ cười hạnh phúc nở mãi trên môi cô... nụ cười trong vắt...như giọt sương mai...

Hết

Tùy Phong

Muôn mảnh cuộc đời

Muôn mảnh cuộc đời

Mỗi con người, mỗi số phận là một mảnh ghép làm nên bức tranh xã hội này.

Tôi hy vọng sẽ tìm được càng nhiều mảnh ghép càng tốt qua những câu chuyện của mình. Ở đây sẽ đăng những truyện ngắn của tôi. Tôi cố gắng để những truyện của mình gần sát đời thực nhất.

Hy vọng bạn đọc sẽ tìm thấy trong những truyện của tôi một chút gì đó có ích, chỉ cần là một điều nhỏ như hạt cát thì đó đã là thành công của tôi rồi.

Thân ái,
Tuỳ Phong

Muôn mảnh cuộc đời

Sân bóng

Quang là một hình mẫu công chức điển hình mà bạn có thể tìm thấy ở bất cứ cơ quan Nhà nước nào. Hơn ba mươi tuổi anh đã yên phận với vị trí của mình, tránh xa những chuyện thị phi, chia bè kéo cánh của những người khác. Đằng sau cặp kính cận, đôi mắt anh thờ ơ với mọi sự trên đời. Trên đường nếu gặp người bị ngã xe, anh sẽ giả vờ không nhìn thấy và đi tiếp như chẳng hề có gì xảy ra. Ở cơ quan cũng vậy, anh ửng thuận mọi chuyện mà sếp đề ra, miễn sao chuyện ấy không gây tổn hại cho anh. Sếp thường hỏi anh thế này:

- Thế nào Quang, cậu thấy ý kiến của mình thế nào?

Và Quang sẽ trả lời thế này:

- À... ừm... Vâng, em thì không vấn đề gì.

Anh hiền lành, được đồng nghiệp yêu mến và chẳng phải là hòn đá đứng cản đường thăng tiến của ai nên đường sự nghiệp của anh chẳng có gì gặp ghềnh khúc khuỷu, nó cứ bằng phẳng như đường quốc lộ vậy. Mối quan tâm duy nhất của anh lúc này là gia đình, tổ ấm của anh, một người vợ đảm và một đứa con ngoan. Anh yêu thằng bé hết mực và tình yêu thương của anh cũng được đền đáp.

Cu Duy tỏ ra là một đứa trẻ thông minh, nhanh nhẹn và luôn nghe lời cha mẹ. Phải cái là nó hơi nghịch ngợm nhưng tuổi nó đứa nào chả nghịch, nên dù thỉnh thoảng nó đá bóng làm rơi cái đồng hồ treo tường hay làm bể cái lọ hoa, Quang cũng chỉ khuyên bảo nhẹ nhàng mà không trách phạt nó. Anh thấy những trò nghịch ngợm của nó cũng làm cho căn nhà rộn ràng hơn, chỉ cần một ngày thiếu tiếng cười nói của nó là căn nhà hiu quạnh đi bao nhiêu, anh và vợ thì sống với nhau hơn chục năm rồi nên cũng chẳng có nhiều chuyện để nói với nhau. Và sau một ngày lên chơi nhà bác đưa bé quay về là tiếng cười nói của trẻ thơ lại thổi làn nắng mai từ những cánh đồng bát ngát miền thảo nguyên bao la vào ngôi nhà nhỏ. Có lẽ đối với Quang, cu Duy là mục đích sống của anh, tương lai của nó cũng là tương lai của anh. Một đứa bé thông minh, lanh lợi như nó chắc chắn sau này sẽ làm được những việc lớn lao mà anh chưa làm được. Anh ngắm khuôn mặt hồn nhiên của nó, tưởng tượng đến giây phút nó khoác trên mình bộ quần áo cử nhân cười rạng rỡ đứng trên bục nhận tấm bằng đại học, đến giây phút nó mặc bộ com-lê thất ca-vát sang trọng nhận những tràng vỗ tay và những lời chúc tụng của các nhân viên trong ngày nó nhậm chức giám đốc, đến giây phút lễ cưới của nó với một người vợ xinh đẹp dịu hiền như mẹ nó, nghĩ đến đây anh phải gỡ kính lau một giọt nước mắt ứa ra. Đứa bé thấy bố nó như thế ngạc nhiên hỏi:

- Bố Quang làm sao thế?

- À, có hạt bụi rơi vào mắt bố con ạ.

Cu Duy rất thích chơi đá bóng. Nó dính với quả bóng ở bất cứ nơi nào, chơi bóng ở trường, chơi bóng trong ngõ, chơi bóng trong nhà, thậm chí chơi cả ở cầu thang khu tập thể nhà bác. Quang ủng hộ sở

thích của con vì chơi thể thao là một điều rất đáng khuyến khích, vừa tốt cho sức khỏe lại vừa tránh được những trò vô bổ khác, như thằng Việt Anh nhà bà Tuất hàng xóm nổi tiếng là hay lấy trộm tiền nhà nường vào hàng điện tử. Nhà Quang nằm trong ngõ bé tí cứ chốc chốc lại có xe máy xe đạp đi qua nên anh hay đưa cu Duy lên nhà bác ở khu tập thể Giảng Võ chơi. Ở đó có một cái sân rất rộng, thanh niên và trẻ con chia thành nhiều sân để chơi bóng. Cứ nhìn thấy nụ cười toe toét trên khuôn mặt lấm lem đầy đất và mồ hôi của thằng bé mỗi khi đón nó sau một trận bóng là Quang lại thấy như có một nốt nhạc vui tươi vừa cất lên trong bản nhạc cuộc đời anh.

- Bố Quang, hôm nay con lại ghi được hai bàn đấy.
- Con của bố giỏi thật nhỉ.
- Trung bình mỗi trận con phải ghi được một bàn rưỡi cơ đấy.
- Thế cơ à? Thế thì giỏi gần bằng cầu thủ chuyên nghiệp nhỉ.
- Mai sau con cũng sẽ làm cầu thủ chuyên nghiệp đấy- thằng bé cười toe toét.
- Ừ, nhất định rồi.

Anh nghĩ đó cũng chỉ là mơ ước viễn vông của một đứa trẻ, cứ để cho nó mơ ước, rồi thời gian dần dần sẽ khiến nó thay đổi suy nghĩ. Anh muốn con mình sau này trở thành một giám đốc, một bộ trưởng, đại khái là một chức vụ khiến nó khi hội ngộ một người bạn cũ nhiều năm không gặp có thể tự hào giới thiệu về mình và khi người bạn ngạc nhiên về cái chức vụ ấy thì nó sẽ nói một câu khiêm tốn thế này: “Cái địa vị của tôi trông oai thế thôi mà cũng chả ăn thua gì đâu, phải như anh X(hay Y,Z gì đó) mới đáng nể...”. À nhưng bây giờ thì hãy cứ để nó ôm lấy ước mơ trở thành một cầu thủ bóng đá, cũng chẳng hại gì.

Duy mới học lớp ba mà đã có thể chơi bóng ngang ngửa với một nam sinh lớp mười bởi nó nhanh nhẹn và có một đôi chân khéo léo. Bởi thế chẳng có gì ngạc nhiên khi Duy được nhận vào đội tuyển trường đá cùng toàn các anh lớp năm. Thằng bé háo hức lắm làm Quang cũng vui lây. Cứ mỗi hôm nó đá anh lại đèo Duy lên sân Quán Thánh, đứng xem từ đầu đến cuối, mừng rỡ khi thấy nụ cười rạng ngời của chiến thắng nở trên môi thằng bé.

- Bố có thấy quả con ghi bàn không.

- Có. Giỏi lắm. Uống nước đi này. Hôm nay bố sẽ thưởng con một châu kem.

- Dzê. Hoan hô bố Quang.

Nhưng cứ thêm một lần đứa bé nở nụ cười chiến thắng, Quang không ngờ nó đang bước gần hơn tới nỗi đau khổ lớn đầu tiên trong đời. Anh cứ nghĩ đó chỉ là một trò chơi như bao trò chơi khác nhưng đối với đứa trẻ, điều đó gắn với một ước mơ, thứ cả đời sẽ đeo lầy bạn, thứ khiến bạn phải rơi nước mắt khi đạt được và cũng rơi nước mắt khi phải từ bỏ để chạy theo thực tế phũ phàng. Đội bóng trường Duy giành chức vô địch thành phố và cu Duy được gọi vào đội tuyển bóng đá học sinh Hà Nội tham dự Hội khỏe Phù Đổng ở Đồng Tháp vào năm sau, và người ta còn hứa sẽ cho nó vào tuyển nhi đồng Hà Nội tập ở Sóc Sơn. Nhưng khi nó khoe với bố mẹ cái tin đấy thì mẹ nó gạt phật:

- Không, con phải tập trung vào học. Không có bóng banh gì cả.

Thằng bé nài nỉ mãi nhưng không làm lay chuyển được ý chí của người mẹ. Người phụ nữ bình thường chẳng tiếc con cái gì nhưng hôm nay bỗng trở nên sắt đá lạ thường. Cu Duy ngạc nhiên vô cùng, cứ ngỡ mẹ sẽ vui mừng chia vui với nó. Nó chỉ quen với ánh mắt dịu

hiền của mẹ nhìn nó chứ chưa bao giờ thấy ánh mắt đanh lại như thế trên khuôn mặt mẹ. Nó lại nhìn bố với ánh mắt van xin nhưng bố nó cũng quay đi tránh ánh mắt của nó. Cả ngày hôm sau thằng bé thẫn thờ chẳng còn sức sống như mọi ngày, nó chẳng chịu ăn uống gì, sáng tỉnh dậy cái gối ướt đầm nước mắt của nó.

Quang xót con bèn rụt rè nói với vợ:

- Hay mình cứ cho nó đi đá bóng...

- Em bảo không là không. Mình chiều quá nó sẽ hư đấy. Nó phải biết việc nào là việc chính, không phải cái gì muốn cũng được.

Anh chỉ biết thờ dài. Anh hiểu chị thương con cũng chẳng kém gì anh và chị chỉ muốn tốt cho con mà thôi. Bóng đá chỉ nên là một trò chơi chứ không thể là cái nghiệp cho một đứa trẻ con nhà lành. Vào cái giới toàn những thành phần phức tạp ấy Duy sẽ dễ dàng bị lôi kéo vào những tệ nạn xã hội, vả lại nó sẽ sống thế nào với đồng lương cầu thủ còm cõi ăn còn chẳng đủ, rồi sau này khi ba mươi tuổi chia tay với nghề nó sẽ chẳng tìm được một chỗ làm tử tế, rồi đến năm mươi tuổi nó sẽ hối hận với con đường mình đã chọn, sẽ nhìn những người bạn cũ thành đạt với cõi lòng cay đắng, nhục nhã, nó sẽ trách cha mẹ đã chẳng can ngăn mình từ đầu. Vậy là dù không muốn nhưng điều tốt nhất Quang có thể làm cho con bây giờ là giày xéo cái mầm cây ước mơ mới nhú của thằng bé, thà để nó đau khổ từ sớm còn hơn là để đến sau này khi đã quá muộn. Nghĩ tròn vẹn như thế nên Quang thuận theo ý vợ. Đúng như bố mẹ nó dự đoán, thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương của thằng bé. Chỉ ba ngày sau, nó đã lại nghịch ngợm như mọi ngày, dù kể từ đó về sau nó không còn chia sẻ với bố mẹ mọi niềm vui nỗi buồn nữa. Nó đã bắt đầu giữ trong lòng những tâm sự riêng của mình.

Quả bóng lại cuốn nó vào những niềm vui bất tận, những trận đấu làm nó nguôi ngoai nỗi buồn không được dự Hội Khoẻ. Nhưng rồi một ngày, những nụ cười toe toét trên môi nó vụt tắt. Người ta phá cái sân bóng của nó để xây trường thể thao 10-10. Hỡi ôi, điều đó có nghĩa là trong vài ba năm tới sẽ chẳng có sân bóng nào trên mảnh đất ấy, và nếu cái trường thể thao ấy không bị chậm tiến độ năm mươi năm như hàng ngàn công trình xây dựng khác thì trời biết được có đến lượt nó được sử dụng cái sân đá bóng của trường thể thao không. Trái tim thằng bé lại một lần nữa chảy máu. Quang ôm lấy thằng bé dỗ dành. Anh đưa nó lên Tràng Tiền ăn kem, rồi hai bố con cùng nhau đi dạo quanh hồ. Anh mua cho nó một con tò he Tôn Ngộ Không. Những thứ ấy khiến thằng bé tạm quên đi nỗi buồn, nó lại cười nói rộn ràng. Nhưng có trời mới biết, vết thương trong lòng nó đã mưng mủ đến mức nào...

Dù sao thì người lớn cũng chẳng ngăn được cu Duy gắn bó với trái bóng. Ở đằng sau khu tập thể nhà bác nó ở Giảng Võ có một khu sân chơi trẻ em, dù lát xi măng và bị chia hẹp bởi những hàng cây, bị lấn chiếm bởi những hàng quán nhưng bọn trẻ vẫn kiếm được một mảnh nho nhỏ để đá gôn tôm. Quang lại được thấy nụ cười toe toét trên khuôn mặt lấm lem của cu Duy, anh cũng thấy nhẹ lòng. Nhưng rồi một ngày đến đón con, thay cho nụ cười rạng rỡ, anh thấy mắt nó đỏ hoe, tiếng nói nghẹn lại trong cổ họng. Trên tay nó là quả bóng bị bầm vằm, giờ chỉ còn là một thứ hình thù bèo nhèo ẻo uột. Lắng nghe những lời nói rời rạc, bị chen ngang bởi những tiếng nấc nghẹn ngào của thằng bé, anh mới hiểu được câu chuyện. Thì ra một đứa trong đám trẻ con đá quả bóng trúng vào hàng phở gần đấy, cái quán đã chiếm một phần không nhỏ diện tích của cái nơi đáng lẽ phải

dành cho bọn trẻ. Cu Duy đến xin quả bóng thì bà hàng phở cáu tiết xả cho nó một trận rồi lấy con dao phay băm vằm quả bóng đã làm vỡ mấy cái bát của bà.

- Cho mày chết! Cho mày chết! Xem lần sau còn phá hàng của bà được không- những tiếng nói ấy cứ ám ảnh mãi trong đầu thằng bé. Quang giận tím mặt. Anh đi tìm ngay bà hàng phở để hỏi cho ra nhẽ. Cái tính xuề xòa, ngại va chạm của anh bỗng đâu bay biến. Cái con người khúm na khúm núm mọi khi vụt biến thành một người cha mạnh mẽ, dù trước mặt anh là bà hàng phở to béo vạm vỡ, mặt núc đầy bởi những tảng mỡ như một con chó ngao hung tợn.

- Sao bà dám phá hỏng bóng con tôi?

- A, thằng con mắt dạy đấy là của ông à. Nó làm vỡ bát của tôi thì tôi băm nát bóng của nó. Làm sao?

- Bà chiếm sân chơi của chúng nó mà còn mắng con tôi được à?

- Tôi bán hàng ở đây từ đời nào rồi, có làm sao đâu, tự dưng thằng con ông ở đâu đến phá hàng của tôi.

- Trẻ con nó cần chỗ chơi. Bà là người lớn đi cướp đất của trẻ con mà không biết xấu hổ à?

- Siii... Trẻ con nhà ông cần được chơi nhưng trẻ con nhà tôi cũng cần được ăn. Cả nhà tôi chỉ trông vào hàng phở này đấy.

Biết là đôi co với con mụ này chỉ tổ phí lời, Quang quay đi không ngót lắm bầm chửi rủa. Anh nhẹ nhàng bảo con:

- Bố sẽ mua cho con quả bóng mới nhé.

- Vâng.

Thằng bé đã khô lệ.

- Thôi con lên xe đi.

- Bố Quang ơi.

- Gì hả con?

- Con muốn chôn quả bóng?

Anh nghĩ một giây rồi bảo con:

- Bố sẽ đưa con đi chôn bóng nhé.

Hai bố con ra bãi sông Hồng. Quang giúp bé Duy đắp một gò đất làm mộ cho trái bóng rồi cắm ba nén hương. Nhìn thẳng bé chấp tay làm rằm khăn vái, một giọt nước mắt của Quang ứa ra. Anh như muốn hét lên với dòng sông:

- Tại sao không để cho thằng bé có một sân bóng?

Mấy tháng sau, Duy lại tìm được một sân bóng mới thay cho cái ngõ bé tẹo nhà nó chỉ đã được một mình. Đó là một bãi đất rộng người ta trải sỏi cát để chuẩn bị xây nhà trong vài năm tới. Sân bóng như một sân bóng đá bãi biển, cát nhấp nhô và mỗi bước chạy chân đều ngập trong cát. Chiều nào nó cũng chạy ra chơi bóng ở đó. Niềm đam mê cứ cuốn thằng bé vào những vòng xoáy bi kịch. Một hôm nó ôm trái bóng về nhà mặt trắng bệch vì sợ hãi. Mẹ nó gặng hỏi mãi nó mới nói là dẫm phải mảnh xi lanh trong sân bóng. Lúc này thì đến lượt hai vợ chồng Quang tím mặt.

- Con sẽ bị Sida phải không?

- Không đâu. Con sẽ không bị sida đâu- Quang run run trả lời, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi, lớn vồn trong đầu anh ý nghĩ Duy bị nhiễm căn bệnh chết người.

Nhưng vợ anh thì rú lên như mất trí:

- Ôi giờ ơi con với cái. Bóng với bánh. Từ nay thì chừa nhé. Ôi giờ ơi có khổ thân tôi chưa.

Cả nhà anh dắt díu nhau vào Xanh-pôn làm xét nghiệm máu cho

thằng bé. Trong khoảng thời gian ba tuần chờ kết quả, hai vợ chồng lòng như lửa đốt. Anh thì đốt thuốc lá như một cái bếp lò đốt than còn chị thì đi khắp các chùa lễ bái cầu an cho đứa con độc nhất. Có lẽ trời phạt thương xót cho gia đình anh ăn ở hiền lành mà mẫu xét nghiệm của Duy cho kết quả âm tính với virus HIV sau cả ba lần thử. Nhưng từ đó Duy bị mẹ cấm đá bóng. Cậu bé ngoan không hề phản đối, nó biết là nó đã khiến bố mẹ nó lo lắng biết nhường nào. Kể từ đó, Duy không còn là chú bé nhanh nhẹn yêu đời mà trở nên sống khép mình, hay trầm tư, suy nghĩ.

Hơn một năm sau, vào một ngày đẹp trời, Duy thấy trong lòng sáng khoái kì lạ, và niềm đam mê trái bóng lại mời gọi cậu bé. Cậu bèn bất chấp lệnh cấm, chạy tốt ra sân bóng bãi biển với bọn trẻ con. Duy sung sướng vì lại được chuyền bóng, sút bóng và lại có được niềm vui khi ghi bàn. Cậu không ngờ trong cái ngày đẹp trời ấy lại có một nỗi bất hạnh khủng khiếp đến với mình. Khi trái bóng bị đá bay ra đường lớn, Duy chạy theo nhặt và bị một chiếc xe máy tông vào. Duy ngất đi và khi tỉnh dậy thì cái chân phải của cậu không bao giờ còn cử động được nữa. Cái chân phải sở hữu một khả năng tuyệt vời với trái bóng đã biến thành một khúc gỗ vô dụng. Nhưng Duy không khóc nữa. Những nỗi đau đớn trước đây đã làm cạn khô đôi mắt của cậu bé lớp năm. Người khóc nhiều nhất là mẹ Duy. Chị đau như đứt từng khúc ruột. Chẳng có một câu oán trách thằng bé không nghe lời mẹ, chị chỉ ôm lấy khuôn mặt thờ ơ của con mà khóc. Trong đầu Quang lại lờn vờn một tiếng hét xé toang bầu trời:

- Tại sao không để cho thằng bé có một sân bóng?

Từ khi ấy, Quang quyết định hành động. Anh phải làm gì đó để tặng

cho Duy một sân bóng. Con người thờ ơ, ba phải ngày trước giờ đã biến mất hoàn toàn. Trong Quang giờ đây là một ngọn lửa cháy bỏng thôi thúc anh đạt được cái mục tiêu mà anh đặt ra. Nhưng làm sao để có một sân bóng trong thời điểm tắc đất tắc vàng này? Anh suy nghĩ và bắt đầu đặt bút viết đơn gửi lên Hội đồng nhân dân thành phố. Chẳng thấy hồi đáp, anh lại gửi đơn đi khắp nơi, từ phường, đến Quận rồi cả Hội kiến trúc sư Việt Nam nhưng có lẽ những lá đơn thống thiết của anh đã bị vứt vào sọt rác ngay từ ban đầu. Nếu họ chịu đọc những lời cầu xin của người cha bất hạnh thì chắc chắn sẽ có một sân bóng gần nhà anh mọc lên, thay cho bãi đất hoang của một xí nghiệp nhà nước hay một trường trung cấp công nghiệp đột nát chẳng ma nào học gần đó.

Sự im lặng của những nhà chức trách không làm Quang nản chí. Anh bắt đầu tham gia vào tổ dân phố và nhanh chóng được giữ chức tổ trưởng. Tiếng nói của anh đã bắt đầu có trọng lượng hơn. Anh cố thuyết phục mọi người về sự cần thiết phải có một sân bóng.

Mười hai năm sau...

Cuối cùng cái ngày ấy đã đến, cái ngày Quang tặng được cho cu Duy một sân bóng. Cô thiếu nữ trong tà áo dài duyên dáng bê cái khay đựng chiếc kéo vàng đưa đến trước mặt Quang. Anh cầm lấy chiếc kéo cắt tấm băng khánh thành sân bóng mới. Hàng loạt ánh đèn flash loé lên. Phóng viên của các đài truyền hình lớn nhỏ đều đưa tin về lễ khánh thành tổ hợp sân bóng có một không hai này, tổ hợp sân bóng gồm mười sáu sân miễn phí cho trẻ em dưới mười sáu tuổi.

Sau buổi lễ hàng loạt chiếc micro chĩa về phía Quang hỏi. Anh đáp gọn lỏn:

- Trẻ em cần phải có sân bóng.

Đôi mắt anh lấp lánh ánh tự hào. Giờ đây anh là phó chủ tịch hội đồng nhân dân thành phố, có thể ngẩng mặt với thiên hạ. Và hơn hết anh đã thực hiện được lời hứa với đứa con của anh. Anh đến chỗ người vợ, ôm ghì lấy chị. Anh gỡ cặp kính ra nhét vào túi. Rồi anh khóc... khóc nức lên... khóc như đứa con anh đêm nào đã khóc cho ước mơ tan vỡ. Chị vỗ vai anh an ủi:

- Con nó ở trên thiên đường chắc sẽ vui lắm anh ạ.

- Con ơi...Duy ơi...

Anh rên rỉ. Khuôn mặt lấm lem với nụ cười toe toét hiện rõ mòn một trong tâm trí anh. Những kỉ niệm về đứa con đã mất lại ùa về. Ngày Duy bị tai nạn câu đầu tiên nó nói với bố là:

- Con sẽ không thể chơi bóng nữa phải không bố?

- Không, con sẽ khỏi. Nhất định con sẽ lại chơi bóng. Bố sẽ không cấm con chơi bóng nữa- anh cười tin tưởng.

Nhưng đó chỉ là lời nói dối. Cái chân phải của Duy mãi mãi không khỏi. Duy chìm trong u uất, chán nản. Cậu bé sống được thêm sáu năm thì mất. Trước khi lìa đời, Duy nói với bố:

- Con muốn mọi đứa trẻ đều được chơi bóng bố ạ.

Đó là lời nói cuối cùng của cậu, mong ước cuối cùng của cậu. Cậu ra đi với khuôn mặt thanh thản. Câu chuyện cảm động của Duy đã khiến Quang thuyết phục được một nhà hảo tâm tài trợ tiền xây sân bóng này, sân bóng mang tên cậu bé đã gắn cả cuộc đời ngắn ngủi của mình với trái bóng tròn...

Cái chết của cậu đã gieo mầm sống cho ước mơ của hàng ngàn trẻ

em khác...

Muôn mảnh cuộc đời

Sân đình và hàng net

Tôi bước chân ra khỏi cửa. Tôi muốn đi dạo một vòng để hưởng khí trời. Tôi đã ngủ một mạch từ đêm qua cho đến bốn giờ chiều nay, hậu quả của một chuyến bay dài và việc chưa quen múi giờ. Cứ mỗi bước chân trên mảnh đất quê hương lại khiến lòng tôi xao xuyến lạ lùng. Buồn cười nhỉ! Hồi trước thì chẳng cảm thấy gì đâu, thậm chí tôi còn nôn nóng muốn được xa cái mảnh đất đầy bát cạp này, vậy mà khi thật sự xa nó mới thấy ý nghĩa của hai chữ “quê hương”. Chỉ một tiếng lá rơi cũng làm tôi nghĩ thế này: “À! Tiếng lá Việt Nam rơi cũng thật đặc biệt nhỉ, chẳng có nơi nào như thế đâu”. Tôi lấy chiếc xe đạp của thằng Ti em tôi dạo một vòng phố phường Hà Nội. Tôi không ngờ chỉ nửa tiếng đạp xe thôi mà mình đã khám phá được bao nhiêu điều thú vị. Tôi đã đi khắp châu Âu nhưng luôn thấy thiếu một cái gì đó, thực tế là tôi không ý thức được cái thiếu sót ấy nhưng ngày qua ngày trong mơ hồ tôi biết có một điều gì đó không trọn vẹn. Thì đây, đến hôm nay tôi đã khám phá ra điều đó. Đó là cảm giác đi trên đường phố Việt Nam. Những con đường ở châu Âu quá bằng phẳng, không được gập ghềnh chông gai như ở Việt Nam, chỉ cần một giây lơ đãng bạn có thể vấp ngay một ổ gà hay đụng ngay một

người băng qua đường sai chỗ. Phóng xe trên phố phường Hà Nội thú vị như thế đấy. Nó khác hẳn việc ngồi gà gặt trên những chuyến tàu điện ngầm êm ru tẻ ngắt. Không, tôi thích thật lòng đấy, không phải nói mĩ châu. Trước đây tôi chán nản bao nhiêu với những con đường đào lên lấp xuống ấy thì giờ đây tôi hào hứng với chúng bấy nhiêu. Một điều ngộ nghĩnh khác là bây giờ ai cũng đội mũ bảo hiểm. Hồi chưa xuất ngoại nếu người ta tuyên truyền đội mũ bảo hiểm thì tôi sẽ gặt gù ủng hộ lắm vì như thế mới là văn minh tiến bộ bởi bên Tây ai đi mô tô cũng đội hết mà. Ấy thế mà bây giờ tôi thấy nó kì kì sao ấy. Người Tây toàn đi xe mô tô phân khối lớn, phóng như bay trên những con đường rộng rãi còn bên mình đi mua tờ báo năm mươi mét với vận tốc hai mươi cây số giờ cũng phải đội mũ lên, rồi đi đâu cũng kè kè cái mũ. Tôi hơi nuối tiếc cho cái Hà Nội ngày xưa, tiếc cho những mái tóc mơ mộng không còn được tung bay trong gió...

Có đi nhiều người ta mới trở nên rộng lượng hơn, mới dễ chấp nhận những cái khác biệt. Tôi đã từng thấy những cô “công nhân tình dục” già hoắc xấu xí uốn éo mời khách sau những tấm cửa kính ở khu phố đèn đỏ của Hà Lan, đã biết bài học qua đường nhìn bên trái trước không thể áp dụng được ở Anh, đã thử một ngày sống theo qui tắc ăn chay Ramadan của người Hồi giáo, đã được chiêm ngưỡng bộ mặt thật xù xì của băng tuyết xứ lạnh. So với những điều kì lạ tôi đã từng được thấy thì những thứ lạ kì ở Hà Nội thật chẳng có gì đáng xấu hổ như tôi từng nghĩ. Này nhé, ở London hai năm trời tôi mới biết cái sân vận động Stamford Bridge của câu lạc bộ bóng đá nổi tiếng Chelsea bên ngoài trông xấu hơn sân Hàng Đẫy, còn cung điện Buckingham thì không thể nào bì kịp với Phủ chủ tịch.

Vừa đạp xe tôi vừa tiếp tục suy nghĩ. Quả thật tới London là một quyết định đúng đắn nhất trong đời tôi. Có thể tôi mới được ngắm, được sờ, được ngửi hương vị của những địa danh đã đi vào huyền thoại. Tôi không quên được cái cảm giác lần đầu đứng trước tháp đồng hồ Big Ben sừng sững, những kết cấu cơ học của nó dưới bàn tay kiến tạo của người Thụy Sĩ chính xác chẳng kém gì một chiếc đồng hồ điện tử. Tháp đồng hồ gắn liền với toà nhà quốc hội Anh cổ kính nằm bên bờ sông Thames hiền hoà. Tôi không quên được làn ngòi trên vòng quay khổng lồ London Eye để cả London chỉ còn thu gọn trong tầm mắt. Tôi nhớ cuộc gặp gỡ thú vị với vị thám tử Sherlock Holmes trứ danh bằng tượng trên phố Baker, nhớ cảm giác phấn khích khi đứng dưới mái vòm tráng lệ của viện bảo tàng Anh và cơn rùng mình không biết do khiếp sợ hay mê mẩn trước một xác ướp Ai Cập thứ thiệt ở đó. Tôi thích tản bộ trên cây cầu nổi tiếng London Bridge hoà mình vào dòng người đa sắc tộc trên cây cầu, hay chỉ đơn giản ngồi một mình trên bãi cỏ St James Park, công viên thánh James, ngắm những chú thiên nga lông trắng muốt chậm rãi lướt trên mặt nước và những cánh chim đập chỉ cách mặt hồ vài thước.

Bỗng nhiên tôi sững lại. Trước mặt tôi là đình làng. Đập vào mắt tôi là hai cây cột đình oai nghiêm trên đỉnh tạc hình bông sen chum nụ. Hai cây cột đình mang thứ màu trắng xỉn của thời gian như hai người lính gác cần mẫn hàng trăm năm chẳng hề ngơi nghỉ. Trên hai cây cột khắc những dòng chữ Hán mà tôi đoán là hai câu của một vế đối. Bước qua cổng đình, tôi như bước qua thực tại để trở về quá khứ. Sân đình gắn với những kỉ niệm thuở ấu thơ của tôi. Hồi ấy hai nơi tôi thích nhất là sân đình và ao làng. Ao làng gắn với những chiều đi

theo xem các anh lớn câu cá. Những chiếc cần câu chỉ làm từ cành cây và sợi chỉ vậy mà những chú cá nhỏ cứ thi nhau chui vào xô khiến tôi thích thú vô cùng. Cái ao giờ đã bị lấp để xây nhà, chỉ còn sân đình. Ngày bé sân đình đối với tôi là một cái gì đó lớn lao lắm, tưởng như nó là nơi to nhất quả đất rồi. Vậy mà bây giờ khi bước vào tôi ngỡ ngàng sao nó quá nhỏ. Phải chăng người ta đã thu hẹp cái sân đình này lại? Phải mất vài giây tôi mới nghĩ ra là sân đình vẫn vậy, chỉ có điều tôi đã to ra mà thôi. Đúng rồi, tôi đã lớn mất rồi, đã đi khắp thế giới, đã được chứng kiến cái kì vĩ của Thiên An Môn cũng như cái tráng lệ của Khải Hoàn Môn. Vậy mà trong kí ức của tôi, sân đình vẫn là to nhất quả đất. Tôi nhớ những người bạn thời thơ ấu: thằng Hiếu “pêđê”, thằng Tài, thằng Hưng, thằng Đồi. Lũ nhóc chúng tôi chiều chiều ra chơi ném lon. Tôi là đứa lành nhất trong cái hội tinh ranh quỷ quyệt ấy nên suốt ngày bị hằm. Nhiều lúc ám ức vì bị bọn nó chơi ăn gian tôi nước mắt rơm rớm giận dỗi quay về thè không bao giờ chơi nữa. Ấy vậy mà chỉ chiều hôm sau tôi lại lon ton vác đôi dép tổ ong của mình ra thi ném lon. Buổi tối lũ trẻ trong làng lại tụ tập ở sân đình lập hội chơi trốn tìm. Có một lần tôi trốn vào một lùm cây là ổ của một bầy kiến lửa hung tợn, tôi bị đốt đau quá khóc ré lên chạy về nhà vứt cả dép ở lại. Ôi tuổi thơ, sẽ chẳng còn quay trở lại được nữa!

Bây giờ tôi mới chợt nhận ra là sân đình vắng bóng trẻ con. Bọn chúng đi đâu hết rồi nhỉ? Tôi chẳng phải chờ đợi lâu để tìm ra câu trả lời. Từ một quán net gần đó vọng ra tiếng của trò Counter strike: “Fire in the hole!!!”

Rồi sau đó là tiếng một đứa trẻ con:

- Con mẹ mày. Biết tài ông chưa. Buôn cho quả lựu chết nhăn răng.

Muôn mảnh cuộc đời

Đi tìm một tình yêu

- Yêu dù là xa ở nơi đâu anh xin được yêu... Xa dù thật xa nếu đôi ta yêu nhau thật sâu...

- Thôi đi mày. Yêu gần còn chưa được lại còn đòi yêu xa.

Các bạn có hiểu cảm giác của tôi lúc này không, cái cảm giác của người nghệ sĩ đang phiêu diêu trên chín tầng mây cùng nghệ thuật của mình bị kéo xuống mặt đất một cách phũ phàng. Khí hồ mùa thu se sẽ lạnh, mặt nước khe khẽ nhấp nhô, mặt trăng e thẹn nép mình sau tấm lụa mây mỏng mảnh. Khung cảnh nơi quán café ven hồ khiến tôi bật lên khúc ca say đắm. Vậy mà thằng Đức đã cắt ngang mạch cảm hứng dào dạt của tôi như thế đấy. Nếu nó không phải thằng bạn tốt nhất trên đời này thì tôi đã cho nó một đấm rồi. Ngoài lí do về nghệ thuật ra thì điều khiến tôi ám ức là nó dường như đang nói đến tôi. Hai mươi lăm tuổi, mặt mũi coi được, nghề ngỗng ổn định, thế mà tôi vẫn chưa từng biết mùi vị tình yêu mặn ngọt ra sao. Cuộc sống có công bằng không nhỉ? Tại sao có kẻ dăm bảy mối tình, yêu nhiều đến phát ngán còn tôi đến tuổi này rồi vẫn chưa có một mảnh tình. Phải chăng trái tim tôi không phải mảnh đất lành để những hạt giống tình yêu nảy mầm. Không, tôi không phải người khô khan. Tôi thích hát những bài tình ca, thích đọc những truyện viết về

tình yêu, thích xem những bộ phim tình cảm, tôi cũng muốn được yêu. Nhưng yêu ai? Tôi đã gặp nhiều cô gái, cũng thấy có cảm tình với vài người nhưng chưa đến mức để tôi đêm ngày nhung nhớ, sinh bệnh tương tư, để tôi phải lao vào chinh phục. Thực ra có một người con gái đã tiến gần đến cánh cửa vào trái tim tôi hơn bất kì ai khác. Tôi và Hạnh, tên cô ấy, nói chuyện rất hợp. Có một đợt chúng tôi gửi những tin nhắn cho nhau liên tục. Tôi đã một lần nhắn tin nói rằng tôi nhớ cô ấy. Nhưng tất cả chỉ có thế. Câu chuyện về Hạnh và tôi có một khúc ngoặt quan trọng khi một hôm Đức rủ tôi đi café. Hôm đó nó ngồi cả buổi đăm chiêu để tôi gần như đọc thoại.

- Hôm nay mày làm sao thế?- tôi hỏi nó.

- Ừm. Mày không giận tao chứ.

- Sao phải giận mày.

- Tao với Hạnh thành một đôi rồi.

- Thế thì liên quan gì đến tao?- tôi tỏ ra hồ hững.

- Tao tưởng mày thích Hạnh?

- Đâu. Chỉ là bạn bình thường thôi.

- Thế mà tao cứ tưởng?- mặt nó đang ủ rũ bỗng trở nên tươi tỉnh lạ thường.

- Đồ dở hơi. Một đứa con gái làm sao có thể khiến tao giận mày được- tôi nhếch mép nở nụ cười hạ thấp giá trị của một nửa thế giới mang giới tính bà Ê va.

Thật vậy. Làm sao tôi có thể giận được nó, thằng bạn tốt nhất trên đời. Tôi chỉ buồn vì vẫn chưa được yêu mà thôi, thêm nữa tôi sẽ đối mặt với cái cảnh thằng bạn thân và người mình từng yêu thương tít tít bên nhau. Nhưng hoá ra đối mặt với chuyện đó dễ dàng hơn tôi nghĩ, tôi chẳng chút nào sinh lòng ghen tị với Đức cũng như niềm tiếc

nuôi không có được Hạnh. Hoá ra là tôi chưa bao giờ yêu Hạnh cả, chỉ là ngộ nhận mà thôi.

- Yêu xa- tôi lìm dim- mà có tin tình yêu cách nửa vòng trái đất không?

- Có chứ- Đức cười hà hà- Mà không xem Euro trip à.

Tất nhiên không có chút nghiêm túc nào trong câu trả lời của nó nhưng tôi còn mãi nghĩ đến Euro trip. Bộ phim kể về một chuyến phiêu lưu châu Âu của anh chàng người Mỹ đi tìm cô gái người Đức anh quen trên mạng. Trải qua bao gian nan cuối cùng anh cũng gặp được cô và hai người yêu nhau. Một kết thúc thật đẹp. Nó chấp thêm đôi cánh cho hi vọng của tôi, hi vọng về mối tình nửa vòng trái đất với một cô gái trên mạng. Tôi ở Việt Nam còn em ở Pháp. Một cô sinh viên người Việt một thân một mình du học nơi xứ người, riêng điều đó đã làm xôn xao trong lòng tôi một niềm cảm phục, một nỗi triu mến. Một điều nữa khiến tôi thấy mến em là cái mảnh đất mà em đã chọn. Nước Pháp lãng mạn và quý phái chứ không thực dụng như nước Anh hay nước Mỹ. Nghĩ đến nước Pháp tôi không khỏi nghĩ đến tháp Eiffel kiêu sa khoe mình trong ánh sáng của Paris hoa lệ, khái hoàn môn uy nghi lạng ngấm mờ hai đại lộ chạy mãi cho đến tận chân trời. Ôi, Paris! Hình ảnh tiếp theo hiện lên trong đầu tôi là một chàng trai đầu cạo ngắn, râu ria nhẵn nhụi ăn mặc khỏe khoắn mà gợi cảm, ngồi nhâm nhi li café ở một quán café vỉa hè sang trọng. Chợt ánh mắt xanh dương của anh bắt gặp người con gái mảnh dẻ với đôi chân dài như nổi nhớ nhung. Cô ôm trong tay những chiếc bánh mì dài, sải bước nhịp nhàng cho đến khi đôi chân loạn nhịp vì ánh mắt xanh của anh. Và thế là một câu chuyện tình Paris bắt đầu...

love_me_tender: Em ở Paris à

Candy : Không. Em không ở Paris

Em không ở Paris mà ở một thành phố nhỏ bên bờ sông Seine hiền hoà, một thành phố còn vương vấn những kiến trúc Gothic cổ kính trên nhà thờ Đức Bà hay trên những toà nhà xưa cũ, một thành phố không mấy ồn vã trên vùng đất Normandy lịch sử. Em kể với tôi như thế. Dù là nước Pháp hoa lệ hay nước Pháp cổ kính vẫn làm tôi mê đắm. Ăn thức ăn Pháp, hít thở không khí Pháp, tiếp nhận nền học vấn Pháp, giao tiếp với những con người Pháp, hẳn em cũng có một tâm hồn Pháp. Bởi thế tôi càng mến em hơn. Đó là những ấn tượng ban đầu, nhưng để khiến suy nghĩ của tôi luôn hướng về em như lúc này là cả một chặng đường dài. Chat với em thật thích. Qua không biết bao nhiêu megabyte dòng chat, tôi cảm nhận được ở em một tâm hồn Pháp. Không sôi nổi, ồn vã, em dịu dàng, ân cần, đằm thắm, luôn quan tâm đến người khác, em ít kể chuyện của mình mà hay sốt sắng mỗi khi tôi hắt hơi sổ mũi.

love_me_tender : chỗ em có lạnh không

Candy : cũng hơi lạnh anh ạ. Tuyết bắt đầu rơi rồi

love_me_tender : thế à. Ở đây cũng lạnh lắm. Gió mùa đông bắc bắt đầu về rồi

Candy : trời lạnh anh nhớ mặc ấm nhé, đừng để ốm

love_me_tender : hic anh đang hắt xì liên tục đây

Candy : em đã bảo anh phải mặc ấm mà không nghe lại bị ốm, khổ thân ghê

Mối liên hệ giữa tôi và em không phải một sợi dây mà dường như là một sợi chỉ mảnh mai nhưng bền chắc. Không phải ngày nào tôi cũng chat với em nhưng chúng tôi đều đặn gặp nhau.

Candy : anh có người yêu chưa

love_me_tender : chưa, anh chưa có

Candy : anh nói thật không đấy

love_me_tender : thật mà. em không tin à

love_me_tender : hay em làm người yêu anh đi

Candy : em làm sao làm người yêu anh được. em ở tận bên này

love_me_tender : anh sẽ chờ em

Candy : anh có chờ nổi không, hai năm lâu lắm đấy

love_me_tender : anh chờ được

Candy : còn bao nhiêu người con gái khác xung quanh anh

Candy : anh đừng chờ em làm gì

Candy : chờ đợi khổ lắm

love_me_tender : nhưng anh làm sao có thể yêu ai khác

love_me_tender : khi lúc nào cũng nghĩ về em

Đó có thể là một khoảnh khắc hơi bốc đồng. Hai năm nữa em mới về Việt Nam, tôi lo lắng không biết trong khoảng thời gian ấy có ai khác làm rung động trái tim tôi không, một người con gái trong thế giới thực mà tôi có thể chạm vào. Sợ chỉ tình yêu giữa tôi và em mới mỏng manh làm sao, tưởng như có thể đứt bất cứ lúc nào. Thế mà nó vẫn kiên cường không chịu đứt

Candy : em và anh đặt biệt danh cho nhau nhé

love_me_tender : ừ

love_me_tender : biệt danh của em là sóc nhỏ rồi đúng ko

love_me_tender : thế anh là gì

Candy : em sẽ đặt tên cho anh là hạt dẻ

Candy : vì sóc nhỏ rất yêu hạt dẻ

Candy : và mãi mãi ở bên hạt dẻ

love_me_tender : hạt dẻ cũng yêu sóc

love_me_tender :

Hai thằng đứng lên trả tiền café. Thằng Đức nãy giờ mãi buồn tin nhắn với Hạnh còn tôi thì thả mình vào dòng suy nghĩ miên man.

Đức hỏi tôi:

- Chiều mai anh em rủ đi bắn đấ. Mà đi không?

- Chiều mai tao có hẹn rồi.

Đó là cái hẹn với cô gái tôi đã chờ đợi hai năm. Chờ một ai đó hai năm hoá ra không khó như tôi nghĩ, chỉ đơn giản là để những nghĩ suy về người đó ngăn giữa mình với những người con gái khác. Đó đôi khi là nỗi nhớ còn cào như khi ta uống cà phê thay bữa sáng nhưng phần nhiều là một nỗi niềm vô thức như tiếng thì thầm trong đêm khuya. Tôi nằm trần trọc thao thức. Trong tôi đêm nay không phải nỗi nhớ còn cào mà là những suy nghĩ mơ hồ. Em trông thế nào nhỉ? Liệu em có phải tình yêu tôi sẽ tìm thấy hay không?

Chiều hôm sau, tôi đến sớm ngồi chờ em ở một quán café. Đang chờ thì nghe điện của em:

- Em đến rồi. Anh ngồi đâu thế.

Giọng em nghe thật ấm. Tôi quay lại nhìn ra cửa thì thấy một cô gái dáng cao, mặc một bộ đồ gam màu tối. Tôi vẫy tay gọi em. Khi em đến ngồi trước mặt, tôi mới có dịp ngắm kĩ khuôn mặt em. Khuôn mặt mang vẻ dịu dàng trên từng đường nét của nó, từ ánh mắt, chiếc mũi, đến đôi môi đều toát lên vẻ đẹp nhẹ nhàng, êm ái.

- Anh chờ lâu chưa ạ?

- Chờ em hai năm, bây giờ chờ thêm mấy phút có sao đâu- tôi trêu em.

Em cười dịu dàng.

- Mà anh thấy cái tên “sóc nhỏ” không hợp với em đâu nhé- tôi lại

đùa tiếp

- Dạ. Hồi bé em cũng nhỏ thật.

Tôi hỏi em về cuộc sống ở Pháp nhưng cũng như những lần chat trên mạng, em chỉ nói nó bình thường. Cuộc đối thoại chủ yếu xoay quanh những câu chuyện về tôi. Tôi kể từ chuyện cơ quan, chuyện ông sếp khó tính, chuyện bà hàng xóm lẩm cẩm, đến chuyện thăng Đức. Chẳng biết những câu chuyện tôi kể có hay không nhưng em chăm chú lắng nghe, nụ cười luôn nở trên môi.

Sau đó tôi và em đi xem phim, một bộ phim hài mà những tiếng cười phát ra từ hàng ghế khán giả thì ít còn phát ra từ trong phim thì nhiều. Em ngủ gật, đầu dựa vào vai tôi. Đến khi hết phim tôi mới khẽ gọi em dậy.

- Ôi, em ngủ từ lúc nào ấy nhỉ?- em thốt lên ngại ngùng.

- Lúc em ngủ trông xinh lắm.

- Thật ạ.

Em cười nụ cười trong sáng.

Ra khỏi rạp chiếu phim, tôi đưa em đi ăn tối ở KFC, rồi đi vi vu ăn kem cho đến khi kết thúc một ngày tuyệt vời trước ngõ nhà em.

- Anh đi về cẩn thận nhé.

- Ừ. Anh về đây.

- Hôm nay em rất vui.

- Anh cũng rất vui.

Em đặt lên má tôi một nụ hôn dịu ngọt. Đúng là một ngày tuyệt vời, lâu lắm rồi tôi mới có một ngày vui như thế. Em mỉm cười vẫy tay chào tôi.

- Ở sao truyện này dở dang thế Kiên?

- Ủ

Câu hỏi của cô bạn làm tôi hơi bất ngờ. Cô tình cờ đọc được bản thảo truyện ngắn viết hồng của tôi, truyện ngắn duy nhất tôi không thể hoàn thành.

- Kết thúc câu chuyện thế nào?

- Truyện này không có cái kết mà.

- Nhưng liệu hai người đó có thành một đôi không?

Đúng là con gái. Thật rõ rắc rối. Tò mò đã trở thành bản chất của họ từ thời bà Pandôra đến nay. Tôi trả lời:

- Không. Sau đó hai người không gặp lại nhau.

- Tại sao?

- Người con trai không có tình cảm với người con gái. Anh tưởng mình đã yêu người con gái cách nửa vòng trái đất nhưng đến khi gặp mới nhận ra rằng mình đã nhầm. Cô ấy không thuộc về anh, hay chính xác hơn cô ấy không thuộc về đất nước này. Cô ấy thuộc về mảnh đất xa xôi kia, không phải quê hương mình. Sốc hợp với khí hậu ở Pháp và hạt dẻ cũng hiếm khi thấy ở Việt Nam.

Tôi trả lời cô nhưng mắt hướng về một nơi xa xăm nào đó bên ngoài ô cửa sổ.

- Thế tại sao ấy không viết những cái đó vào phần kết mà lại bỏ dở?

- Đơn giản vì tôi không viết được. Người ta thường viết những truyện tình tay ba, tay bốn, rồi yêu nhau đến mức nguyện chết vì nhau. Mọi người chỉ đọc được những câu chuyện như thế mà không biết rằng những kẻ cả đời không tìm thấy một tình yêu có nhiều...rất nhiều.

Chỉ có điều những nhà văn không thể viết về họ, không thể viết những câu chuyện của họ, bởi đó là những câu chuyện chán ngắt, vô cảm, trống rỗng, thậm chí còn không có cả đau đớn, chỉ có nỗi chán

chường hay tiếng thở dài nhưng như thế là không đủ cho những nhà văn với trái tim sôi nổi và niềm say mê vô tận với cái đẹp. Tớ cũng giống những nhà văn ấy. Tớ chỉ có thể viết đến đoạn đó thôi.

Hạnh mỉm cười. Không hiểu tại sao tôi vốn là người ít nói mà ở bên cô tôi lại nói nhiều như vậy. Đối với tôi Hạnh thật đặc biệt, một cô gái luôn muốn biết lí do của những điều thật nhỏ nhặt. Cô hỏi tôi với ánh mắt tinh nghịch:

- Thế chuyện tình cảm của Kiên thế nào rồi?

Tôi cười:

- À. Tớ cũng đang đi tìm một tình yêu cho mình đây.

Muôn mảnh cuộc đời

Trượt đại học

Trước khi câu chuyện này xảy ra, tôi chỉ lơ mơ biết rằng vào đại học là một chuyện quan trọng lắm. Tốt nghiệp cấp ba rồi ai cũng phải vào đại học như một lẽ đương nhiên vậy. Mẹ tôi nói với tôi rằng thi đỗ đại học rồi lên đại học thì tha hồ chơi bời. Tôi thực sự bị hấp dẫn bởi cái viễn cảnh tươi đẹp ấy. Quãng đời học hành gian khổ sẽ chấm dứt. Sẽ không còn những ngày học thêm hai ba ca, sẽ không còn những núi bài tập, sẽ không còn áp lực điểm số đè lên tâm trí tôi ngay cả trong giấc ngủ. Cuộc đời tươi đẹp biết bao nếu không có cái sự học. Như thế thì vào đại học thật là hay. Nhưng tôi lại tự hỏi nếu không

vào đại học thì sao nhỉ. Trong mười người giàu nhất thế giới thì chín người không có bằng đại học. Và tôi lại đọc được trên báo Hoa học trò rằng: "Không phải thất bại mà chỉ là thành công bị trì hoãn". Như thế có nghĩa sớm muộn gì cũng thành công. Vậy thì vào hay không vào đại học cũng chẳng quan trọng lắm. Đấy, chỉ đến khi xảy ra câu chuyện mà tôi sắp kể cho các bạn nghe, tôi mới biết trượt đại học thực sự là thế nào.

Hồi đó tôi mới học hết lớp mười còn anh tôi chuẩn bị bước vào kì thi đại học. Anh tôi là người tôi vô cùng ngưỡng mộ, là niềm hi vọng của cả nhà. Trong khi tôi học rất bình thường thì anh đỗ vào chuyên tin của trường Ams và còn giành hẳn một giải ba quốc gia. Dường như anh biết tất cả mọi thứ về máy tính, tôi vì thế nhiều lúc cũng được nhờ. Nhưng chắc thi đại học không dễ như giành giải quốc gia. Chẳng thế mà bố tôi phải sắm hẳn cho anh cái xe máy để đi học ở các lò luyện thi. Lịch học của anh dày đặc đến mức hai anh em cả ngày không mấy khi gặp nhau dù sống cùng một mái nhà. Mất công ôn luyện như thế, tư chất như thế, ai cũng nghĩ anh sẽ đỗ. Vậy mà... anh trượt. Anh chỉ thiếu có nửa điểm. Nửa điểm tưởng như rất nhỏ nhưng lại là một khoảng cách mênh mông giữa người đỗ và kẻ trượt. Cả nhà tôi lúc ấy vẫn hi vọng người ta sẽ hạ điểm chuẩn xuống vì mọi năm họ vẫn làm vậy. Bởi thế tôi vẫn mang một niềm tin mãnh liệt rằng anh tôi sẽ vào đại học. Họ sẽ hạ điểm chuẩn thôi và lại còn nguyện vọng hai và nguyện vọng ba nữa. Làm sao anh có thể trượt đại học được, anh là niềm tự hào của cả nhà cơ mà. Nhưng rồi quả bóng hi vọng căng đầy của cả nhà cứ dần teo tóp lại theo thời gian. Cánh cửa đại học trước mặt anh tôi khép lại từ từ. Không có tiếng "rầm", cánh cửa ấy đóng lại trong im lìm, đóng lại một cách êm ái

nhưng tàn nhẫn, tuyệt nhiên không để chừa một khe hở.

Tôi rất lo cho anh. Tôi đã nghe nói nhiều người tự tử vì trượt đại học. Nhưng tôi nhận ra mình đã lo quá xa. Anh tôi là một người mạnh mẽ chứ không yếu đuối như thế. Anh chẳng tỏ ra buồn bã mà còn nói với tôi rằng đây chỉ là một kì thi kéo dài hai ngày. Hai ngày ngắn ngủi so với ba vạn sáu ngàn ngày đời người chẳng là cái gì. Đánh giá con người ta chỉ qua hai ngày thì thật sai lầm. Thấy anh tôi cứng cỏi như thế tôi cũng lấy làm mừng. Tôi nói với anh rằng đây không phải một thất bại mà là thành công bị trì hoãn. Anh liền nở một nụ cười tươi sáng như thể anh không trượt đại học, như thể anh đã cầm tấm bằng ấy trên tay. Bữa cơm hôm ấy trên khuôn mặt bố mẹ tôi cũng không thấy nét buồn phiền. Nó cũng bình thường như bao bữa cơm gia đình đầm ấm khác. Bố nói với anh tôi:

- Con trai không việc gì phải buồn. Đại học không phải là cánh cửa duy nhất bước vào đời.

- Vâng- anh tôi đáp- năm sau con chắc chắn sẽ thi đỗ.

Mẹ tôi nói:

- Theo mẹ, con cứ nên học cao đẳng, vừa học vừa ôn thi cho năm sau. Một năm ngồi nhà cũng chán. Học cao đẳng cũng có thể liên thông lên đại học mà.

- Vâng.

Không khí lạc quan bao trùm lên bữa cơm ấy. Ai cũng giữ nét mặt vui tươi. Thỉnh thoảng lại có một câu nói đùa vui vẻ. Tôi an tâm. Có nhiều con đường khác nhau cho anh tôi chọn lắm chứ đâu chỉ có con đường dẫn qua cánh cổng đại học.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Đó chỉ là chút nắng nhẹ của bầu trời trước cơn giông bão mà thôi.

Một hôm nhà tôi giỗ cụ mời họ hàng đến ăn. Một ông chú hỏi anh tôi:

- Thế cháu năm nay vào trường gì?

Đã rất nhiều người hỏi anh tôi như thế và chắc chắn chẳng dễ dàng gì trả lời để rồi nhìn thấy trong ánh mắt người ta vẻ thương hại. Bố tôi cũng hiểu thế nên trả lời họ anh:

- Cháu nó học cao đẳng bách khoa.

- À vậy à. Học cao đẳng cũng tốt- người chú vô tư nói.

Mọi người trong mâm cỗ gặt gù đồng tình. Anh tôi cũng cười nhưng không được tự nhiên. Anh cũng như tôi đều nhìn thấy ở mọi người vẻ đồng tình giả tạo. Trên khuôn mặt họ có nét gì đó ngại ngùng, lỏ lợ cái vẻ thương hại dành cho kẻ thất bại. Bố tôi nói to, dường như ông đã hơi ngấm men say:

- Đại học không phải cánh cửa duy nhất bước vào đời.

Mọi người trong mâm cỗ gặt gù đồng tình. Bố tôi tiếp tục thao thao kể về những tấm gương thành công không qua trường lớp:

- Thằng Bình con ông Quang đấy, có học hành gì đâu mà đi buôn đất tiền không để đâu cho hết. Khỏi thằng học đại học ra rồi cũng chả biết làm gì, đấy chẳng bằng cái thằng không học đại học.

Mọi người trong mâm cỗ gặt gù đồng tình. Ai ai cũng nhất trí với quan điểm của bố tôi. Nhưng anh tôi thì không lấy làm vui, tôi biết thế.

Một năm trôi qua. Mọi việc không còn tươi sáng như lúc đầu. Anh không còn hứng thú học hành. Chẳng mấy khi tôi thấy anh học, mà tôi biết anh cũng hay bùng tiết. Ở cái lớp cao đẳng của anh, chẳng ai học cả nên anh cũng chẳng thiết học. Suốt ngày tôi thấy anh vật vờ hết ngủ lại ôm cái máy tính cày võ lâm. Anh cũng bắt đầu uống rượu, tuần ít phải một hai lần. Chán học, anh không mẫn mà gì ôn bài để

thi đại học. Những kiến thức cũ rơi rớt dần. Tất yếu... anh lại trượt đại học lần nữa. Đến lúc này thì anh nản hẳn và bố mẹ tôi cũng nản hẳn.

Một hôm anh đi nhậu với bạn không về ăn cơm.

- Nó lại không về à?- bố tôi hỏi.

- Ừ. Lại đi uống rượu- mẹ tôi đáp.

Bố tôi thở dài thườn thượt lắm lắm:

- Con với cái. Hồng thật rồi.

Mẹ quay ra nói với tôi:

- Mà nữa. Liệu mà học hành cho tử tế. Đừng có như thằng anh mày.

Nói xong mẹ bê bát cơm vào bếp. Mẹ cố giấu nhưng tôi vẫn kịp trông thấy một giọt nước trên khoé mắt bà. Còn lại mình tôi với bố. Ông nhẹ nhàng nói với tôi:

- Đấy con thấy không, trượt đại học chẳng ra gì đâu. Con phải cố gắng đừng để làm bố mẹ thất vọng nhé.

Tôi gật đầu. Đêm ấy, anh tôi về nhà say khướt, đến nổi sáng hôm sau tôi dậy thấy trước cửa nhà một bãi nôn phải lau vội trước khi bố mẹ thấy rồi lại to chuyện. Tôi thương anh lắm. Tôi tự hứa nhất định mình phải thi đỗ đại học.

Năm sau đó đến lượt tôi thi đại học. Tôi ôn bài rất chăm chỉ. Tôi cũng không chọn trường top như anh mà chỉ dám chọn một trường làng nhàng. Cuối cùng tôi đỗ. Bố mẹ tôi mừng lắm. Anh cũng chúc mừng tôi. Bao công sức tôi bỏ ra đã đem lại trái ngọt. Cả nhà tổ chức hẳn một buổi mừng tôi đỗ đại học mời các cô, các bác, các chú đến dự. Nhưng có một điều làm tôi hơi buồn: anh không dự bữa tiệc của tôi. Anh bảo anh bận nhưng tôi biết anh xấu hổ. Tôi được bao bọc bởi

biết bao lời chúc mừng tốt đẹp, biết bao lời hứa hẹn về một tương lai tươi sáng nhưng trong lòng tôi vẫn đọng một khoảng mây u ám. Tự thâm tâm tôi biết anh tôi hơn tôi rất nhiều. Vậy mà chỉ qua hai ngày thi người ta đánh giá tôi hơn đứt anh. Có điều gì đó không đúng, có điều gì đó thật bất công với anh.

Tối hôm ấy anh lại say. Mẹ ra mở cửa cho anh:

- Lần sau uống rượu thì đừng có vác mặt về nhà nữa.
- Uống rượu thì sao? Tôi thích uống kệ tôi.
- Học hành thì không lo. Rồi đời mày hồng mắt con ơi.
- Tôi đếch thích học nữa đấy. Đời tôi có hồng cũng kệ, mẹ không phải lo.

Đến đây mẹ tôi ôm mặt khóc. Bà định nói nhưng tiếng nói méo xệch đi. Những tiếng nấc nghẹn ngào khiến bà chỉ phát ra được những âm thanh ú ớ. Thấy thế tôi bèn nói với anh:

- Sao anh lại nói thế với mẹ? Anh có biết mẹ buồn vì anh nhiều thế nào không? Sao anh không cố gắng để làm mẹ vui?
- Mày tưởng tao không cố chắc. Mày chỉ biết mẹ buồn chứ tao thì không buồn chắc. Mày có biết hai năm nay tao không đi học lớp không? Tao chẳng dám nhìn mặt bạn bè nữa. Lớp tao có mỗi mình tao thi trượt. Mỗi lần có ai hỏi tao học đại học gì tim tao lại đau nhói. Mà mày có biết cảm giác đấy không? Mỗi khi thấy người khác thì thầm về mình. Rồi ai cũng nhìn tao thương hại. Mày có biết không? Anh nói như hét vào mặt tôi. Chỉ còn anh và tôi. Mẹ tôi đã chạy về buồng. Bố tôi thì đang đi công tác. Anh tôi lại nói tiếp, tôi không biết anh đang nói hay rượu đang nói nữa:
 - À mày không biết. Mày có trượt đại học đâu. Mày là niềm tự hào của cả nhà cơ mà. Mày đâu có làm ai thất vọng. Mày có như thằng

anh không ra gì của mày đâu. Làm sao mày biết được cái cảm giác trượt đại học nó như thế nào?

Tôi nín lặng. Tôi còn biết nói gì nữa. Anh đáng thương hơn là đáng giận. Nói xong, anh cũng không vào nhà mà quay lưng đi thẳng. Lúc ấy trời quang đãng nhưng không hiểu sao tôi cứ nhớ nhầm là trời mưa rất to. Đáng lẽ phải mưa to thì mới hợp với hoàn cảnh đấy. Thế mà ông trời không nhỏ lấy một giọt nước mắt cho anh tôi. Ông ấy thật nhẫn tâm.

Đó là một kỉ niệm buồn mà sau này tôi hay lấy ra để trêu anh tôi. Cũng phải bốn năm từ ngày đấy rồi. Anh không còn ở với chúng tôi nữa. Anh đã đi đến một chân trời xa rất xa. Tôi bây giờ đang vất vả với khoá luận tốt nghiệp. Chả mấy chốc mà tôi ra trường. Vèo một cái mà quãng đời đại học sắp qua, nhìn lại cũng chẳng an nhàn như mẹ tôi hứa. Ấy là tại vì tôi tự hứa với mình cố gắng lấy được tấm bằng giỏi, sau này xin việc sẽ thuận lợi hơn. Tôi chỉ biết đi con đường đấy chứ không được như anh tôi. À mà tôi đã kể cho các bạn về anh tôi chưa nhỉ? Anh ấy bây giờ làm cho một công ty phần mềm ở Mỹ lương tháng mấy nghìn đô. Anh ấy là niềm tự hào của cả nhà tôi. Sau cái đêm hôm ấy, anh không còn uống rượu nữa. Thay vào đó, anh xin tiền đi học lập trình ở Aptech và đi học tiếng Anh. Người ta phát hiện ra khả năng của anh ấy và dần dần anh cũng tìm được hướng đi cho mình. Anh ấy là thần tượng của tôi đấy. Nhưng bạn có thể hỏi tôi: tôi có bằng đại học còn anh ấy thì không. Ô nó cũng chỉ là một tờ giấy thôi, tôi có một tờ giấy còn anh ấy thì không, điều đó chẳng nói lên được tôi giỏi hơn anh ấy.

Tôi nhớ như in bữa tiệc tiễn anh sang Mỹ. Bố tôi mời cả họ đến ăn uống. Hôm ấy bố tôi rất vui. Ông nói oang oang trong men say:

- Đại học không phải cánh cửa duy nhất bước vào đời.

Mọi người gật gù đồng ý. Tất cả đều liếc nhìn anh tôi bằng con mắt thán phục. Anh tôi nở nụ cười, không phải nụ cười ngượng nghịu mà là nụ cười tươi sáng. Tôi liếc nhìn mẹ. Dù mẹ cố giấu nhưng tôi vẫn thấy một giọt nước trên khoé mắt. Nhưng tôi biết đó là giọt nước mắt của hạnh phúc.

Câu chuyện của tôi đến đây là hết. Tôi phải quay lại với khoá luận tốt nghiệp của mình thôi. Mà nhân tiện xin hỏi bạn một câu: bạn có muốn trượt đại học như anh tôi không?

Muôn mảnh cuộc đời

Niềm tin cuộc sống

Trong cuộc đời này nỗi buồn dường như nhiều hơn những niềm vui. Hạnh phúc sao quá ngắn ngủi mà nỗi buồn thì cứ lê thê kéo dài như những giai điệu bất tận của cuộc sống. Nỗi buồn có thể là một cơn gió thoảng trong lòng khi ta biết mình đang ngồi một chỗ để từng giây từng khắc quý báu của cuộc sống ngắn ngủi này trôi tuột mất. Đôi khi nỗi buồn lại đến như những cơn cuồng phong xé tan cõi lòng ta. Đó là những ngày đen đui khi mọi thứ đều chống lại ta, ngày mà mọi chiếc đèn ta gặp trên đường đều màu đỏ, cho dù ta có vùng vẫy mạnh đến thế nào thì cũng chỉ như con cá nằm trên thớt đợi nhát dao của định mệnh chặt xuống. Sau mỗi ngày như thế, ta gieo mình xuống chiếc giường nhỏ mong cho giấc ngủ sẽ kéo dài mãi mãi để ta thoát khỏi cuộc đời đầy khổ đau này. Nhưng kì diệu thay, dù thương để không đáp ứng cái yêu cầu nhỏ nhoi ấy của ta, Ngài đã ban cho con người một kho báu vô giá giúp chúng ta vượt qua nỗi đau. Dù vàng bạc hay kim cương cũng chẳng thể so sánh với kho báu ấy, thứ kho báu mà chúng ta ai cũng có: “ngày mai”. Bởi mỗi sớm mai tỉnh giấc, đó lại là một ngày mới và những nỗi buồn đã ở lại cùng ngày hôm qua. Dù nỗi đau có lớn nhường nào cũng không quật ngã được ta bởi ta luôn tin rằng ngày mai sẽ lại tươi đẹp. Ngày mai trời lại sáng.

Hôm nay tôi tỉnh dậy trong một sáng đẹp trời, đẹp như buổi sáng của

Nguyễn Đình Thi:

“Sáng mát trong như sáng năm xưa

Gió thổi mùa thu hương cốm mới

Tôi nhớ những ngày thu đã xa”

Dĩ nhiên bây giờ là mùa hạ nhưng tôi cứ ngỡ mình đang thức dậy trong buổi sáng của bài thơ ấy. Không khí mát mẻ tinh khôi như thể mới được màn đêm tắm gội rửa hết bụi bặm của ngày hôm trước. Trùm lên không gian sắc vàng tươi của nắng tô thắm cho vạn vật: bầu trời xanh tươi tắn hơn, mây trắng nõn nà hơn, và trước hiên cửa sổ phòng tôi những cây dây leo mang một màu xanh căng tràn nhựa sống. Tôi hít căng lồng ngực hương vị của buổi sáng. Cùng lúc ấy, bộ não tôi bắt đầu khởi động lên những kế hoạch cho một ngày nghỉ đẹp như hôm nay. Vào những ngày khác thì chẳng cần phải nghĩ ngợi nhiều, tôi sẽ thuê lấy một bộ phim về xem hoặc tao nhã hơn là ngồi trên giường đọc tiểu thuyết, để tâm hồn mình bay bổng trong thế giới thơ mộng ẩn sâu trong những trang sách. Nhưng hôm nay là một ngày đẹp trời, tôi không muốn để tuột mất những phút giây quý báu của cuộc sống. Tôi linh tính hôm nay sẽ là một ngày đáng nhớ trong cuộc đời. Và tôi đã không nhầm. Chiếc điện thoại của tôi bỗng reo lên. Ngay bản nhạc chuông đã là một thứ âm thanh kì diệu, ca khúc “Kẹo mạch nha” của Châu Kiệt Luân với những nốt nhạc réo rắt vui tươi phát ra từ chiếc vĩ cầm và cây sáo trúc thổi vào tôi một sức sống dồi dào. Nhưng hóa ra đó chưa phải là những âm thanh tuyệt vời nhất, vì bên kia đầu dây điện thoại là cô gái có giọng nói ngọt hơn cả kẹo mạch nha:

- Ấy có rảnh không, qua nhà đón tớ được không?

- Ừ được.

- Tám rưỡi nhé. Cám ơn ấy, tí nữa gặp.

Đó là Phương Hà, cô bạn cùng lớp tôi. Phải đến gần đây, gần hết năm thứ nhất, tôi và cô mới đưa mối quan hệ lên trên tầm xã giao thông thường, nói cách khác, chúng tôi là bạn của nhau. Và biết đâu đấy, có thể vào một ngày đẹp trời như ngày hôm nay, mối quan hệ của chúng tôi sẽ được nâng lên một tầm cao mới. Ngay từ ngày đầu bước chân vào giảng đường đại học, Phương Hà đã đem lại cho tôi những rung động nhẹ nhàng. Ở cô toát ra một vẻ gì đó cao sang như một tiểu thư dòng dõi hoàng tộc ngày trước, và khi cô mặc đồ trắng thì khuôn mặt phẳng phát hình ảnh Đức mẹ đồng trinh trong những bức tranh thời Phục hưng. Thực ra nhìn kĩ thì Phương Hà không quá xinh nhưng cô trang điểm rất khéo nên khuôn mặt ấy khiến bất kì gã trai nào cũng phải xao xuyến. Thêm vào đó là cung cách quý phái và

giọng nói đẹp như làn suối mát nâng cô lên tầm cao nhất trong số những người phụ nữ, cái tầm cỡ mà chỉ có những gã nhà giàu lắm của hay những chàng tài tử hào hoa mới xứng đôi với cô. Đúng tám rưỡi không hơn không kém một phút tôi đã ở trước cổng nhà Phương Hà. Cô mặc bộ váy áo trắng đi kèm quần lửng màu đen, vắn chiếc bờm trắng, cười với tôi nụ cười rực rỡ nắng vàng.

- Cám ơn ấy đã đến.

- Không, tớ phải cảm ơn ấy mới đúng. Tớ đang rối rĩ đến phát chán lên được.

Tôi vẫn thường phải nói với Phương Hà những lời khách sáo như thế. Cô quá cao quý để tôi có thể nói những câu bông đùa như với những cô gái khác chứ đừng nói là những lời tục tĩu như tôi vẫn thường văng khỏi miệng khi nói với bọn con trai.

- Thế ấy muốn đi đâu?- tôi hỏi.

- Tớ cũng chưa biết.

- Đi uống nước nhé.

- Ừ.

Tôi đưa cô đến một quán view đẹp, nhìn ra hồ và quan trọng là hợp với cô chứ không phải những quán cà phê vỉa hè vừa ngon vừa rẻ mà tôi hay đi. Mất một phút yên lặng miên man ngắm mặt hồ, cô mới nói với tôi cái lí do khiến tôi và cô ngồi đây:

- Ấy ạ. Tớ mất niềm tin vào cuộc đời rồi.

Tôi bắt đầu lắng nghe Phương Hà nói. Tôi không phải người hay nói mà là một người biết lắng nghe. Tôi đã quen với vai trò của một cái túi để người khác trút những tâm sự của họ vào. Tôi có cái đức tính cần thiết để thay thế một chuyên mục gỡ rối tư lòng trên các tờ báo, đó là không bao giờ tiết lộ những bí mật thầm kín của người khác.

Khi một người tin tưởng trao cho tôi những tâm sự riêng tư thì tôi lắng lắng cất điều đó cho riêng mình và khóa chặt nó lại, một công việc đơn giản nhưng không dễ dàng gì.

- Nhiều khi tớ thấy hối tiếc vì mình đã trưởng thành quá sớm. Từ thời cấp ba, tớ đã bắt đầu đi kiếm tiền, đã làm những công việc part-time.

Tớ muốn mình sẽ sớm trở thành một người phụ nữ năng động và thành đạt. Và trong con mắt mọi người tớ là một tấm gương để con cái họ soi vào: một cô sinh viên năng động, học giỏi và xinh đẹp.

Cô nói không hề ngoa và cũng chẳng đem lại cho người khác cảm giác là cô thiếu đức tính khiêm tốn. Tôi chăm chú hơn vào những điều cô sắp nói.

- Nhưng tớ đã không ngờ đến cái giá mình phải trả cho điều đó.

Bước vào đời sớm khiến tớ trưởng thành hơn, chừng chạc hơn

nhưng đồng thời cũng lấy đi của tớ một thứ, biết nói thế nào nhỉ... Tớ bắt đầu chai sạn, chẳng còn gì khiến tớ thật sự quan tâm. Phải rồi, tớ đã mất đi sự hồn nhiên. Đôi khi nhìn những em gái mặc đồng phục trắng tớ thấy thật ghen tị. Chúng nó sao mà hồn nhiên, ngây thơ đến thế. Tớ bắt đầu nhận ra mình đã đánh mất một thời áo trắng. Trong lúc những bạn bè của tớ tíu tít đi chơi cùng nhau, tối tối ngồi bên trang sách, í ới gọi điện thoại hỏi bài nhau thì tớ tắt bật đi làm, nào là đi bán hàng ở shop thời trang, nào là đi làm MC cho đài truyền hình. Tớ chẳng bao giờ có mặt trong những chuyến tham quan của lớp và hiếm hoi lắm mới có mặt trong những hoạt động tập thể. Lúc ấy tớ hãnh diện lắm vì bạn bè, thầy cô, bố mẹ đều coi tớ như một hình mẫu hoàn hảo. Họ luôn nói về tớ kiểu như : “Ôi con bé này ngoan lắm”, “ôi con bé này học giỏi lắm”, “ôi con bé này năng động lắm” . Ừ nhưng rồi cuộc nghĩ lại thì những cái danh ấy thật phù phiếm còn nỗi đau mất mát thì ngày ngày vẫn gặm nhấm trái tim tớ. Tớ đã mất niềm tin vào cuộc sống, mất hoàn toàn ấy ạ.

Cô nhấn mạnh ba chữ “mất hoàn toàn” bằng một vẻ tôi chưa bao giờ thấy ở cô, một con người hiền lành dễ mến. Trong ánh mắt cô có lửa, nhưng chỉ trong giây lát lại dịu dàng trở lại.

- Điều gì ghê gớm đến nỗi khiến ấy mất niềm tin?- tôi hỏi bằng một nụ cười phảng phất niềm thích thú.

- Rất nhiều ấy ạ. Toàn là những điều vụn vặt nhưng vô số những điều như thế cứ từng ngày từng ngày gặm nhấm niềm tin của tớ vào cuộc sống cho đến khi nó chẳng còn gì. Đôi khi đó chỉ là một câu nói vu vơ thôi nhưng khiến tớ thất vọng ghê gớm vào con người. Phải rồi, có những người rất thích hứa hẹn, có vẻ rất nhiệt tình giúp đỡ mình, sẽ làm giúp mình cái này cái kia, khiến mình vui sướng hi vọng để rồi cuối cùng chua xót nhận ra đó chỉ là những lời hứa hão. Ôi lúc nói sao mà nghe hay thế, thế mà khi mình nhắc thì buông ra một câu “Anh dạo này bận quá. Xin lỗi em nhé”. Ôi nghe mới nhẹ nhàng làm sao. Rồi có những người chẳng bao giờ đúng hẹn, bảo tám giờ, chờ đến chín giờ mình sốt ruột gọi điện thì bảo “sắp đến” và đến mười giờ thì mới đến nơi. Đến nơi chỉ nói một câu “Xin lỗi, anh bận quá” thế là xí xóa. Ấy có hiểu tại sao tớ buồn chưa?

- Tớ hiểu rồi. Tớ cũng nhiều lúc thất vọng với con người như ấy, nhiều khi ngay cả với những người thân quen. Có những đứa bạn hỏi vay tiền, không cho vay không được, mà cho vay rồi thì cứ như là mình đang nợ nó ấy. Đến hạn không chịu trả, cứ lần lữa mãi bảo “Tao hết tiền rồi”. Cứ mỗi lần gặp mặt nó là mình chỉ nghĩ đến món nợ chưa đòi được, nhưng nếu cứ đòi suốt thì chắc cũng hết bạn bè

luôn. Đến lúc mình túng thiếu làm căng thì nó lại xưng xỉa lên “Có tiền tao trả mày ngay chứ giữ làm gì”. Nhưng nó chẳng bao giờ có tiền vì cứ có tiền nó lại mua ngay quần mới, áo mới, giày mới. Còn tớ có tiền đấy nhưng chỉ là trong ý nghĩ thôi, chẳng biết làm sao chỉ trách cái tính vô tâm của con người.

- Ấy ạ. Tớ còn cảm thấy chán chuyện yêu đương nữa.

“À, chắc đây là nguyên nhân chính của nỗi chán chường”, tôi trầm nghĩ, “đối với các cô gái thì luôn luôn là chuyện yêu đương”

- Anh ấy sinh năm bảy chín, hơn một chục tuổi cũng chưa già quá đúng không. Anh ấy rất biết chiều chuộng tớ. Tớ cũng thích anh ấy nhưng nhiều khi tớ có cảm giác không thích chuyện yêu đương. Nó khiến tớ tốn nhiều thời gian và nhiều khi lại khiến mình mệt mỏi nữa. Cứ mỗi tối tớ lại phải nhắn tin chúc anh ấy ngủ ngon. Mặc dù điều đấy không bắt buộc nhưng tớ luôn bắt mình phải như thế. Ấy có thể thấy chuyện đấy rất nhỏ nhưng đôi khi nó khiến tớ mệt, và đấy cũng chỉ là một ví dụ thôi. Vả lại mấy hôm trước anh ấy đã làm một chuyện khiến tớ rất thất vọng.

- Anh ấy có người khác?

- Không, anh ấy tặng tớ một chiếc LX.

Tôi cười rũ rượi:

- Ôi, tuyệt quá đi chứ.

- Ấy tưởng thế là hay à. Ừ hành động ấy trông có vẻ lãng mạn đấy nhưng tớ thấy nó trẻ con kiểu gì ấy. Tại sao anh ấy nghĩ là tớ có thể nhận được nhỉ. Khi ở bên nhau thì còn được chứ lúc chia tay rồi chẳng nhẽ tớ cứ mặt dày giữ lại à, hay là đem giả cho anh ấy. Tớ mà nhận xe thì chẳng hóa ra tự hạ thấp nhân cách của mình à. Sao anh ấy không hiểu điều đấy nhỉ? Cho nên tớ không nhận, rồi tớ nói chia tay với anh ấy.

Quả thật tôi rất khâm phục Phương Hà. Cô ấy có một nhân cách thật cao quý, hơn hẳn những cô gái khác. Cô lại thờ dài:

- Ôi tớ mất hết niềm tin vào cuộc đời rồi. Ấy làm thế nào lấy lại niềm tin cho tớ đi.

Tôi ư? Một gã lông bông chẳng ra sao có thể làm gì để đem lại niềm tin cho một cô gái hoàn hảo như thế. Chợt một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi:

- Đi thôi.

- Đi đâu, tớ còn chưa uống hết cốc nước?

- Đi lấy lại niềm tin cho ấy- tôi nháy mắt.

Cô cười rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh nhìn tôi.

Nơi tôi đưa Phương Hà đến là Mỹ Đình. Trước sân vận động quốc

gia là một khoảng đất rộng mênh mông xe cộ qua lại thưa thớt. Ở đây ta có thể phóng tầm mắt tới tận đường chân trời chứ không cảm thấy bí bức như trong nội đô. Ở đây ta cảm thấy mình thật bé nhỏ trong cái vô cùng của trời đất. Tôi đưa Phương Hà đến đây chơi thả diều.

- Làm sao cho diều bay lên?- cô hỏi.

- Phải chạy thật nhanh- tôi đáp lại.

Thế là tôi chạy để kéo cho diều bay lên còn Phương Hà chạy theo cổ vũ, chắc hẳn trông ngộ lắm.

- A, lên rồi kìa- cô reo lên thích thú- Đưa tờ cầm nào.

- Ôi tờ chạy toát mồ hôi giữa trời nắng cho nó lên mà cuối cùng lại để ấy giữ diều à.

- Như thế ấy mới đem lại niềm tin cho tờ được.

Trông khuôn mặt cô rạng rỡ quên hết sầu muộn, cô không còn là nàng thiếu nữ quyến rũ quý phái mà đã trở thành đứa trẻ hồn nhiên vui tươi ngày nào. Cánh diều no gió trên bầu trời xanh nắng đã đem về những ước mơ từ miền ấu thơ, cho Phương Hà và cho tôi. Chơi diều đã chán cô bảo tôi:

- Tạm dừng tờ muốn đi xe đạp ấy ạ. Lâu lắm rồi tờ chưa được đi xe đạp. Làm sao để kiếm được một chiếc xe đạp bây giờ nhỉ?

Tôi nhìn quanh, ngó thấy một chiếc mini Nhật dựng bên hàng nước xa xa, bèn đến hỏi thuê:

- Bác ơi, cháu muốn thuê chiếc xe đạp này được không ạ.

- Bọn cháu chỉ đi quanh đây thôi- Phương Hà thêm vào.

Có lẽ trông mặt mũi sáng sủa và nghĩ bọn tôi là một đôi tình nhân nên theo một câu ngạn ngữ phương Tây "Ai cũng yêu những kẻ đang yêu", bác chủ xe tốt bụng lạ thường:

- Ôi dào, bọn cháu cứ lấy mà đi. Bác không lấy tiền đâu.

Tôi cảm ơn bác rồi cưỡi lên chú ngựa sắt với Phương Hà ngồi sau.

- Đạp nhanh lên nào- cô thúc tôi.

Thật là một cảm giác mới mẻ. Cứ như tôi đã không đạp xe cả một thế kỉ rồi. Tôi đang đèo Phương Hà trên con đường rộng thênh thang, rộng như những đám mây trắng trên kia, rộng như cuộc đời đẹp đẽ này. Phương Hà dang tay đón nắng vàng rục rịch vào lòng:

- Ô sao bác ấy tốt thế nhỉ. Hóa ra trên đời vẫn còn nhiều người tốt.

Tờ lấy lại được niềm tin vào cuộc đời rồi.

Cô cất vang tiếng hát say mê:

"Dường như nắng đã làm má em thêm hồng

Làn mây bay đã yêu tóc em

Trộm nhìn, anh khẽ cười, khiến em thẹn thùng

Áo trắng em bay giờ tan trường
Đạp xe nơi sân trường tóc em buông dài
Lặng thinh anh ngóng trông đã lâu
Người ngẩn ngơ đứng nhìn đánh rơi nụ cười
Rồi em xao xuyến, chợt nghe vu vơ...”
Ngày hôm ấy tôi sẽ chẳng bao giờ quên được, mỗi sớm mai thức dậy ta không biết được cuộc sống sẽ đem lại cho ta những gì. Đó là một ngày đẹp trời. Lúc chia tay, Phương Hà nói với tôi:
- Cám ơn ấy. Ấy đã đem lại cho tớ niềm tin cuộc sống. Ấy đã đưa tay kéo tớ dậy mà chẳng đòi hỏi gì. Ấy đã cho tớ thấy trên đời vẫn còn nhiều người tốt.
Tôi mỉm cười từ biệt cô. Lúc này tôi đã nghĩ rằng trong những giây phút lãng mạn như thế tôi có thể tỏ tình với cô. Nhưng để Phương Hà biết rằng tôi sẽ chẳng phóng xe đến nếu cú điện thoại ban sáng không phải từ người con gái tôi thích, để cô biết điều ấy thì tôi sẽ không đem lại cho cô niềm tin vào cuộc đời này nữa. Có lẽ tôi phải đợi một dịp khác, một ngày đẹp trời như hôm nay chẳng?
Hết

Nguồn: VNthuquan.net -
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 06/05/2008 1:04:48 CH